

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:34 • 5 Aralık '97 • 100 000 TL.(KDV dahil)

IMF'in şok programı, zam furyası, mezarda emeklilik, özelleştirmeler, tensikatlara, düşük ücret politikası...

Sermayenin
saldırıları
yoğunlaşıyor

Eylem alanlarında birleşelim!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-5
Sınıf Hareketi	6
Kamu Çalışanları Hareketi.....	7-10
Sınıf Hareketi	11
Sınıf Hareketinin Sorunları	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Ulusal sorun-8(Orta Sayfa).....	14-17
Zindanlar	18
Uluslararası Politika.....	19-21
EKİM'den.....	22-25
Kültür / Sanat	26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:34 ● 5 Aralık 1997

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Kartal Tıp Mrkz. Karşısı
Karakas İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Kapitalist barbarlık düzenini yıkmak için Sosyalizm Saflarına

Yeni bir eylem sürecinin içerisinde bulunuyoruz. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin hareketlendiği dönemler komünist faaliyetin de en fazla yoğunlaştığı dönemler olmaktadır. Çünkü bu gibi zamanlarda kitleler devrimci öncü müdahaleye en fazla gereksinim duyar, devrimci-militan politikaya daha açık hale gelir.

Ne var ki, canlanış dönemlerinde merkezi ve yerel araçlarımızla, şiar ve politikalarımızla ve bizzat işçi-emekçilerle omuzomuzaya yükselttiğimiz kavgayla bu sürece müdahale etmek ne denli önemliyse, bunun zeminini önceden ısrarlı ve sürekli bir devrimci sınıf çalışmasıyla döşemek de o denli önemlidir. Bugün çeşitli il ve bölgelerde bu perspektifle yürüttüğümüz faaliyetin kapsamı ve düzeyi sürekli artmaktadır. Son hafta içerisinde açmış olduğumuz Kartal büromuz da bu havzada uzun bir dönemden beri yürüttüğümüz devrimci faaliyetin zemini üzerinde yükselen yeni bir mevsimizdir.

Biz dostlarımızla Kartal Kızıl Bayrak Bürosu'nun açılışını coşkuyla kutlarken, düşmanlarımız atılımlarımızı baltalamak için fırsat kolluyordu. Geçtiğimiz dönemde aylıkken 15 günlük bir periyodla çıkarmaya başladığımız gençlik gazetemizin kapatılması da bunun ifadesidir. Kapatma ve yayın durdurma terörü için gerekçe bulmakta zorlanmayan sermaye rejimi bu kez Ekim Gençliği'nin "12. sayıda Kürt ulusunun ayrı bir ulus olduğunu savunduğu için kapatılmasına!" karar vermiştir.

Oysa biz komünistler bırakalım düşüncelerimizi ifade etmekten, ilkelerimiz doğrultusunda mücadele etmekten hiçbir zaman geri durmadık. En ağır bedelleri ödemek pahasına da olsa susmadık, taviz vermedik! Bu boyun eğmez iradenin örneklerinden birini de geçtiğimiz günlerde Malatya Cezaevi'nde tutsak yoldaşlarımız sergilediler.

EKİM davası tutsakları Bekir BALYEMEZ ve Ali İhsan ATEŞİN, önceki süreçlerde yürüttükleri direniş sonrasında sözde kabul edilen sevk taleplerinin yerine getirilmemesinden dolayı yeniden SAG direnişine başladılar. Vücutlarından geçmiş sürecin etkilerini atamadan başlattıkları direniş 49. günün sonunda, bu devrimci kararlılık karşısında geri adım atmak zorunda kalan devletin sevk talebini kabul etmesiyle bitirildi. Bu kez de zafer devrimci iradenin oldu!

Bu sayımızın kapak konusu IMF'nin dayattığı ve sermayenin yürürlüğe koymaya hazırlandığı şok programa ve ona karşı mücadele görevlerine ayırmış bulunuyoruz. Buna bağlı olarak yeni kitle hareketinin ve özellikle kamu çalışanları hareketinin sorunlarına geniş bir yer veriyoruz.

Sınıf hareketi bazında son dönemin en önemli gelişmelerinden biri olan Ortak Komite-Ortak Direniş yazı dizimize ise bu

sayıda ara veriyoruz. Fakat bunun yerine yurtdışında bulunan Ekimci komünistlerin bu girişim çerçevesinde yürüttüğü dayanışma ve bağış kampanyasının sonuç ve değerlendirmesini yayınlıyoruz. Avrupa'daki işçi ve emekçilerin Türkiyeli sınıf kardeşlerinin mücadelesine gösterdikleri ilgi ve desteğin okurumuzun da dikkatini çekeceğini sanıyoruz. Bu ilgi ve desteği süreklileştirmek için kurulan Dayanışma Fonu'nun anlamı da sayfalarımızda yer alıyor.

Program Sorunları Üzerine Konferanslar'ın yayınına devam ediyoruz. *Ulusal Sorun* konulu dizi yayınıımız önümüzdeki sayıda sona erecek. 19 Aralık '97 tarihli bir sonraki sayımızdan itibaren (36. sayı) *Tarım ve Köylü Sorunu* konulu yeni dizinin yayına başlıyoruz. Bu ilginç konuyu okurlarımıza şimdiden duyurmak istiyoruz.

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.
Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için :0079219-2
DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

Çıktı! Bayi ve Kitapçılarda!

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

“Şok program”ı meşrulaştırmaya çalışıyorlar!

Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye devleti adını “şok program” koyduğu bir saldırı programını adım adım uygulamaya sokuyor. Genel çerçevesi aylar öncesinden belli olan bu program çeşitli spekülasyonlarla kitlelerin gündemine sokularak, üzerinde tartışmalar açılarak, meşru bir zemine oturtulmaya çalışılıyor. MGK-TÜSİAD kuklası Anadol-D’nin başa geçtiği günden bu yana diğer kukla hükümetlerinden farklı olarak yaptığı bir şey yok. Ekonomik-siyasi tüm politikaları uluslararası tekelere, IMF ve Dünya Bankası’na endekslilik olarak yürütülen bir ülkede tersi bir durum da beklenemez zaten. Aylardır çeşitli şekillerde gündeme sokulan “şok paket”, henüz kendisi ortada yokken adının bu denli eskimiş olması, kitlelere dönük bir “alıştırma” operasyonunun gündemde olduğunu ortaya koyuyor. Önce Eylül ayında “UNCTAD Raporu”yla dile getirilen “şok baskı yönetimi”yle bunun ilk açık mesajı verildi. Daha sonra bu raporda da belirtildiği gibi, IMF-Dünya Bankası’nın Hong Kong toplantısında “yapısal reformlar”, “şok baskı yönetimi”, “anti-enflasyonist” politikalar dillendirildi. Böylece Türk devletine de “ayağınızı denk alın” mesajı verildi. Çeşitli görüşmelerde defalarca dile getirilen kaygıların tek adresi saldırı programının ta kendisiydi. Bugün MGK-TÜSİAD hükümetinin tartıştığı sadece saldırının sürece yayılarak mı, yoksa birdenbire mi yapılacağıdır. Dayatmaların özüne ilişkin hiçbir itirazları yoktur. Tüm göstermelik tartışmalar saldırıyı meşrulaştırmak içindir.

Yeni saldırı programıyla işçi ve emekçilere dönük sömürü ve zulmün daha da katmerlendirileceği muştulanmaktadır. Saldırı programına yönelik spekülasyon tartışmalar bir tarafa bırakılacak olursa, geriye bundan öncekilerden bir farkı olmayan, tümüyle IMF ve Dünya Bankası’nın dayatmasıyla alınmış bulunan kararlar dizgesi kalmaktadır. Nedir bunlar?

Birincisi, sosyal güvenlik reformu adıyla yürürlüğe sokulan mezarda emeklilik yasasından (emekliliğin kadınlarda 50, erkeklerde 55 yaşa yükseltilmesi) tutun da emekçi memurun servislerine, nemaların gaspedilmesine varan bir dizi uygulama... Kaldı ki sermayedarlara bu da yetmemekte, Avrupa standartları bahanesiyle emeklilik yaşı 58-60

sınırına çekilmek istenmektedir. Zaten çok kısıtlı bir emekçi kesimin “yararlandığı” SSK tümünden tasfiyeye sürüklenmek istenmektedir vb.

İkincisi, vergi reformu olarak telaffuz edilen ve küçük üretici ve esnafı hedefleyen saldırıdır. Sözde vergi adaletsizliğini ortadan kaldıracak olan bu maddede kapitalist patronlara yönelik tek bir kelime yoktur. Günlük cirosu iki trilyonu aşan medya plaza patronlarının ancak cep harçlığı olabilecek vergilerini rekortmenlik vs. diye reklam eden ve plaketter dağıtan sermaye devletinin gözü yine emekçinin cebindeki üç kuruştadır.

Üçüncüsü, tarımda destekleme alımlarının durdurulmasıdır. Yılbaşında belirlenen taban fiyatları üzerinden yıllık uygulamaya geçilecek ve 100 trilyonu bulan sübvansiyonlar kaldırılacaktır. Öte yandan küçük üretici ve çiftçiye dönük olarak (ki bu kesim parlamentodaki partiler için büyük bir oy deposu durumundadır) gübre sübvansiyonlarının kaldırılmayacağı ilan edilmiş ve 100 trilyon tutan yeni sübvansiyonlar açıklamıştır. Bu muğlak tutumun gerisinde hükümetin gizli seçim planları yatmaktadır.

Son olarak, mali sektörde yapılacak düzenlemeler geliyor. Aylar öncesinden “ekonomide darlaşma” olarak ifade edilen bu politika da özelleştirme ve işten atmalarla işçi ve emekçileri vurmaya yöneliktir. Haziran ve onu izleyen aylarda büyük KİT’leri özelleştirmeyi tasarlayan hükümet aradaki süreçte de bunun altyapısını hazırlamak istemektedir.

Bu program taslağı çerçevesinde geliştirilen türlü senaryolar nihayet “şok programı” olarak açıklandı. Bunun eşliğinde akaryakıt, tüpgaz, şeker, kağıt vb. temel maddelere yüksek oranda zamlar yapıldı. Programa göre güya 6 ay başka zam yapılamayacaktı. Ama MGK-TÜSİAD hükümetinin kendisi de buna inanmamış olacak ki, hemen ertesi gün sözlerinden çark ettiler, açıklamalarını muğlaklaştırdılar.

Sözkonusu saldırı programının mucizesi olarak da yıl sonunda (’98 sonu) enflasyonun %15’lere düşürüleceği açıklandı. Halbuki üzerinde uzun süre tartışmalar yürütülen bu programın enflasyon öngörüsü (%15) ilk yalanıdır. Bunu bizzat 20 gün önceki açıklamalarıyla IMF yalanlamıştır. IMF, yılsonu enflasyonunun bugünkü verilerle %80’in altına düşeceğini öngörmekteydi. Bu öngörülemeyeceğini açıklamıştır.

Sermaye devleti bugün işçilere ve memurlara doğrudan “sıfır zam” diyemediği için “enflasyon oranında zam” demektedir. Oysa biliniyor ki bu zamlar öngörülen enflasyon oranında ya da daha düşük yapılıyor. Böylece sıfır zam adı telaffuz edilmeden dayatılmış oluyor.

Sermaye çevreleri ve medya tekelleri bu yeni saldırıya tam destek veriyorlar ve meşrulaştırıldığı oranda daha da katmerlendirilmesini istiyorlar. TÜSİAD bizzat IMF ile görüşmelere katılıyor. Hükümete “tavsiyeler”de bulunuyor. Programın uygulanabilirliği üzerine açıklamalar yapılıyor ve bugünden öfkeli işçi-emekçiler önüne erken genel seçim bir alternatif olarak konuluyor.

Karşımızdaki saldırı programı sermaye sınıfına hizmet eden, onun iktidarını daha da sağlamlaştırmayı hedefleyen bir programdır. Sendika mafyası hainler de aldıkları sus paylarıyla bir kez daha onların hizmetindedirler. ESK ihanetiyle boyutlandırdıkları ihanetlerini sürdürmektedirler. Bugün Bayram Meral ve Rıdvan Budak saldırı programına yönelik yarımağız bir açıklama bile yapmamakta, tersine destek sunmaktadır. Bu, emek cephesinin bir eksikliğine işaret etmektedir. Öncelikle farkına varmamız gereken bu azgın saldırı programının sınıfsal niteliğidir. Saldırı bir bütün olarak sermaye sınıfı tarafından hazırlanmaktadır. Sermaye sınıfı bu türden saldırı programlarıyla yapısal krizine çözüm bulamasa da zaman kazanmakta, faturayı işçilere ve emekçilere yüklemektedir. Bugün bize “çözüm” olarak sunulan; sıfır zam, seçim, anti-enflasyonist politika, özelleştirme vb., bunların tümü de sonuçta sermaye düzenini ayakta tutmak için başvurulan manevralardır. MGK sendikacılığı da bu sınıfla özdeşleşmiş bulunmakta, bu doğrultuda işçi sınıfını oyalamak üzere düzenlemeler yapmaktadır.

Bu kapsamlı saldırıyı püskürtebilmenin yolu işçi sınıfı ve emekçiler olarak tabanda örgütlenmekten, sermaye sınıfı ve onun uşaklarına karşı birleşik bir mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler olarak sermayenin her türlü dayatmasına karşı “krizin faturası kapitalistlere!” şiarını yükseltmeli ve <https://www.kizibayrak.org.tr/> ile tepkimizi ortaya koymalıyız.

Bu saldırı uluslararası sermaye ve onun işbirlikçileri tarafından yürütülen örgütlü bir saldırıdır. Sermaye sınıfı gücünü örgütlülüğünden alarak böylesine pervasız saldırıları dayatabiliyor. Öyleyse işçi sınıfı ve emekçiler olarak sınıf düşmanımıza örgütlü gücümüzle yanıt vermeliyiz. Çünkü üreten biziz. Sermaye sınıfı yarattığımız zenginlikleri gaspederek kendisine yaşama alanı yaratıyor. Bu alanı ona dar etmek bizim ellerimizdedir. Gerçek gücün örgütlülükte olduğu bilinciyle örgütlenmeli ve üretimden gelen gücümüzle karşılarına dikilmeliyiz.

Saldırı programına ilişkin tartışmalarda hergün bizden kesilen faturalarla finanse edilen ve kardeş Kürt halkına yönelen kıyım ve imhaya dayalı kirli savaşın sözü bile edilmiyor. Oysa TC bu kanlı ve pis savaş için trilyonlar harcamaktadır. Ortadoğu’ya yönelik kirli emelleri çerçevesinde ABD uşaklığında sınır tanımamaktadır. Sonu belirsiz bir Körfez savaşı olasılığı karşısında efendisine hizmet etmekte tereddüt etmemekte, ama diğer yandan amborganun faturası bize çıktı diyerek bunu da işçi ve emekçilere yüklemektedir. Oysa biz işçilerin ne kardeş Irak halkıyla ne de Kürt halkıyla bir problemimiz yoktur. Bizim tek düşmanımız vardır, o da sermaye sınıfı! Öyleyse saldırı programının bu karanlıkta kalan yönüne de işaret ederek, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!” şiarlarını da yükseltmeliyiz.

Saldırı programına karşı tepkinin örgütlenmesini MGK sendikacılarından beklemek yalnızca bu ihanetçilerin ekmeğine yağ sürecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler harekete geçmediği sürece onlar kıllarını dahi kıpırdatamayacaklar, sermayeye uşaklıkta sınır tanımayacaklardır. ESK ihaneti, TİS satışları, eşel mobil saldırısı, tensikatlar karşısındaki tutumları, süren direnişleri yalnızlaştırma çabaları, 1 Mayıs ihanetleri vb. ile bunu fazlasıyla kanıtlamışlardır.

Bugün öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Sermayenin saldırılarına karşı emek cephesinin direnişini sınıf perspektifiyle örgütlemek, üretimden gelen gücümüzü harekete geçirmek doğrultusunda hazırlanmak günün en ivedi görevi durumundadır. Bu bilinçle görev başına!

IMF Reçetelerine Hayır!

Sermaye devletin yeni bir saldırı programını hayata geçirmeye başladığı şu günlerde, adından en çok bahsedilen kurumlar IMF ve Dünya Bankası oldu. Bugün TÜSİAD olsun, hükümet olsun, medya tekelleri olsun hemen hepsi saldırı programının bu iki dünya devi tarafından hazırlandığını ve TC'ye dayatıldığını çok açıktan itiraf etmektedirler.

IMF ve Dünya Bankası sert ekonomik istikrar paketi istiyorlar. Bunu TC'ye verecekleri kredilere önkoşul olarak koyuyorlar. Yanısıra bir dizi saldırı kararını **reform** adıyla dayatmayı şart koşuyorlar. Bunlar; 1*Sosyal güvenlik reformu, 2*Vergi reformu, 3*Tarım reformu, 4*Mali

sektör refomu adıyla, bugün de hükümetin programının ana çerçevesini belirleyen dayatmalardır. IMF, hükümetin bu **olumlu** çabalarını bakın nasıl değerlendiriyor; "*Mali istikrar ve reform hedeflerini, enflasyonu düşürmek için kararlı bir kemer sıkma programı uygulama niyetlerini olumlu karşılıyoruz. IMF'nin Türkiye'ye yardım edebilmesinin yolu, hükümetin adım adım neler yapabileceğini göstermesi, reformlar yönünde yasal girişimlerin ve talimatların hayata geçirildiğini kanıtlanmasından geçiyor.*" (20 Kasım '98) Keza hükümet tam da bu yönde girişimlerini adım adım uygulamaya sokmaktadır. Emeklilik yaşının 50-55

sınırına çekilmesi, akaryakıt, tüpgaz vb. ardı ardına yapılan zamlar, bir yandan şok paket diğer yandan erken seçim ikilemleriyle kitle nabızının tutulması işte bütün bunlar IMF'ye rüşet ispatlama girişimleridir.

TC'nin '98 yılında büyüme hızının düşürülerek, ekonominin daraltılması yani işsizleştirme, reel ücretlerin düşürülmesi yoluyla enflasyonun %15'lere çekileceği iddiası ise bütünüyle sınıfa saldırının kılıfıdır. Zira buna IMF de inanmıyor ve bunu beyan etmekten de kaçınmıyor. IMF verilerine göre Ortadoğu'nun yıllık ekonomik büyüme hızı, ortalama %4.5, TC'nin büyüme hızı ise %6-7 civarında.

Bugünden bir bakışla bile '98 enflasyonunun en iyi ihtimalle %80'ler civarında olacağı belirtilirken %15 safsatası, IMF'ye değil işçi-emekçilere dönük bir aldatmacanın adı oluyor. Yine TC'nin '98'de halihazırda ilk üç aya sıkışmış 7.5 milyar dolar anapara ödemesi ve 600 milyon dolar da faiz ödemesi bulunuyor. '98'e sarkan iç borcu da 14.5 milyar dolar civarında. Dünya Bankası ve IMF'nin istediği koşullar sağlanırsa verecekleri krediler ise sırasıyla 4.5-5 milyar dolar ve 3 milyar dolar. Yani emekçilere ödetilmek istenen fatura karşılığında alınacak kredi ile sermaye devleti yine kredi alabilmek için borçlarını ödeyecek, içerideki borçlarını ödemek bir yana sosyal güvenlik haklarını kısıtlayacak, başarabilirse tümünden kaldıracak, nemaları gaspedecek, ücret ve maaşlara zam yapmazken diğer yandan temel gıda ve eşyalara zam üstüne zam yağdıracak, özelleştirmeleri hayata geçirerek işsizliği işçinin-emekçinin kaderi haline getirecek vb.vb.. Böylece de halkı ekonomik sıkıntıdan kurtarmış olacak! En ufak bir tepki karşısında da "ne yapalım IMF öyle istiyor" denecek.

Bütün bunlar biz işçi ve emekçilere bir kader olarak dayatılmak isteniyorken biz sessiz mi kalacağız? Hayır! İşçi sınıfı ve emekçiler IMF reçetelerini ödemek zorunda değildirler. Bugün sınıf olarak üzerimize düşen görev bu reçeteleri reddetmektir. "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarıyla alanlara dökülmenin zamanıdır.

Sermayenin topyekün saldırısına karşı birleşik eylem silahını konuşuralım!

Adı ister "zor kış", ister "ortak fedakarlık", ister "şok program" olarak telafuz edilsin; azgın bir saldırı ile yüzyüzeyiz. Saldırının sahipleri, kapitalist krizin tüm faturasını biz işçi ve emekçilere yüklemek isteyen emperyalist mihraklar ve onun uşağı sermaye iktidarındır. Onlar bizi açlığa, işsizliğe, her türlü sosyal haktan yoksunluğa ve en koyusundan bir baskı rejimine mahkum ederek saltanatlarını sürdürmek istemektedirler. Bir yandan bize sefil bir hayatı dayatırlarken, öte yandan Susurluk'ta ortaya saçılan iğrenç suçlarını devam ettirmek niyetindeler.

Susurluk ile birlikte görüldü ki; sermaye, sömürü ve talan üzerinde yükselen iktidarını korumak için devletini toplumsal muhalefete karşı bir özel savaş aygıtı olarak tahkim etmiştir. Görüldü ki; genelkurmay ve MGK bu aygıtın başı, parlamento, yargı gibi "demokratik" kurumlar ise asma yaprağı işlevini dahi yerine getiremeyen maskeleri, noterleridir. Görüldü ki; sermayenin ezilen emekçi yığınlarına dönük topyekün saldırıları ile devletteki çeteleşmede ifadesini bulan özel savaş aynı madalyonun iki yüzüdür.

"Parmağını uzatan elini kaptırır!"; "Elini veren kolunu da teslim etmek zorunda kalır!" Bize ESK ihanetini dayatan sermaye uşağı sendika bürokratlarının denetiminde geçirdiğimiz son sessizlik ayları bunun en iyi kanıtıdır. Ama artık yeter! Kir, kan ve sefalet içerisinde boğulmamanın tek yolu eylem silahını yükseltmekten geçmektedir. İşçi ve emekçilerin tabanından yükselen tepkiler daha şimdiden bir çok işçi ve kamu çalışanları sendikasına eylem kararları aldırtmış bulunuyor.

Şimdi önemli olan bu silahı iyi kullanmak, içinin boşaltılmasına izin vermemektir. Önemli olan tüm bir emek cephesinin eylem alanlarında birleşmesi, sokakların militan gücüyle sermayenin saldırılarının püskürtülmesidir!

Emperyalist köleliğe ve onun bir ifadesi olan IMF programlarına, kapitalist sömürüye ve onun uzantısı zam-zulüm politikasına, kontr-gerilla devletine ve onun yansımaları çeteleşmeye karşı eylem silahımızı yükseltelim! 6 Aralık KESK gecesi (Abdi-Ipekçi Spor Salonu, 18.00). 7 Aralık KESK mitingi/yürüyüşü (Saraçhane-metro önü, 13.00) eylem gücümüzü konuşurmak için ilk fırsatlardır. 9 Aralık'ta ise Kartal'da gerçekleştirilecek olan DISK basın açıklamasında, emek cephesi olarak MGK sendikacılığını protesto etmek ve ESK ihanetine hayır demek için birleşelim!

Alanları, sokakları çete devletinden hesap sormak ve sermayenin topyekün saldırısını püskürtmek için işgal edelim! Önümüzdeki eylem sürecine "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" damgasını vuralım! Haydi eyleme!

IMF'ye yalakalık, emekçiye yalan: işte Güneş Taner

MGK-TÜSİAD hükümetinin ekonomiden sorumlu bakanı Güneş Taner, aylardır spekülasyonlu açıklamaları, medyatik şovları ile sürekli gündemi işgal etti. Ağzında burjuvazinin simgesi purosuyla objektlere poz üstüne poz veren bu halk düşmanı, bir yandan halkı çatır çatır nasıl soyacaklarını açıklarken, diğer yandan "faturayı herkes ödeyecek, fedakarlığı hepimiz yapacağız" türünden yalanlarla kitleleri kandırmaya çalıştı. Öyle ki Taner, bir gün halkın refahı için uğraşan yorgun bürokrat, diğer gün IMF'ye kafa tutan halk adamı, öteki gün benzersiz "devrim" programının yaratıcısı ekonomist, bir diğer gün ise halka acı gerçekleri açıklama bahtsızlığını yaşamış hükümet üyesi oldu. Zaman zaman hükümet açıklamalarının tam tersini söyleyerek, bazen de tam bir ağız birliği içinde "yanlış anlaşıldığından" dem vurdu...

Oysa ne bu saldırı programı yenidir, ne de iddia edildiği üzere bu basiretli ekonomistlerin bir icadıdır. Saldırı programının ana hatları daha temmuzda, hükümet operasyonunun hemen başında IMF ve Dünya Bankası tarafından dikte edilmiştir. G. Taner ve benzeri kukla şovmenlerinin yeni icadı sadece bunları kitlelere yutturmakta ortaya çıkmaktadır. Bu kararlar emperyalizm uşaklığını köpekçe bir bağlılıkla sürdüren sermaye devletin ve onun kukla hükümetinin program diye ortaya sürdüğü uygulamaların ta kendisidir. Kitlelerde ekonomik iyileşme beklentisi yaratmaya çalışan MGK-TÜSİAD sözcüsü Taner, daha sonra da bu iyileşmeyi çeşitli koşullara bağlayarak, IMF-Dünya Bankası reçetelerini kitleler gözünde meşrulaştırmaya, tepkileri bloke

etmeye çalışmaktadır. Diğer yandan bu iki dünya devinin dayatmalarından yakınmakta, bazen sözde onlara kafa tutmakta ve nihayet kitlelere acı reçeteyi sunmaktadır. Dahası işçinin-emekçinin gözünün içine bakarak "memura-işçiye enflasyon oranında zam yapacağız", "programdan işçi-memur etkilenmeyecek" diyerek işi aymazlığa vardırarak, bu türden spekülasyonlu açıklamalarıyla burjuva çevrelerden bile tepkiler almaktadır. Yine aynı yalancı bir taraftan ücrete göre vergilendirmeden bahsederken, hemen aynı günlerde Düsseldorf'ta "Türkiye bir vergi cennetidir. Türkiye'de burada ödediğiniz verginin üçte birini ödeme şansına sahipsiniz." açıklamalarıyla patronları ucuz emek cennetine davet etmektedir.

MGK-TÜSİAD hükümetinin tek yalancısı da değil G. Taner. Başbakanından en alt kademe bürokratına kadar hemen hepsi sahte tartışmalarla, gündem saptırmalarla durumu idare etmeye çalışıyorlar. Utanmadan kitlelerin karşısına geçip "IMF böyle istiyor" diye itirafta bulunup, ardından da siyasi istikrardan söz ediyorlar. Daha birkaç gün önce akaryakıt, şeker, kağıt, tüpgaz vb. ürünlere katmerli bir zam yapıldı. Hemen bir açıklama yapıp 6 ay zam yok denildi. Ardından çıkıp böyle birşey yok denildi. Şimdi yine zam yapılmayacağından bahsediliyor, kitleler kandırılıyor.

Sermaye düzenini çırpındığı bataklıkta boğmak ellerimizdedir. Gücümüz örgütlülüğümüzde, sınıf bilincimizdedir.

Halka Yalan Söyleyenlerden Hesabı Emekçiler Soracak!

IMF Reçetelerini

Sokakta Yırtalım!

Acı İlacı İçmeyeceğiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org.tr>

Meclis adalet komisyonu Ağar ve Bucak'ın yargılanmasını istiyor: Dokunulmazlıklar kalksın ki, katiller aklansın!

Bilindiği gibi MGK ve TUSİAD'ın Refahiyol'a alternatif olarak tercih ettiği Anadol-D hükümeti, başbakan Mesut Yılmaz tarafından yapılan tumturaklı söz ve iddialarla icraatlarına başladı. Yeni hükümetin en önemli söz ve iddiası Susurluk'u çözmektir. Ancak Yılmaz ve hükümeti ilk günlerden itibaren bu sorunun çözümünü yokuşa sürececek açıklamalara başladı.

Sorunun çözümü için hükümetin ve yargının önündeki en büyük engelin milletvekili dokunulmazlıkları olduğu söylendi. Ne var ki, çok geçmeden bu doğrultudaki çabaların büyük bir gözboyamadan ibaret olduğu görüldü. Bugün de aldatmaca sürmekte, Ağar ve Bucak'ın dokunulmazlıklarının kaldırılmasını isteyen ve meclisin tozlu çekmecelerinden çıkarılan fezlekeler üzerinden kamuoyu beklentisi yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır.

En son, meclisin adalet komisyonu Ağar ve Bucak'ın dokunulmazlıklarının kaldırılmasına karar verdi. Bu kararın yürürlüğe konması için meclisten geçmesi gerektiği bir yana, gerekçelendirmesi bile yeterince açık: "Biz bu çok saygıdeğer arkadaşlarımızın yargıda aklanma hakkını kullanabilmelerini istiyoruz, aklanmak insani bir haktır!" Demek ki sorun hiç bir biçimde Susurluk'u çözmek, devletin katillerini, işkencecilerini yargılamak ve cezalandırmak değil. Sermaye iktidarının sorunu başta kendini aklamak, her türlü pis işinin yürütücülerini ise temize çıkarmaktır.

Oysa yaratılan kamuoyu beklentisi çok farklı. Geniş kitleler, eli kanlı katillerin, çeteci ve mafyacıların mahkum edilmesi ve cezalandırılmasını istiyor. Hala bu devletten beklentileri olanlara soruyoruz. Gazi katliamının, 16 Mart'ın, Bahçelievler katliamının sanıkları cezalandırıldı mı? Onlarca yargısız infaz yapan, gözaltında işkence suçları sabit olan, Metin Göktepe'yi gözaltında öldüren polisler cezalandırıldı mı? En son olarak Susurluk'la ilgili olarak cezaevine koyulan özel timciler birer birer cezaevinden salıverilmediler mi? "Devlet için 90 adam öldürdüm" diyen bir katili serbest bırakan mahkemeler Çiller'i, Ağar'ı, Bucak'ı yargılayıp cezalandırabilir mi?

Olaylar bu ülkede milletvekili dokunulmazlığından başka dokunulmazlıkların söz konusu olduğunu bir kez daha açıkça gösteriyor. Sermayenin zulüm ve sömürü üzerinde inşa ettiği sınıf egemenliğine, her türlü pis işin odağındaki devlete ve onun çelik çekirdeği genel kurmaya dokunulmadığı sürece hiçbir şey değişmeyecektir! Susurluk'u temizleyecek, çete devletinin hesabını soracak olan ise bizzat bu kirliliği yaratan, varlığını pislik ve kan üretmek sürdüren sermaye düzeni değil, ona cepheden savaş bayrağını kaldıran işçi ve emekçiler olacaktır!

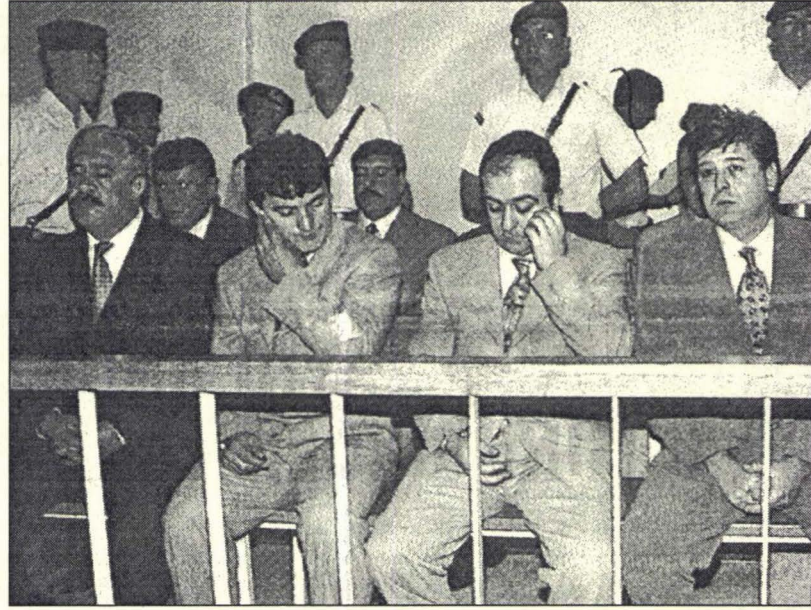
Kokuşan düzenin çöken yargısı...

Uzunca bir süredir gerek burjuva medyada, gerekse de çeşitli muhalif gazetelerde "Türkiye'de yargı çöküyor!", "Yargı bağımsızlığı yok!", "Polis tutuklayan hakime sürgün!", "Yargıda Mehmet Ağar gölgesi!", "Mahkemeler polislerden korkuyor!", "Çete yargıya baskı yapıyor!" gibi başlıklarla verilen haberler yer alıyor. Kimi burjuva sözcüleri yargıya açıktan yapılan müdahalelerden duydukları rahatsızlıkları dile getirdiler ve "çökertilen yargı"nın onarılması telaşına düştüler.

Biliyoruz ki, kokuşmuş düzenin basını, medyası, emniyeti, yargısı-adaleti birbirinden ayrılmaz bir bütün. Ve bu kokuşmuş düzenin 'yargıcı kim ki yargısı bağımsız olsun'. Yine biliyoruz ki, düzenin koruyucusu TC mahkemeleri'nin hemen her köşesinde yazan "Adalet mülkün temelidir" lafının gerçekliği: "Mülk adaletin temelidir" şeklinde. Yani adalet, faşist sermaye devletinin adaleti. Geline aşamada sermaye devleti "cellat adaletini" gizleme yeteneğini dahi gösteremiyor.

Kokuşmuş sermaye düzeninin Susurluk'ta bir kamyonun çarpmasıyla etrafa saçılan pislikleriyle beraber kamuoyunun gözünü boyamak için oluşturulan sözde komisyonunun, zaten gün gibi ortada olan gerçekleri ortaya çıkarmak gibi bir gayreti hiç olmadı. Bu olayla ilgili açılan sözde davaların piyon niteliğindeki sanıkları tek tek serbest bırakılırken, gerçek failleri devlet içerisinde üst kademelerde konuşlandıkları için, ifade alma gereği dahi duyulmadı. Yine başında yüksek rütbeli askerlerin olduğu Yüksekova çetesi sanığı Binbaşı Emin Yurdakul tahliye edildi. Son olarak Topal cinayetinden sorumlu idam cezasıyla yargılanan özel timci polisler de serbest bırakıldı. Bu cinayeti soruşturan ve çete bağlantılarını ortaya çıkaran Sarıyer Cumhuriyet Başsavcısı Veli Engin Arslan başta olmak üzere, Göktepe davasında sanık polisler hakkında tutuklama kararı veren Hakim F. Nilgün Uçar süresi dolmadığı ve istemediği halde görevinden alınarak sürgün edildi. Şevki Yılmaz'a fezleke düzenleyen Rize Cumhuriyet Başsavcısı H. Yaver Aktan ve Elazığ Aczmendi Dergahını kapatan İlmettin Köklü de bu sürgünlere eklenen diğer savcılar.

Göktepe davasında "Çeşitli kurum ve kişilerden davaya müdahale edildiğini ve üzerinde baskı olduğunu" açıklayarak görevden çekilen Ağar, Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Kamil

Şerif'i, taraflı olduğu gerekçesiyle davadan çekilen Gazi Davası Mahkeme Başkanı izledi. Ve yine devlet çetesi içinde adı geçen isimlerden Yaşar Öz'ün evinde ele geçirilen belge ve silahları, Savcılık yerine Ankara'ya gönderdikleri gerekçesiyle 4 emniyet görevlisinin yargılandığı Şişli 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nin Hakimi İrfan Hacıevliyagil 'telkinler' nedeniyle davadan çekilme istemiyle bir üst mahkemeye başvurdu. Yani sermaye devletinin pisliklerinin görüldüğü davalarda hakim ve savcılar ya 'baskı var' diyerek kendileri bir bir görevden çekiliyor ya da çekilmeyenler sürgün ediliyor.

İşte son zamanlarda ayyuka çıkan ve çoğunlukla Susurluk'la bağlantılı olan davalara bakan hakimlerin, davalardan çekilmesi ya da sürgün edilmesi ile bazı çevreler rahatsızlıklarını dile getirmeye başladı. Bununla ilgili 28 Kasım tarihli Ülkede Gündem gazetesinde yer alan habere göre İstanbul Baro Başkanı Yücel Sayman kamuoyunun büyük duyarlılıkla izlediği davalarda delillerin toplanması ve yargılamanın hızlı yürütmesi için kararlı davranan yargıçların yerlerinin yasal düzenlemelere aykırı olarak değiştirilmeye çalışıldığını belirterek, yargının çökertildiğini söyledi. Sayman, Eski Adalet Bakanları Mehmet Ağar ve Şevket Kazan'ın göreve getirdiği üst düzey bürokratların hazırladığı kararname taslağını, yeni bakan Oltan Sungurlu'nun Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun önüne getirdiğini, sanıkları polis olan davaların da etkilenmeye çalışıldığını belirtti. Hakimlerin peşpeşe davalardan çekilmesine de dikkat çeken Sayman yargıç ve savcılarının kaygı içinde olduklarını belirtti.

ÇHD Genel Başkanı Av. Aydın Erdoğan da, yargıç atamalarında Adalet Bakanlığı'nın Ağar ve Kazan bürokratların adeta borçlarını yerine

getirdiğini, görevde bırakılan yargıç ve savcılara da gözdağı verilmek istendiğini ifade etti.

CHP Sivas milletvekili Mahmut Işık da Yüksekova Çetesi Davası'nda, Binbaşı Emin Yurdakul'un tahliye edilmesini "yargıya baskı" olarak değerlendirdi. Deliller yok edilerek sanıkların tahliyesine zemin hazırlandığını, başsavcı ve hakimlerin baskı altında olduklarını söyledi.

Çeşitli burjuva-demokrat çevrelerden yükselen bu seslere sermaye devletinin Cumhurbaşkanı'nın verdiği cevap ise hiç de şaşırtıcı olmadı: "Yargıya müdahale etmeyin. Meclis'e güvenmezseniz, hükümete güvenmezseniz, yargıya güvenmezseniz geriye ne kalıyor? Yargıya da güveninizi yitirirseniz, ondan sonra ört ki ölem!"

Tüm bunlar olurken yaklaşık 2,5 yıldır süren davada Göktepe'nin katilleri hala yargılanmadı. Yine yaklaşık 3 yıldır süren 25 kişinin katledildiği Gazi Davası il il dolaştırılarak unutturulmaya çalışılıyor. Çoğunluğu lise öğrencisinden oluşan ve gözaltında işkence gören Manisa'lı gençlere onlarca yıl ceza verilirken, işkenceci polisler hala yargılanmadı. Başlangıçta 124 sanıkla başlayan, daha sonra çoğu serbest bırakılan Sivas Katliamı davası daha geçtiğimiz günlerde sonuçlandırıldı, ama nasıl? Diyarbakır Cezaevi'nde katledilen tutsaklarla ilgili görülen davada ise katil sanıklar, katliam sırasında kullanılan materyallerin kırılması nedeniyle devlet malına zarar vermekten suçlu bulundular; onlarca tutsağı katlettikleri için değil. Gözaltında tecavüz ve işkence, köy boşaltma-yakma, yargısız infaz, düşünce suçu vb. yüzlerce dava hakkında da yine hiçbir sonuç yok. İşte faşist sermaye devletinin adaleti!

Devletin katillerini, işkencecilerini, kontrgerillacılarını aklamak, sermaye iktidarının suçlarını örtmek dışında bir işlevi kalmayan yargıya olan güvenin kitleler nezdinde iflas etmesi bugün burjuvaziye en çok rahatsız eden olgulardan biridir. Zira "bağımsız yargı" katıksız sömürü ve zulüm düzeninin gerçek yüzünü örten maskelerden biridir. Ancak düzen öylesine kokuşmuştur ki, görüntüyü dahi kurtaramıyor. Bir yandan aman "yargı çöküyor" diye hayıflanırken, diğer yandan pisliklerini en kaba tarzda kendi mahkemelerinde aklamaya devam ediyor!

İşçi sınıfı davası şimdi daha güçlü!

Kartal bürosuyla bir adım daha ileriye...

Yıllardır büyük bir inatla süren komünist açık alan faaliyetimiz, 29 Kasım'da Kartal büromuzun açılışıyla taçlandırıldı.

Kartal bürosu açılışına, işçi ve emekçilere dönük yoğun bir faaliyet ile hazırlandık. Kampanya süresince açılışa dair fabrikalara, işyerlerine ve emekçi semtlerine yönelik özel sayı dağıtımı, kuş ve pullama yapıldı. Bir hafta boyunca radyo ilanıyla açılış duyuruldu. Bu kampanya hedef kitlemiz üzerinde oldukça olumlu bir etki yarattı. İşçi-emekçiler açılış coşkusuyla karşıladılar. Çeşitli sohbetlerde düşüncelerini: "Bu tür mevziler yaratılmalı ve sahiplenmelidir" şeklinde ifade ettiler.

29 Kasım'da işçi-emekçilerin ve devrimci dostlarımızın katılımıyla açılış gerçekleştirildi. Açılış tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ve enternasyonal marşının hep bir ağızdan söylenmesiyle başladı. Gazetemizin Kartal temsilcisi büronun açılışının sınıf mücadelesi tutacağı yeri ifade eden bir açılış konuşması yaptı. Arkasından Kızıl Bayrak okurlarının oluşturduğu amatör müzik grubu bir dinletisi sundu. Yer darlığı nedeniyle apartmanın merdivenlerine sarkan misafirlerimiz oldukça coşkuluydu. Tekstil işçilerinden oluşan şiir grubunun dinletisi büyük bir ilgi topladı. HADEP gençliğinden dostlarımız ise dayanışmalarını bir saz dinletisi ile sergilediler.

Açılış boyunca Atılım, Kurtuluş, HADEP gençliğinin mesajlarıyla birlikte İzmir, Ankara, Gebze Kızıl Bayrak, Tekstil İşçileri Bülteni ve EKİM davası tutsaklarından gelen mesajlar okundu. İşçi-emekçilerin ve dostlarımızın yoğun katılımı büronun açılışını oldukça anlamlı kıldı.

Açılış programını Albayrak direnişine ziyaret çağrısı ile bitirdik. Büromuzun açılışına davet ettiğimiz ve geleceklerine dair bize söz veren işçiler, Nakliyat-İş başkanı Ali Rıza Küçükosman'ın açılıştan bir gün önceki yaptığı müdahale sonucu gelmemişlerdi. Nakliyat-İş Başkanı'nın "Kızıl Bayrak bizim düşümanımızdır, buna rağmen açılışa gitmek isteyen varsa gitsin!" dayatmasına (arkasındaki çirkin mantığı gazetemizin başka bir sayfamızda işliyoruz) girmiyoruz. Bugüne dek her zaman yanlarında olduğumuz direnişçilerin açılışımıza gelmesi engellendiyse, biz onların yanına gitmeliydik. İşte bu bakışla hareket ettik ve toplu bir Albayrak direnişi ziyaretiyle Kartal bürosu açılışını noktaladık!

Komünist açık alan faaliyetimiz yaklaşık 4 yıldır gelişerek büyüyor. Biz bu gelişmeyi hiçbir zaman tek başına niceliksel bir gelişme olarak ele almadık. Geçmişte de gerek merkez büro, gerek illerdeki faaliyetimiz devrimci sınıf çalışması zemini üzerinde yükseldi.

Güçleri büyüyen, kapasitesi hızla artan çalışmayı yayarken, hep sınıf hareketinin devrimci önderlik ihtiyaçlarını ve partileşme iddiasının gereklerini gözettilik. Hep işçi sınıfı davasının önümüze çıkardığı görevlere yetişmek ve ona karşı sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirmek kaygısıyla hareket ettik. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir bürolarımıza eklenen Gebze, Bursa ve Zonguldak bürolarımız bu iddianın bir ürünü oldu. Bu doğrultudaki en büyük atılımımızı ise Haftalık Kızıl Bayrak'la gerçekleştirdik.

Haftalık Kızıl Bayrak basit bir periyot değişiminin ifadesi değil, komünist hareketin ulaştığı yeni düzeyin ifadesiydi. Merkezi aracımızın bu yeni düzeyi herşeyden önce komünist siyasal sınıf çalışmasını yeni bir iddia ve kapsamda üretmek anlamına geliyordu.

Sınıf mücadelesinde tarihi bir birikime sahip ve bir fabrika havzası olan Kartal'da yeni bir büronun açılmasını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Sorun kuşkusuz şu veya bu ilde yeni bir büro açmak sorunu değildi. Önceliğimizi belirleyen temel etmen burada da bağımsız sınıf davasının önümüze çıkardığı görevler olmuştur.

Uzunca bir süre bölgede fabrikalar, işyerleri ve işçi-emekçi semtleri temeli üzerinde süreklileşmiş bir politik faaliyet yürütüyoruz. Kartal büronun açılmasıyla bu çalışmamız daha da yayılmış ve yeni bir mevzi kazanmış durumdadır. Tam da devrimci sınıf faaliyetimizin zemini üzerinde yükseldiği içindir ki, büromuz daha açıldığı ilk günden itibaren bir ilgi odağı oldu.

Kartal ve çevresinde yoğunlaşan işçi ve emekçiler için politik bir odak haline gelebildiği sürece Kartal bürosu işlevini de hakkıyla yerine getirecektir. Bunun ilk koşulu ise sınıf içerisinde somut koşullara uygun politikalar üretebilmek ve bunu yaygınlaştırmaktır. İşçi ve emekçilerle aynı havayı solumak,

ortaya çıkan kendiliğinden hareketlere zamanında müdahale refleksini artırmak açısından Kartal'da bu yeni mevzimiz önemli bir yer tutacaktır. Kurumlaşmada yeni bir düzey anlamına gelen büromuz aynı zamanda daha insiyatifli bir çalışmanın da önünü açacaktır. Kendiliğinden eylemlere müdahale kadar, bizzat içerden hareketi yönlendirmek ve önünü açmak olanaklarını çoğaltacaktır. Bölgede ortaya çıkan olay ve eylemlerin belgelenmesi, bir tarih bilincinin oluşturulması da çok önemlidir. Komünist açık alan faaliyetinin temel sorumluluklarından birisi de sınıf

hareketinin tarihsel belge ve bilgileri biriktirmek ve bundan gereken politik sonuçları çıkarabilmektir. Kartal büromuz bu havzadaki sınıf hareketinin yarattığı değerlerin, ders ve deneyimlerinin birikimini oluşturabildiği ölçüde politik gücü de bir kat daha artacaktır. Kısacası biz yeni bir büroyu kendi içinde bir amaç olarak değil, sınıf hareketine devrimci

müdahalenin bir aracı olarak ele alıyoruz. Önümüzdeki dönemde araçlarımızı hızla çoğaltıp zenginleştirirken, attığımız her adımın sınıf davasını bir adım daha ileriye taşıyacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Zira ihtilalci sınıf partisini birlikte varedeceğimiz sınıfın öncü güçleriyle buluşmanın araçlarını yaratmak bugün en yakıcı sorumluluğumuzdur. Partili kimliğe ulaşmak bizim için atılan her adımı iyi kavramak, içselleştirmek ve daha ileriye taşımakla mümkündür.

Komünist hareketin kızıl bayrağı yukarı, daima yukarı! İşte şiarımız budur.

Açılış öncesi Anadolu yakasında dağıtılan bildirinin bir bölümünü yayınlıyoruz.

Kızıl Bayrak Kartal Bürosu Açılıyor

Komünist hareketin pratik-örgütsel-teorik cephelerde katettiği mesafe üzerinden ve onun ürünü olarak doğan Kızıl Bayrak açık alan faaliyeti yeni atılımlarla büyümektedir.

İstanbul, Gebze, Ankara, Adana, Zonguldak, Bursa gibi sanayi kentlerinde varolan faaliyetimizi Kartal bürosu açarak ivmelandiriyoruz.

Gerek yayın çizgisiyle, gerek hedef kitleleriyle, gerekse de kendi etrafında şekillenen komünist, militan çalışma tarzıyla Kızıl Bayrak çıkışından bu yana özel bir iddia taşımıştır. Bu iddia somut ifadesini, işçi sınıfına politik önderliğin taşınmasında ve onu devrimcileştirmede temel bir araç olmasıyla bulur. Kızıl Bayrak'ın faaliyetine yön veren, herşeyden önce sınıf hareketinin önünü açan politika ve taktik hattın döşenmesi ile sınıf hareketinin önünü tıkayan engellere karşı ideolojik-politik mücadele görevidir. Bunun yanı sıra Kürt sorunu, gençlik, kadın, çevre ve faşizm sorunu gibi bir dizi temel toplumsal soruna devrim cephesinden açıklık getirmek, yayın faaliyetimizin eksenini oluşturur.

Proletaryanın ihtilalci partisinin yaratılmasının eşiğinde olduğumuz şu dönemde sınıfın öncü, ileri unsurlarının komünist harekete kazanılması temel önemdedir. Bu amaca bağlı olarak hedeflediğimiz okur kitlesinin ana gövdesini öncü işçiler oluşturmaktadır. Kızıl Bayrak herşeyden önce işçi sınıfının ileri kesimi ve tüm diğer parti potansiyellerine ulaşmayı amaçlıyor. Bu nedenle gazetemizi başta üretim alanları olmak üzere (fabrikalar, atölyeler) işçi ve emekçilerin yoğun olduğu tüm alanlara (işçi semtlerine, sendikalara, demokratik kitle örgütlerine vb.) ulaştırma çabası içerisindeyiz.

Kızıl Bayrak çalışması içinde bir dizi deneyim ve olanak biriktirdik, birçok başarının altına imzamızla koyduk. İşçi sınıfı hareketiyle anlamlı bağlar kurarak daha etkili ve kapsamlı bir öncü müdahalenin zeminini döşedik. Sağlam perspektiflerle, yoğun bir devrimci çabayla ve büyük bir coşkusuyla geldiğimiz bu aşamada, yeni atılımları gerçekleştirebilecek bir düzeye ulaşmış bulunuyoruz.

Yoğun bir işçi-emekçi potansiyelinin olduğu Anadolu yakası ve Kartal'da devrim ve sosyalizmin Kızıl Bayrağını yükseltmenin coşkusuyla işçi-emekçileri, tüm ilerici-devrimci dostlarımızı büromuzun açılışına davet ediyoruz.

Kızıl Bayrak'ı dalgalandıran komünist hareketin ideolojik ve politik gücünün verdiği çalışma azmiyle,

Herşey İşçi Sınıfının Komünist Partisi İçin!

“Zor kış”ın eylem baharı ve kamu çalışanları hareketinin sorunları...

Sermayenin çok yönlü saldırıları, son hükümetle birlikte önemli düzeyde yoğunlaştı ve temposunu artırdı. Sınıf ve kitle hareketinin gelişiminde ise bu saldırılara yanıt olabilecek bir düzeyden bugün için söz edemiyoruz.

Sermayenin saldırılarının gereken düzeyde yanıtlanamıyor oluşu, kuşkusuz sınıf ve kitle hareketliliği adına hiçbir gelişmenin kaydedilemiyor olması anlamına gelmiyor. Aksine, Kasım ayı bu bakımdan, önceki aylara göre hayli hareketli geçti. Toplumsal hareketliliğin belli bir canlanma yaşadığını buradan kalkarak söylemek olanaklı.

Bir dizi mevzi işçi direnişinin inatla sürmesi ve çeşitli zaafırlara rağmen önemli bir ortak mücadele eğilimini taşıması; kamu çalışanları hareketinde tabanın basıncıyla KESK’in bir eylem takvimi açıklamak zorunda kalması ve buna bağlı olarak gelişen eylemliler; öğrenci gençliğin YÖK’e ve sivil faşist teröre karşı artan yoğunlukta bir hareketlilik içinde bulunması. Eylemler, yürüyüşler, basın açıklamaları... Öyle ki bazı alanlardan sermayenin saldırılarıyla ilgili haberler ve saldırının muhataplarının eylem haberleri peşpeşe gelmeye başladı. Genel plandan bakıldığında; bu gelişmeler, kitle hareketindeki durgunluğun bir çok cepheden yırtılmaya yüz tuttuğunun ilk işaretleridir. Sermaye cephesinin geliştirdiği tükenmez saldırıların işçi sınıfı ve emekçi kesimlerde yarattığı öfkeyi; alttan alta biriktirdiği mücadele diramiklerini gözönüne alırsak önümüzdeki dönemde yeni bir kitle hareketinin hız almasının olanak ve koşullarının hızla mayalandığını görmek mümkündür.

Komünistler bugüne dek değerlendirmelerinde militan, etkin ve yolaçıcı bir kitle hareketinin temel güvencesinin işçi sınıfı önderliğinde tüm emek cephesinin sermayeye cepheden bir karşı duruşun örülmesi ve bunun politik-örgütsel araçlarının yaratılması olduğunu hep vurgulayageldiler. Bu çerçevede komünistlerin müdahale çabasında oldukları alanlardan biri de doğaldır ki kamu çalışanları hareketidir.

KESK ve yeni eylem takvimi

Yapısal zaaf ve sorunlarına önemli bir devrimci önderlik boşluğunun kaynaklık ettiği kamu çalışanları hareketi son 2-3 yıldır oldukça ciddi problemlerle boğuşuyor. Hareket, önemli ölçüde kan kaybetmiş, geçmiş yıllardaki dinamizmle kıyaslandığında ciddi biçimde geriye düşmüş durumda. Doğaldır ki hareketin önünü yeniden açma niyetiyle çok çeşitli biçimlerde ve farklı düzeylerde tartışmalar yürütülüyor. Bu tür tartışmalardan biri de kuşkusuz kamu çalışanlarının sendikal “çatı örgütü” olan KESK içinde sürüyor. KESK’e egemen olan çeşitli reformist grupların da temel kaygısı, kendi politikaları doğrultusunda kamu çalışanları hareketinin önünü açmak. Tartışmalar son günlerde alttan alta devam etmekte. Ancak en azından bir süre için gündemin birinci sırasını, KESK tarafından ilan edilen yeni eylem takvimi almış durumda.

Anasol-D Hükümeti’nin yürürlüğe koyduğu son ekonomik ve sosyal içerikli saldırılar, Susurluk’tan bu yana devletin

kitleler nezdinde iyiden iyiye teşhir olan çete kimliği ve nihayet kamu çalışanları açısından ücretlere yapılacak zam oranının belirleneceği dönemin gelmiş olması. Bu sayılanlar ve benzeri nedenlerle kamu çalışanları kitlesinde sermaye devletine karşı oluşan tepki, yaşanan sorunların ancak sokakta, mücadele yoluyla çözüleceği düşüncesiyle de beslenerek merkezi sendikal örgüt KESK üzerinde bir basınca dönüştü. Kasım ayı başında toplanan KESK yönetimi bir eylem takvimi çıkardı. Şunu eklemek gerekiyor. Çok özel bir payı olmakla birlikte KESK’in bu eylem takvimini oluşturmamasın tek nedeni tabanın bu doğrultudaki beklentisi ve basıncı değildir. KESK’in bir kurum olarak kendi koşulları da böyle bir eylem sürecini adeta zorunlu kılıyordu. Dayandığı kitleye hızla yabancılaştığını ve onun üzerindeki etkinliğinin zayıfladığını gören KESK’in yeni yetme bürokratları için farklı bir seçenek zaten yoktu.

Eğer sürecin gerisinde kalacak olurlarsa akıbetlerinin ne olacağını çok iyi bilen KESK bürokratları, gelişecek kitle hareketlenmesini kendi denetimlerinde tutabilmek için yeni bir eylem takvimini tercih ettiler. Zira eylemler süresince durumu iyi idare edebilirlerse bunun anlamı, kendi reformist politikalarına yeni etkinlik alanlarının açılması olacaktır. Buradan bakıldığında da yeni bir eylem takvimi KESK bürokratları için adeta zorunlu hale gelmiştir. Fakat bu şekilde kavranan eylemlerin, işçi konfederasyonlarının ustası olduğu “tepkili boşaltma”, “öfkeyi deşarj etme” eylemlerinden bir farkının kalmadığı da ortadadır. Böylelikle KESK, işçi konfederasyonlarındaki sermaye ajanlarının uğursuz misyonlarıyla bir biçimde keşifmektedir.

KESK şu an yürürlükteki eylem takvimini 4 Kasım’da açıklanmıştı. Bu takvimin ilk eylemi 15 Kasım’da, ikincisi 22 Kasım’da ve sonuncusu da 29 Kasım’da yapılmış bulunuyor.

15 Kasım oturma eylemleri değişik illerde yapıldı. Basında verilen rakamlar, hemen hiç birinde eylemlere katılımın 1000’in üzerine çıkmadığı yönünde. Eylemlerin sınırlı bir coşku ve gene sınırlı bir militan hava taşıdığı ise diğer bir bilgi. 15 Kasım’da belli bir tekdüzeliği aşan tek eylem Diyarbakır’daydı. Eylem yapmak isteyen kamu çalışanları, devlet güçlerinin doğrudan terörüyle yüzyüze kaldılar. Eyleme katılmak isteyenlerin birçoğu gözaltına alındı.

Takvimin ilk üç eyleminde değerlendirilmesi gereken birçok yön var. Özellikle durgunluktan çıkış çabalarının olduğu bir dönemde bu eylemlerin kendisi oldukça önemli ve kayda değerdir. Eylemlerde öne çıkan “İşçi memur elele genel greve!” şiarının yaygınlığı ise önümüzdeki dönem açısından umut vericidir. Bu eylemlere ilişkin gözlemlerin bir yönü. Fakat bunun yanında birşey daha var. Özellikle sözkonusu 15 Kasım eylemlerinde gözlenen genel ruh hali KESK tarafından ortaya konulan taleplerin siyasal niteliği ve nihayet İzmir ve Ankara mitingleri de dahil katılımın beklenenin çok altında kalması. İşte tüm bunlar, bu üç temel gözlemlerle KESK yöneticilerinin bu eylem takviminden

beklentilerine ve yanısıra KESK yönetimiyle taban arasındaki ilişkinin çeşitli bakımlardan düzeyine bir gösterge olarak kabul edilebilir.

Henüz eylem takviminin en önemli aşaması (11 Aralık) yaşanmamışken yapılan ilk üç eylemden yola çıkarak KESK’in niyetleri ve akıbeti üzerine konuşmak acelecilik gibi değerlendirilebilir. Fakat sanıldığı gibi değil. Zira KESK’e ve onun tabanla olan ilişkisine dair söylenenler gerçekte uzun bir döneme yayılan gözlemlere dayanmaktadır. Daha somut ifade etmek için biraz geriye gidelim. Bundan 6 ay önce ifade edilen ve yaşama geçirilen başka bir “yeni” eylem takvimini burada analım. KESK-GYK 17-19 Mayıs ‘97 tarihinde bir eylem takvimi ilan etmişti ve en önemli basamağını da 14-15 Haziran mitingleri oluşturuyordu. Hatırlanırsa o “yeni” eylem takvimi de daha önceki bazıları gibi fiyaskoyla sonuçlanmıştı. O dönem KESK tarafından özellikle öne çıkarılan 14-15 Haziran mitinglerinin basına yansıyan gözlemleri de tıpkı 15 Kasım gibi ruhsuzluk, katılımın azlığı ve sayısal düzeyin düşüklüğü idi.

İşte 15 Kasım oturma eylemi sadece bu genel gidişatın biraz daha ağırlaşarak sürdüğünü, KESK’in eylemlere bakışında ve politikalarında esasa ilişkin hiç bir farklılaşmanın, değişimin sözkonusu olmadığını göstermiştir. KESK yönetiminin eyleme bakışı kendi meşruluğunun ve kitle üzerindeki denetiminin devamını sağlamak; bu arada biriken tepkiyi boşaltıp uzlaşma ya da pazarlık gücü olarak bunu kullanmaktır.

KESK yönetiminin ve birçok bağlı sendika genel merkezinin bu tür eylemlilere bakışı değişmemiştir. Zira KESK yönetimine son yıllarda egemen olan reformist siyasal kimlik değişmiştir. Aksine derinleşmiş ve genişlemiştir.

Kamu çalışanları hareketindeki açık gerileme ve daralmanın, harekete egemen reformizmin bir eseri olduğu doğrudur. Fakat en az bunun kadar kesin bir başka doğru daha var. Reformizmin kamu çalışanları hareketinde bu denli dizginsiz at koşturmasının temel nedeni, alandaki devrimci önderlik boşluğudur. Yani reformizmi kolayından suçlu ilan etmek yetmiyor. Bunu, alanın ihtiyaçlarına yönelik devrimci politikaları yaşama geçirerek desteklemek, buradaki devrimci önderlik boşluğunu doldurmak gerekiyor. Kamu çalışanları hareketini reformist cendereden çekip çıkartmak için bir an önce alana devrimci önderlik iddiasıyla müdahale etmek, mücadeleyi siyasallaştırma çabasına girişmek gerekmektedir.

Kamu çalışanları hareketinin gündemi değişmelidir

İlk yapılacak olan kamu çalışanları hareketinde KESK ağırlıklı belirlenen gündemlere müdahale etmek; onu kırmaktır. Kamu çalışanları hareketine yüzünü biraz olsun dönenler KESK bürokratlarının yüzünden başka birşey göremiyor. Yine bizzat alanımızdaki birçok kamu çalışanı arkadaşımız da hareketimizin gidişatını KESK bürokratlarını gözleyerek değerlendirmektedir. Oysa ilimizin odağına kitlelerin eylemini

yerleştirmeliyiz. KESK hiç de kamu çalışanları hareketinin kendisi değildir. Yürütülen mücadelenin belirli bir aşamada ortaya çıkartıldığı bir sonuçtur. Kendisi değil fakat yalnızca önemli bir araçtır. Mücadelesini geliştireceği iddiasıyla kamu emekçilerine dayatılmış ve kurulmuştur. Fakat kurulduktan hemen sonra kitle eyleminin yardımcısı değil, tersine ayakbağı olduğu pratikte açığa çıkmıştır. Parçanın bütünü belirlemesinin önüne geçmek için yapılacak şey mücadele ve eylem çizgimizi bütünü, yani kamu çalışanları hareketinin ihtiyaçlarına göre düzenlemektir.

KESK’in, kamu çalışanları hareketinin bütünü yerine ikame edilmesinin bir biçimi, eylem biçimlerinde kendini göstermektedir. Bu önemlidir. Zira son yıllarda eylemler mücadelenin ihtiyaçları değil, KESK’in ihtiyaçları gözetilerek biçimlendirilmekte ve yaşama geçirilmektedir.

1993’te mücadelenin yükseldiği bir evrede yaşama geçirmeye başladığımız ve o dönem gerçekten etkili de olan “iş bırakma” eylemleri bugün işlevini yitirmiştir. Adeta KESK’in devrimcilerin ağzına tutuşturduğu bir biberona dönüşmüştür “iş bırakma”lar. Hemen her eylem takviminde yer almakta ve KESK tarafından ciddiye alınmadığı için belki de en az ses getirenler yine bunlar olmaktadır. Giderek sembolikleşen ve bürokratların elinde gerçek işlevinden uzaklaşan “iş bırakma” ya da grevi yeniden mücadele silahımız haline getirme çabasına girmeliyiz.

Aras Kargo işçilerinin fabrika işgali deneyimi gibi çeşitli biçimleri kamu çalışanları alanına yaratıcı bir biçimde aktarabilmekteyiz. Kitle militanlığını ve düzenin kolluk güçlerine cepheden karşı koyuşu esas alan bu tür eylemleri kamu çalışanlarının gündemine sokmalı, tartışmalıyız.

Aynı şekilde sadece 6 aylık periyotlarla eyleme çıkan bir kesim olmaktan artık çıkılması gerekiyor. 6 aylık eylem periyotları kendini ücret sendikacılığının gereklerine endekslemiş reformistler için ideal olabilir. Fakat bu, kamu çalışanlarını toplumun diğer kesimlerinden yalıtarak ve kendi içine kapatmak anlamına gelmektedir. Kamu çalışanları değişik kesimlerin sorunlarına sahip çıkmalı, birleşik eyleme ya da dayanışma eylemlerine yönlendirilmelidir. Hareketin tabanında halihazırda böyle bir eğilim ve dinamik vardır. KESK tarafından bunun yozlaştırılmasına izin verilmemelidir. Örneğin Siyami Erdem hükümeti destek vermek istiyor diye işçilerle birleşik eylem yapmak bizim işimiz değildir. İşgaller, dayanışma grevleri, birleşik eylemler. Daha militan biçimler alan ortak eylemlerimiz. Bunlar önümüzdeki dönem harekete önereceğimiz ve devrimci politikayla reformist politikayı birbirinden ayırma işlevi de görecektir unsurlar olacaktır.

Önümüzdeki yakın dönemde komünistler kamu çalışanları alanında da yürütecekleri ve örgütleyecekleri özgül çalışmayla öne çıkacaklardır. Bu alandaki devrimci önderlik boşluğunun doldurulması için gerekli siyasal iddiaya ve birikime fazlasıyla sahip olduğumuzu zaman doğrulamakta gecikmeyecektir.

KESK Genel Sekreteri Faysal Özçift ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

“Birleşik mücadele hattını örüp alanlarda gücümüzü göstermeliyiz”

KB: Son dönemde kitle hareketi önemli bir ivme kazandı. Bu hareketlilik içerisinde kamu emekçileri sendikaları önemli bir yer tutuyor. Geline bu yeni süreci değerlendirebilir misiniz?

F.Ö: Şimdi, 1 Kasım tarihinde karar organımız Genel Yönetim Kurulu toplandı. Türkiye'nin içinde bulunduğu durum değerlendirmesi yapıldı. Ve önümüzdeki sürecin değerlendirilmesi yapıldı. İçinde bulunduğumuz sürece kamu emekçileri tarafından müdahale edilmesi gerektiğinden hareket edilerek birtakım kararlar alındı. Bu kararlar doğrultusunda hak gasplarına, özelleştirme saldırılarına, otomatiğe bağlanan zamlara, güdümlü sendikacılığa karşı sürece müdahale etmeye çalışıyoruz. Bu hareketliliğin temeli tabanın kendi öz gücüne dayanıyor. Çok yönlü saldırıların yoğunlaştığı bir süreçten geçtiğimiz biliniyor. Tabi ki, yapılması gereken şey bu çok yönlü saldırıya karşı tüm toplumsal hareketlerin, güçlerin birleşik karşı duruşunu sağlamaktır. Biz Kamu Emekçileri Konfederasyonu olarak egemenlerden bize birşey sunulmasını beklemiyoruz. Geline bu aşama değer ve yargılara sahip çıkıp, çıkmamama meselesidir. Kazanılan değerleri koruma görevidir. Saldırıları önceki hükümetler döneminde oluğu gibi bir takım kılıflar uydurularak yapılmıyor. Çünkü varolan hükümet egemenler ve dolayısıyla MGK'nın zorla oluşturduğu bir hükümettir. Halkla her zaman olduğu gibi hiçbir bağıları yoktur. MGK'nın emir ve direktiflerini direkt uygulayan bir hükümettir. Toplumsal muhalefeti oluşturan güçler susarsa, karşı duruş sağlamazsa bırakın yeni saldırıları eski kazanımlarımızı tehdit eder düzeyde.

KB: Susurluk sürecinde zaman zaman yükselen zaman zaman bir düşüşle devam eden bir eylemlilik süreci yaşandı. Bu süreçte kendi örgütlülüğünüz yeteri kadar aktif olabildi mi, ya da bu süreci yeteri kadar değerlendirebildik mi? Kısaca toplumsal muhalefetin kaybı ne oldu?

F.Ö: Şimdi Susurluk adıyla devlet gerçeği daha net bir şekilde ortaya çıktı. Kirli savaş kaynağının nereden alındığı, eroin ticaretinin nasıl işlendiği, faili belli cinayetler, işkenceler, başta yaşama hakkı olmak üzere temel hak ve özgürlüklere tahammülsüzlüğün ve katliamların kaynağının neler olduğu tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Kitlelere yoruma gerek duymadan kolayca anlattı kendini. Çeteler bu devletin tüm gözeneklerine nasıl yerleştiğini,

kime hizmet ettiği, demokrasiye, özgürlüğe ve emeğe saygısızlığını anlattı. Kısaca 12 Eylül'den sonra devletin gerçek yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Tabi bu yeterince değerlendirilemedi. Ortaya çıkan toplumsal muhalefetin potansiyeli yeterince harekete geçirilemedi. Hem bizim açımızdan hem de toplumsal muhalefeti oluşturan diğer güçler tarafından durum böyle. Ancak sömürü devam ediyor, Susurluk devam ediyor, öyleyse demokratik, siyasal ve ekonomik içerikli eylemlilikler devam edecektir. Muhalefet güçleri olarak birleşip süreci gündemleştirmeliyiz. Yargının ikiye bölünmüşlüğü, bizlere sunulmayan siyasal, ekonomik kaynakları ve kendi emeğimizin nelere kaynak olduğunu anlatıp, bunu eylem niteliğine dönüştürmek zorundayız. Çünkü Susurluk bitmiş değil.

KB: Nasıl bir süreç, nasıl bir politik hat sağlanmalı ki, genelde sermaye saldırılarına, özelde özelleştirmelere, zama, zulme karşı duruş sağlansın?

F.Ö: Sohbetin başında da belirtmiştim. Bu topyekün bir saldırdır. İşçiye, işsize, memura, öğrenciye, halklara yani her kesime yapılıyor. Bugün özelleştirme ile memur işinden atılıyor. Çünkü patronun inisiyatifine kalmış. İşçi sendikasıdan uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Başarılamayınca işten atılıyor. Öğrencinin okulu özelleştiriliyor, yoksul emekçi çocukları okula gidemiyor. Çünkü okulun başına bir patron geçiyor. Okula gitmeyen, herhangi bir işyerinde çalışmayan, kendi işini yapmaya çalışan küçük üretici, köylü en doğal hakkı olan sağlığını satın almak zorunda kalıyor. Değer yargılarımız, insanlığımız ancak para ile karşılık buluyor. Parası olmayana ise yaşamasın deniliyor kısaca. Öyleyse yaşamak isteyen, mücadele etmeli. Daha iyi, daha uygun, barış içinde yaşamak isteyen mücadele etmeli. Bu mücadelenin başarısı da örgütlülüğünden geçer. Bizim kamu emekçileri olarak önümüzde duran sorun bu. Bize sendika hakkı tanınmıyordu. Biz alırız dedik, bedeller ödedik ve ödüyoruz. Ama sendikamızı kurduk. Hem de onların güdümü dışında hareket eden en ileri sendikalardan oluşan bir konfederasyon. Şimdi grev hakkımız verilmiyor, toplu sözleşme hakkımız verilmiyor. Bunlar kazanılırsa herşey biter demiyorum, bitmeyecek de. Ama bundan sonra da bu haklarımızı alabilmek için toplumsal güçlerden destek alarak haklarımızı alacağız. Bizim kazanımlarımız işçi sendikalarının kazanımlarıdır. Öğrencinin kazanımıdır, küçük üreticinin kazanımıdır. Ücretsiz emekçi de sınıflar mücadelesinin

kazanımlarıdır. Bunu KESK olarak sonuca götürmemiz imkansız değil, ama çok zor. Birleşik mücadele hattını örüp, alanlarda gücümüzü göstermeliyiz. Yoksa, yargısız infazlar, ekonomik saldırılar vb. bu düzenin rutin faaliyetleri devam eder. Yine istediği gibi bir halkı katleder, güneyi işgal eder. Yani Kürt halkına karşı da baskı ve imha politikası devam eder gider.

KB: Kamu çalışanları hareketindeki ilk çıkış “hak verilmez alınır” şiarı ile yaşandı. Ve böylece kitleleşti. Geline noktada bu şiarın yeniden yayıldığını görüyoruz. KESK bu şiarını bir süredir gözardı mı etti? Yoksa birileri tarafından tanınmak, muhatap alınma beklentisi içerisinde mi girdi?

F.Ö: Ben daha çok toplumsal olayların yani sınıf mücadelesinin yükselip alçalmasına bağlıyorum. KESK'in bir beklentisi olamaz. KESK ne elde ettiyse alanlarda emekten yana olanlarla omuz omuza egemenlere karşı verdiği mücadeleyle kazandı. “Hak verilmez alınır!” şiarı yine şiarımızdır. Bunun da çağrısını yapıyoruz. Birlik olunmadan, mücadele etmeden emir ve direktifleri uygulayarak haklar alınmaz.

KB: Biliyorsunuz işçi konfederasyonlarının da içinde olduğu, sermayenin sınıfa yönelttiği bütün saldırıların bir anlamda merkezi olan Ekonomik Sosyal Konsey var. KESK'in ESK ile ilgili görüşlerini alabilir miyim?

F.Ö: Öncelikle bazı yanlış kavramları düzeltelim. Ekonomik Sosyal Konsey diye birşey yok. Emekçiye saldırı konseyi var. ESK'nın kısaltılması bu. Birtakım sendika bürokratlarının başını çeken, yani bildiğimiz sendika ağaları, işçi konfederasyonları bu emekçiye saldırı konseyi içerisinde yer alıyor. Bizim bu ihanet konseyinde olmamız bir kenara dursun, biz defalarca çağrılar yaptık. Bu sınıfa açık bir ihanettir. Bu yapılan saldırılara ortak olmaktır. Kardeş halkların üzerinde estirilen terör ortamına ortak oluyorsunuz. Fakat çağrılarımız halen daha karşılığını bulmuş değil. Biz bu saldırı konseyi içerisinde yer almayacağız. Biz meşruiyetimizi haklılığımızı kendi öz gücümüzden, emekçi kimliğimizden alıyoruz.

KB: Son aylarda sınıf cephesinde Albayrak, Tıbbet, Reslan, Brandi vb. mevzi direnişler yaşandı, yaşanıyor. Bu direnişlerde komünistlerin müdahalesiyle direnişlerde yer alan öncü işçiler tarafından “ortak direniş-ortak komite” hattı örüldü. Direnişlerin değerlendirilmelerini öğrenebilir miyiz?

F.Ö: Direnişleri yakından izliyorum. Geline süreçte ortak komitenin tıkanmasını üzülerək karşılıyorum. Sürekli vurguladım. Kazanımlarımız sınıf mücadelesinin kazanımlarıdır. Biz mücadele hattımızı örerken, bütün işçi ve emekçi kitesinin ve onların örgütlülüklerini katmayı ihmal etmiyoruz. Birşey yapacaksa hep birlikte yapacağız. Ortak komitenin dağılması bir kayıptır. Bu bütünüyle sınıf mücadelesinin kaybıdır. Ancak kamuoyunda bu kadar yankı bulan bir komite boşta çıkarılmamalıydı. Zannedersen bunda herkes pay sahibi.

KB: Eylem takvimi süresince ve daha önce işçi sendikaları ile fiili anlamda destek aldınız mı? Sonraki süreç için diyalogunuz sürüyor mu?

F.Ö: Biz sürecin ta başından itibaren gerek Türk-İş'e gerek DİSK'e, gerekse Hak-İş'e çağrılar yaptık. Ancak çağrılarımız DİSK içerisinde yankı buldu. Bizler DİSK'in 8 Aralık'ta başlatacağı Ankara yürüyüşünü destekliyoruz. Uğurlama sırasında KESK olarak orada olacağız. Ve gittikleri her yerde o yerdeki yerel örgütlenmelerimizle konvoyu karşılayacağız. DİSK ise bütün etkinliklerimizde yer alacağını söyledi. Mitingde de kortejleri hazır olacak. Ancak Hak-İş ve Türk-İş'e yaptığımız çağrılarımıza herhangi bir yanıt alamadık. Herşeye rağmen Türk-İş içerisindeki ilerici sendikaların alanlarda bizi yalnız bırakmayacaklarına inanıyorum.

KB: İçerisinde konfederasyonunuza bağlı bazı sendika şubelerinin de bulunduğu özelleştirme karşıtı platforma ilişkin değerlendirmelerinizi alabilir miyiz?

F.Ö: Özelleştirme saldırıların bir parçası, ancak en etkili, birçok saldırının önünü açan işçi ve emekçiler üzerinde bir yıkım oluşturan yüzüdür. Bu yüzden bütün gücümüzle buna karşı cepheyi örgütlemek zorundayız. Bu cepheyi mümkün olduğunca emekten yana olan güçlerden oluşturacağız.

KB: Dün özelleştirme karşıtı platformun sosyalist basını bilgilendirme toplantısına katıldım. Sekreteryanın genel eğilimi de sizinkiyle paralellik taşıyor. Bu platformun emek cephesi olması gerektiğini vurguluyorlar. Ancak işçi sendikaları sosyalistlerin bu platformda olmalarının kendilerinin girmeme sebebi olarak söylüyorlar.

F.Ö: Böyle birşey olması mümkün değil. İş yapmak isteyenler her platformda asgari düzeyde iş yapar. Çünkü emek güçleri yanyana. Herhalde bunun yeri ESK değildir.

KESK ADANA MİTINGİ: Yönetimde yasak savma, tabanda kararlılık ve coşku...

KESK'in dört ilde bölgesel mitingler düzenleme kararı doğrultusunda, Adana'da da Akdeniz ve Kürdistan'ın çeşitli illerini kapsayan bir miting organizasyonu gerçekleştirildi. Ancak bölgesel bir miting olmasına rağmen, çevre ve diğer illerden herhangi bir katılım yaşanmadı. Yalnızca Mersin SES Şubesi yaklaşık 50-60 kişilik kitlesiyle eyleme katıldı. Buna bir de, sadece pankart tutacak kadar insanla alanda yerini alan ve yine Mersin'den gelen bir başka kamu sendikası eklenebilir. Bunun dışında ne Akdeniz'in herhangi bir bölgesinden, ne de Kürdistan'ın belli başlı illerinden (Antep, Urfa, Diyarbakır gibi) mitinge dönük bir katılım olmadı. Adana'da ise mitingin ön çalışması zayıf kaldı. Tüm bunlardan kaynaklı olarak eylemin niceliğinde önemli bir düşüş yaşandı.

Tablodan çıkabilecek ilk sonuç KESK yönetiminin tabanın basıncıyla alınan eylem takvimi kararında ciddiyetten ve samimiyetten uzak bir tutum içerisinde olduğudur. Mitingin kendisi, reformizmin denetimindeki bir KESK'in kamu çalışanlarının mücadelesini geliştirip, ileriye taşıyacak anlayış ve iradede yoksun olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Miting saat 12'de kitlelerin hastaneler kuşağında kortejler halinde yürüyüşe geçmesiyle başladı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı eylem başından sonuna kadar coşkulu bir havada geçti. Kitleler eylemin bitimine kadar coşkulu ve kararlı bir duruş sergilediler.

Adana'da hemen hemen tüm kamu sendikaları yerlerini almıştı. En kitlesel korteji her zaman olduğu gibi eğitim emekçileri oluşturuyordu. Eğitim-Sen pankartı arkasında yaklaşık 500-600 kişilik bir kitle yerini almıştı. SES, Tüm Maliye-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen, Tüm Bel-Sen, Haber-Sen, BTS, Tüm Sosyal-Sen, Orkam-Sen alanda yerlerini alan diğer kamu sendikaları oldular. Devrimci kamu çalışanları ise "Zafer direnen emekçinin olacak!" yazılı ayrı bir pankartla eyleme katıldılar. SES ve Tüm Maliye-Sen, Eğitim-Sen kortejini takip eden, diğer katılımı güçlü sendikalardı.

Miting son bir buçuk, iki yıl içerisinde yapılan diğer mitinglerden farklı olarak, başka bir katılım bileşenine sahipti bu kez. Uzun bir zamandır hemen hiçbir mitingde yerini alamayan, ya da içerisindeki duyarlı sendika şubelerinin katılımı sayesinde (Genel-İş gibi) ismi anılan DİSK, bu kez alandaki en coşkulu ve kitlesel kortejlerden biriydi bu kez. Yaklaşık 500'ü bulan işçi kitlesiyle önemli bir niceliği oluşturuyordu. "İşçi memur elele genel

greve!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!" DİSK kortejinde en çok atılan sloganlardı. "Yaşasın halkların kardeşliği!" sık olmasa da coşkulu ve gür bir sesle DİSK kortejinde atılan bir başka slogan oldu.

Eylemin en coşkulu ve dikkat çeken korteji ise "Herkes iş!", "Yoksula aş, insanca yaşamak istiyoruz!" pankartıyla mitinge katılan Yüksekbaş işçileri oldu. Uzun zamandır fabrikaları kapatıldığı için işlerini kaybetmiş bulunan işçiler, geçen hafta içerisinde suskunluklarını bozdular. Oluşturdukları komiteyle ilk adımlarını atan işçiler, bunu seslerini mitinge taşımakla tamamladılar. Yaklaşık 70 kadar Yüksekbaş işçisi kararlı ve direngen bir tutumla alanda yerlerini aldı. Sosyalist basın çevreleri (Kızıl Bayrak, Alinteri, Atılım) ve EMEP kitleleri Yüksekbaş işçileriyle birlikte yürüdü. Devrimci politikaya açık olduklarını eylemde kanıtlayan işçiler sık sık "Yüksekbaş işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçi memur elele genel greve!" sloganlarını gür bir şekilde haykırdı. Reformist EMEP çevresi tam bir işportacı kurnazlığıyla konteji sanki kendisi yönlendirmekle yükümlüymüş gibi devrimcilere müdahale etmeyi kendisine vazife edindi. Kortejden devrimci sloganlar her atıldığında Yüksekbaş işçileri değil ama liberal EMEP bir hayli rahatsız oldu. Fakat işçilerin direnişin sıcaklığıyla dolu olmasının getirdiği devrimci politikaya açık duruşları EMEP'in yasağı tutumunu icra etmesini güçleştirdi. İşçiler devrimci sloganlara belli düzeylerde iştirak ettiler.

Yürüyüşün sonunda İstasyon Meydanı'nda toplanan kitle burada Haber-Sen Şube Başkanı Yasin Aytaç ve Eğitim-Sen Şube Başkanı Gülabi Köseoğlu'nun konuşmalarını dinledi. Sonrasında müzik dinletisiyle halaylar çekilip, sloganlar atıldı ve miting sona erdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Kızıl Bayrak / ADANA

Bursa'da KESK eylemi: "İşçi-memur elele genel greve!"

Petrol-İş Şube Başkanı İsmet Yiğit, "Bundan sonra işçi, memur yok emekçi var. Hep birlikteyiz ve birlikte mücadele edeceğiz" sözleriyle bir kez daha duyuruyordu sendikalar arasında oluşturulan bu platformu.

Gerçekten de, kamu çalışanlarının bu eylemine, birliği oluşturan sendika şubelerinin yönetimlerinden katılanlar var. Aynı gün, KESK'in Ankara yürüyüşü ile ilgili bir çalışma için Bursa'da bulunan M. Tokmak da destekçiler arasında bulunuyordu.

Özelleştirmelere ve çeteleşmeye karşı sloganların ağırlıklı atıldığı eylemin gözde sloganlarından birisi de "İşçi memur elele genel greve!" oldu. Bursa özgülünde Sendikalar Birliği oluşumunun, kamu özgülünde de 11 Aralık iş bırakma kararının etkisi olmakla birlikte, '94'lerin temel şiarı haline gelmiş olan bu sloganın yeniden günyüzüne çıkarılmaya başlandığı açıktır. KESK tarafından garip bir ayrımcılıkla "Emekçiler elele!" haline dönüştürülmeye çalışıldıysa da, tüm emekçilerin birliğini ifade eden eski haliyle ön plana çıkarılması önemli bir gelişmenin ifadesi olarak değerlendirilmesi gerekir.

Bin civarında bir katılımla gerçekleşen eylemin, klasik bir mitingden belki de tek farkı vardı. Legal partilerin katılmaması. Bu partilerin yönetici düzeyinde desteği dışında bir katılımı görünmüyordu. Sadece direnişteki deri işçileri, son dönemdeki bu tür eylemlere bir kitle katılımı gösteriyor. Ama GİNTEM'den sonra pankartlı, sloganlı, kortejli-yürüyüşlü bir katılımdan ziyade, sessiz sedasız bir destek tarzı oluyor bu.

Kızıl Bayrak / BURSA

Bursa Devlet Hastanesi sloganlarla çınladı...

28 Kasım Cuma günü Bursa Devlet Hastanesi çalışanları, kamu sendikası SES'in önderliğinde bir eylem gerçekleştirdiler. Saat 13.30'da hastane bahçesinde toplanan sağlık çalışanları taleplerini sloganlarla dile getirdiler. "Yüzdalik zam değil, toplu sözleşme!", "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Herkes parasız, eşit sağlık hizmeti!", "Çetelere değil, emekçiye bütçe!", "Susma, sustukça yeni zamlar gelecek!" vb. sloganlarla ifade edilen tepkiler sağlık muayenesi için gelen vatandaşın da ilgisini çekti. Çevrede toplanarak eylemi izleyenlerden bazıları, sağlık emekçileri ile sohbete giriyorlardı.

Slogan ve alkışların ardından bir basın açıklaması okuyan sağlık çalışanları, hükümeti kamu çalışanlarının sorunları için bir kez daha uyardıklarını ifade ederek, duyarsızlık devam ettiği takdirde 2 Aralık'ta hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanacakları ikazıyla bitirdiler açıklamalarını. 2 Aralık, KESK eylem takviminin iş bırakma ile başlatılacağı gün oluyor. Sağlık çalışanlarının eylemleri de KESK takvimini yerelden besleyen bir çalışma. Bursa'daki sağlık çalışanları, genel eylemlere toplu katılım dışında, özellikle işyerleri bazında böyle eylemlerle kitleyi greve hazırlamaya çalışıyor.

Sağlık çalışanlarının eylemlere, SES Şube Başkanı'nın yanı sıra, kamu sendikalarının yöneticileri ile, sendika üyesi olmayan hastane çalışanları da katıldı.

Kızıl Bayrak / BURSA

KESK ANKARA MİTİNGİ:

Sendika önlerinde sergilenen kararlılık ve coşku!

KESK'in '98 bütçesine karşı 29 Kasım'da düzenlediği miting canlı bir atmosferde gerçekleşti. Kısa bir zaman aralığına sıkıştırılarak bir mitingden daha ziyade kitlesel bir basın açıklaması görünümünü veren eylem Tüm Maliye-Sen, Tüm Sosyal-Sen, SES, Haber-İş, Eğitim-Sen gibi bazı sendikalar tarafından sendika önlerinden başlatıldı. Mitingin kendisinden ziyade, burada ortaya konan coşku işçi ve emekçilerin kararlılığını sergiledi.

Harb-İş: Saat 12.30'da Yüksel Caddesi'ndeki sendika önünde başlayan eyleme 250 kişilik bir katılım vardı. Sık sık "Mezarda emekliliğe hayır!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Talan bütçesine hayır!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "Yaşasın emekçi dayanışması!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı. Ayrıca "Eşel mobil kaldırılsln!", "Yaşarken emekli

olmak istiyorum!", "Çalışana %30, rantiyeye %130!" dövizleri taşındı.

SES-Tüm Sosyal-Sen: İki sendika şube pankartlarıyla Atatürk Bulvarı üzerinden 400 civarında kitleyle Kızılay'a slogan ve dövizlerle girdiler ve Kızılay gibi işlek bir caddede, meydana oturdular. Polisin müdahalesini ise oturmaya devam ederek boşa çıkardılar.

Tüm Maliye-Sen: Sakarya'da saat 13.00'te başlayan maliye emekçileri eylemi ise türkü ve halaylarla başladı. 500 kişilik bir katılımı Kızılay'ı

çınlatan gür sloganlarla: "Yüklen emekçi kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "11 Aralık'ta grevdeyiz!", "Söz yetki karar çalışanlara!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Yoksul memur hesap soruyor!" diye haykırıldı. Birlikte döviz ve "Savaşa değil, yaşama bütçe!", "İsyan etmeyen memurun insanlığından şüphe ederim. M. Yılmaz evet isyan ediyorum!" gibi şube pankartları taşındı.

Saat 14.00'de Kızılay Meydanı fiili olarak trafiğe kapanmıştı. "11 Aralık'ta grevdeyiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Kış bahara çevireceğiz!" sloganları atıldı. Kararlı ve canlı başlayan eylem alkış ve sloganlarla beraber 14.30'da bitirildi.

Kızıl Bayrak olarak kuşlama, bildiri ve gazete gibi materyallerimizi kullanarak, eylemde çalışma yaptık.

Kızıl Bayrak / ANKARA

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy santralleri sermayeye peşkeş çekiliyor!

Özelleştirilmek istenen Yatağan, Yeniköy, Kemerköy santralleri için Yatağan Tes-İş Şube Başkanı Erol Soğanlı ile görüştük. Bize düşüncelerini şöyle özetledi:

-15 yıldır özelleştirme ile ilgili yoğun bir saldırı var. Globalleşme adı altında geri kalmış ülkelerin sömürülmesi, bağımsızlığının azaltılması, halkın yoksullaştırılması söz konusu. '88-89'dan sonra saldırı iyice yoğunlaştı. Uluslararası sermayenin, IMF'nin çıkarları doğrultusunda KİT'lerin yabancı sermayeye peşkeş çekilmesi söz konusu. Halka getireceği yok, götüreceği var.

Özelleştirmenin tamamına karşıyız. Kimin malını kime satıyorlar. Parlamento halkın çıkarlarını koruyan bir parlamento değil. IMF ve onların işbirlikçilerinin yönlendirmesiyle bu hale geldi. Bilinçli ve kasıtlı olarak siyasi otoritenin kadrolarıyla siyasi arpalık haline geldi. Buralara yeterli yöneticilik yapılmadı. Bilgili ve yetenekli insanlar yoktu. Yolsuzluk çok fazla yapıldı. Siz 0 km araba teslim ediyorsunuz siyasilere. Ehliyeti olmayana, sarhoşa vermişsiniz. Arabayı çarpıyor ve sonra kalkıp bu işe yaramaz diyorsunuz. Bunu satalım.

*16 Kasım 1996'da Enerji Bakanlığı elektrik üretim santrallerinin kömür ocakları ile birlikte işletme haklarının ihalesini açtı. (Elektriğin dağıtımını da içeriyor.) Sendika genel merkezinde yapılan çalışmalarla yasalarla buna karşı çıkabileceği ortaya çıktı. Mitinglerin yapılması kararlaştırıldı. Sonra termik santrallerin olduğu yerde mitingler yapıldı. Bildiri ve afiş çalışması oldu. Halk da bu konuda duyarlıydı.

*Elektrik 4000 TL'ye mal oluyor, hammaddenin miktarı 2800 TL. Personel gideri %75-80 amortisman ve yedek parçalar. Elektrik konutlarda 14000 TL, sanayi de 20 000 TL, işyerlerinde 17 000 TL'den satılıyor.

*İhaleyi alan firmalar:

- National Power (Amerikan) %42.5
- Pacific Corp (İngiliz) %10
- Bayındır AŞ. (Türk) %42.5
- Mimak AŞ. (Türk) %5

Daha işlevi yok, çalışmaya başlamadılar. Firmaları işçiler içeri almıyor.

*Yatağan santraline 160 milyon dolar, Yeniköy santraline 100 milyon dolar, Kemerköy santraline 150 milyon dolar. Toplam 410 milyon dolar.

Oysa bu santrallerin yatırım maliyeti 2,6 milyar dolar. 20 yıl sonra bu santral çalışmayacak, kömür mevzisi olamayacağı için. Bu firmalar 410 milyon doların kârını 2 yılda çıkarır ve 18 yıl kendi için çalışacak. Ayrıca her yatırımı buraya devlet yapacak. Şu anda baca arıtma tesisi için devlet 90 milyon dolar Yatağan'a, 84 milyon dolar Kemerköy'e, 70 milyon dolar Yeniköy'e yapacak. Ve bu firmaları işyerlerine sokmayacağız diyoruz.

Kışı eylem baharına çevireceğiz!

MGK-TÜSİAD'nın işçi ve emekçilere yönelik saldırı hükümeti olan Anasol-D hükümeti, çeteleri dağıtacağız iddiasıyla iktidar olmuş fakat bugüne kadar zamdan, vergiden, yoksulluktan başka birşey dağıtmamıştır. Sermayenin çıkarlarını korumakla görevli olan bu hükümetin hazırladığı '98 bütçesinin de sefaleti ve sömürüyü artırmak dışında bir anlamı yoktur. Bu bütçe ile zenginler daha fazla zenginleşirken yoksullar açlık sınırına dayanacaktır.

Ardı ardına gelen saldırılara artık tahammülü kalmayan işçi ve emekçiler ise sendikalarını da harekete geçirerek eylem programlarını oluşturmaya başladılar. Tüm Maliye-Sen'in örgütlediği 26 Kasım Ulus eylemi de bu programın bir parçası.

'96 bütçesi ile ilgili panellerle, eylem duyurusu, el ilanları ve bildirilerle öncülük yapılan eylem kitlesel basın açıklaması tarzında kurgulandı. Gösteri, Ulus Rüzgarlı Sokak'ta, Tüm Maliye-Sen binasının önünde saat 12.00'da, 500 kadar memurun bir araya gelmesiyle başladı.

"Savaşa değil, yaşama bütçe!", "İsyan

etmeyen memurun insanlığından şüphe ederim. M. Yılmaz evet isyan ediyorum!" ibareli pankartlar ve şube pankartları altında toplanan emekçiler: "Yüklen emekçi kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganları ile Heykel'e doğru yürüyüşe geçtiler. Memurlar bir yandan boş tencere ve tavalarla içinde bulundukları yoksulluğu sergilerken, bir yandan da taşıdıkları "Kışı bahara çevireceğiz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yoksul memur hesap soracak!" dövizleri ile mücadele kararlılıklarını gösteriyorlardı. Basın açıklamasının yapıldığı alanda Mesut Yılmaz Hükümeti'ni eleştiren taşlama tarzında bir türkü söylendi. Bunun üzerine sermayenin kolluk güçleri türküyü söyleyen memurun kimliğini (kendisini de) almaya çalıştılar. Kitlenin "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları ile bu saldırı boşa çıkartıldı.

sloganları ile bu saldırı boşa çıkartıldı.

Halaylarla süren eylemde Tüm Maliye-Sen Şube Başkanı Ali Gürcan tarafından basın açıklaması metni okundu. Metinde '98 bütçesinin halk düşmanlığının ve mutlu-küçük azınlığın azgın sömürü hırsının ifadesi olduğu belirtildi. Bu bütçe ile temel haklarımız olan eğitim ve sağlık hizmetleri gibi sosyal harcamalara ayrılan payların iyice küçültüldüğü, özelleştirme ile pekçok kuruluşun sermayeye peşkeş çekilmeye devam edildiği vurgulandı. Ayrıca bütçe gelirlerinin %70'ini oluşturan vergilerin asıl yükünün çalışanlar tarafından karşılandığı, büyük şirketlerin ise bunun ancak %6'sını karşıladığı söylendi. Basın açıklaması 24 Kasım'da yapılacak miting ve 11 Aralık'ta yapılacak grevin duyurusu ile bitirildi.

Kızıl Bayrak / ANKARA

Sendikacı eskisi patron baltayı taşa vurdu: Başak Deri işçileri kazanmakta kararlı!

Başak Deri işçileri, Deri-İş sendikasının Tuzla Şubesi'ne üye oldukları için 24 Kasım'da işten atıldılar. İşyerinde çalışan 12 işçiden 9'u sendikaya üye olmuştu. Sendikaya üye olan 9 işçiden 7'sinin iş akitlerini patron tek taraflı olarak feshetmiş durumda. İşçiler ise iş akitlerinin feshini imzalamamakta kararlı.

Başak Deri direnişinin ilginç bir yönü var. Başak Deri işçileri sendikal hakları için, kendisi de eski bir sendikacı olan İsmail Aydoğdu'ya karşı direniyorlar. Patron İsmail Aydoğdu, 1980 öncesinde Deri-İş Kızılçeşme Şube Başkanlığı ve Türk-İş Genel Sekreterliği yapmış birisi. Bu nedenle sendikalaşmaya çalışan işçilere karşı oynanabilecek oyunları çok iyi biliyor. Örneğin, işyerinde gerçek çalışan işçi sayısı 12 iken, İsmail Aydoğdu işçilerin sendikaya üyelik başvurusu tarihinden itibaren çalışanı 20 olarak gösteriyor. Fazla gösterilen 8 kişi kendi ailesi ve yakınlarından oluşuyor. İşyerine hiç gelmedikleri halde sigortalı olarak çalışıyor gösteriliyorlar. Gerekli çoğunluk bu oyun sonucunda oluşmadığı için sendikalaşma gerçekleşmiyor. İsmail Aydoğdu şahsındaki bu durum, geçmişte sınıf mücadelesini ve işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını içine sindirememiş sendika bürokratlarının geldiği noktayı göstermesi açısından çok önemli.

Fakat direniş ve meşru mücadele konusunda oldukça deneyimli olan Tuzla Deri işçileri İsmail Aydoğdu türünden asalaklara ve sermaye sınıfına pabuç bırakmayı hiç düşünmüyor. Direnişin 4. günü olan 27 Kasım'da Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Musa Servi ve yüze yakın işyeri temsilcisi Albayrak direnişini ziyaret ettikten sonra Başak Deri direnişçisi işçilere destek vermek için işyeri önüne geldiler. İşyeri temsilcileri işyerinin tam karşısındaki direniş

çadırının önünde toplandı. İşyerinin giriş kapısına yönelen işçiler, içeriye yönelik "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganını attı. Deri-İş Tuzla Şube Başkanı 2 Aralık günü yapılacak basın açıklamasına yönelik çalışma yapılacağını belirterek şunları söyledi; "Arkadaşlar, burada arkadaşlarımızın sorununu çözmek için üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Tuzla'daki 'birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için' geleneğini burada da devam ettireceğiz."

Sohbet ettiğimiz direnişteki işçiler ise haklarını alıncaya kadar mücadeleye devam edeceklerini ve kazanmakta kararlı olduklarını söylediler.

Direnişin 8. günü olan 2 Aralık'ta kitlesel ve oldukça coşkulu bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması kararı çok isabetli olarak, Başak Deri'de sendikalaşma, mezarda emeklilik, zorunlu tasarrufların gaspı ve işçi-emekçilere dayatılan sefaletin birbirinden bağımsız olmadığı, bunların hepsinin uygulayıcısının sermaye iktidarı olduğu üzerine alındı. 2 Aralık Saat 12.00 civarında işçiler organize deri sanayinin dört bir yanından yürüyerek pankartları ve sloganlarıyla Başak Deri'nin önünde toplandılar. Toplanma esnasında sık sık "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Başak Deri şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Mezarda emekliliğe hayır!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Suskun Türk-İş istemiyoruz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Sermayeye karşı tek yumruk tek barikat!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Genel grev, genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Eylem boyunca "Yaşasın Tuzla direnişimiz!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Mezarda emeklilik istemiyoruz!" Deri-İş Tuzla imzalı pankartlar açık tutuldu. İlk konuşmayı

sendika Şube Sekreteri Cemal Tışkın yaptı: "Arkadaşlar, sermaye her yerde olduğu gibi burada da pusuya yatmış bekliyor. Azgınca saldırılarına devam ediyor. Biz de sınıf olarak buna karşı uyanık olmak zorundayız. Başak Deri patronu İsmail Aydoğdu eski sendikacıdır, şimdi ise sermaye sınıfını temsil ediyor."

Patronun eski sendikacı olduğunu öğrenen işçiler, şaşkınlık ve öfkeyi birlikte yaşadılar.

Basın açıklamasını sözlü olarak yapan sendika Şube Başkanı Musa Servi ise şunları söyledi: "Bu ülkede hak almanın yolu bedel ödemekle mümkün... Ne demiştik birimiz hepimiz, hepimiz birimiz... Sermaye sınıfı hep hak arama yollarımızı karalamaya çalıştı arkadaşlar. Hep bir olmuşlar anayasal haklarımızın bile karşısındalar. Eskiden kendisi de bir işçi olan İsmail Aydoğdu şimdi sermaye sınıfından. Ama kaybedecek. Başak Deri'de sorun kısa sürede çözülmezse hepimiz üretimi durdurmaya hazır olalım arkadaşlar..."

Bir de Türk-İş başkanları işçiler eyleme hazır değil diyorlar, şimdi soruyorum;

- Mezarda emekliliğe karşı eyleme hazırmısınız?
- Hazırız!
- Başak Deri patronunun başarmaması için eyleme hazır mısınız?

- Hazırız!
- Zorunlu tasarrufların ödenmemesine karşı eyleme hazır mısınız?

- Hazırız!

Sermayenin başkanı Mesut Yılmaz diyor ki; bu iş zor geçecek. Evet bütün işçiler biliyor ki bu iş zor geçecek ama sermaye için... Ve şu bilinmelidir ki zafer direnen işçi ve emekçinin olacak..."

Kızıl Bayrak / KARTAL

Zorunlu Açıklama

Devrimci politika sahnesine çıktığımızdan bu yana; sınıf ve kitle hareketine müdahale edebilmek, politikalarımızı taşıyabilmek için hep sınıfın içinde ve yanında olduk. Bu yaklaşımın doğal bir sonucu olarak, faaliyetimizin içinde işçi direnişlerinin hep özel bir yeri oldu. İstanbul'dan Zonguldak'a, Bursa'dan Kayseri'ye Türkiye'nin dört bir yanında patlak veren direnişlere müdahale ettik, direnişçi işçilerle omuz omuza yeraldık.

Bu tarih içerisinde hep sınıf hareketinin toplam çıkarlarını, devrim ve sosyalizm mücadelesinin gerekliliklerini önplanda tuttuk. Sınıf hareketinin önündeki engellere karşı cepheден mücadele ettik. Direnişlere karşı tutumumuz hep açık oldu. Politikalarımızı her türlü araç üzerinden açık ve net bir şekilde taşıdık. Muhafazakarlarımızı açık bir tarzda karşıma aldık. Yeri geldiğinde direnişlerin zayıflıklarını ve zaafalarını tartışmaktan geri durmadık. Bu tavrımız, çoğunlukla reformistler ve sendika ağaları tarafından kullanılmaya, işçileri bizden yalıtma için öne çıkarılmaya çalışıldı. Kimi zaman bu çabanın ürünü olarak, belli zorlanmalarla karşılaşsak bile sözümüzü söylemekten, politikalarımızı taşımaktan vazgeçmedik.

Süreç bizim bu ısrar ve yöntemimizin doğruluğunu defalarca kanıtladı. Her defasında (gerek direnişler yaşanırken, gerekse sona erdikten sonra) söylediklerimizin haklılığı pratikte görüldü.

Sendika ağaları ve reformist çevreler (özellikle kendi etkinliklerinin olduğu direniş alanlarında ve direnişin sıcak günlerinde) bizim söylediklerimizi ve müdahalelerimizi etkisiz kılmak için, bizi direnişçi işçilerden yalıtma için özel bir çaba harcadılar. Polisan, Ten, Perfeksi, Tıbset, Reslan, GİNTEM vb. bir çok direnişte bu tür ayakoyunları ile karşı karşıya kaldık. Bu direnişlere dönük çalışmamızda, bu tür ayakoyunları ile mücadele temel bir yer tuttu. Reformizmi ve sendika ağalığını teşhir ve tecrit etmek için, direnişlerin kazanımı için tüm gücümüzle uğraş verdik. Bu alandaki çabamız ve başarılarımız gerek pratik sonuçları ile, gerekse politik etkileri ile ortadadır.

Bugün yine benzeri bir durumla karşılaşmış bulunmaktayız. Olağan koşullarda sayfalarımıza yansıtmaya gereği bile duymayacağımız, ancak politik aymazlıklar ve duyarsızlıklarla birleştiği oranda rahatsız edici hal alan bir durumdan bahsedeceğiz.

Söz konusu aymazlıklar ve duyarsızlıklar, GİNTEM ve Albayrak direnişleri üzerinden üretilmektedir. Asıl muhatabımız ise Devrimci Mücadele çevresidir. GİNTEM üzerinden yürüyen tartışmaları daha önce sayfalarımıza yansıtmıştık. Bu reformistler açık yalan ve çarpıtmalar içeren bir metni, Nakliyat-İş'teki etkinliklerini direnişçi bir grup işçi üzerinde basınca dönüştürerek yayınlamış ve tartışmaları başlatmıştı. Biz gerek bu metnin içerisindeki iğrençlikleri tüm kamuoyuna yansıtmıştık. Kaldı ki, direnişin yaşandığı Bursa'da olayları birebir yaşayan ve izleyebilenler için durum zaten oldukça açık durumdaydı.

Bu tartışmalar tümüyle açıklığa kavuştuğu, Kızıl Bayrak sayfalarına yansıdığı halde, başta Nakliyat-İş (Devrimci Mücadele çevresi) olmak üzere bazı reformist çevrelerce hala alttan alta yürütülmektedir. Nakliyat-İş'in Devrimci Mücadeleci yöneticileri Albayrak işçilerine gidip aynı yalanları anlatmaktan geri durmuyorlar. Bunu bizim olmadığımız platformlarda ve gizli den gizliye yapmayı tercih etmeleri, bir kez daha politik aymazlıklarını göstermekle kalmıyor, durdukları zeminin de ne kadar kaygan olduğunu ispatlıyor. Dahası, sendikamızın bu pespaye temsilcileri işçilere "Kızıl Bayrakçılar bizim düşmanımızdır. Onlarla konuşmayın." diyecek kadar panik içerisinde.

Kızıl Bayrak var olduğu ilk günden itibaren devletin, sendika ağalarının ve reformizmin amansız düşmanı oldu. Emekçilerin ve emekten yana güçlerin ise en büyük destekçisi. Nakliyat-İş (Devrimci Mücadele) bize "düşman" diyorsa kendi bileceği bir iş. Biz sadece reformizme ve yeni türden ağalığa karşı mücadelemizi sürdüreceğimizi belirtmekle yetineceğiz. Onları ise; dertleri ne ise açıkça tartışmaya davet ediyoruz. Albayrak işçilerinin önünde, tüm yönleri ile.

Aynı sorunun bir uzantısı ise, diğer bazı reformistlerin "şark kurnazlığı" olarak karşıma çıkıyor. Bunlar (Sosyalist İktidar, Direniş vb.); Nakliyat-İş'in yalanlarla dolu metnini gazetelerinde yayınladılar, ama bizim aynı konuya dair sayfalar dolusu yayınlamayı görmemizden gelirler. "Tarafsız" yayıncılık anlayışı bu olsa gerek. Bu "şark kurnazları" kamuoyunu yanlış bilgilendirmekle kalmıyorlar, süren direnişler içerisindeki etkinliğimizi sınırlamak için kirli bir yöntemi de üretmiş oluyorlar. Bizimle aşıktan hesaplaşmak, politika tartışmak gücü bulamayınlar, Devrimci Mücadele'nin çöplüğünden faydalanıyorlar.

Yaşananlar aslında bir kez daha bizim haklılığımızı ve muhataplarımızın acizini gösteriyor. Biz bir kez daha onları politik ahlak sınırları içinde davranmaya ve açık tartışmaya çağırarak yazımızı bitiriyoruz. Buna gelebileceklerini bile bile...

Kızıl Bayrak

Brandi işçileri sendikalarını yanlarında görmek istiyorlar!

Faşist sermaye devletin kolluk güçlerine, Brandi'nin bekçiliğini yapan sivil-faşist itlere rağmen Brandi direnişi 51. günlere geldi.

İşçilerin onurlu, kararlı direnişleri örgütlü oldukları DİSK Tekstil-İş'in ufaktan da olsa kıpırdanmasına, sessizlik fesadını bozmasına neden oldu.

Uzunca bir zamandan beri direniş yerine uğramayan DİSK Tekstil-İş Şube Başkanı Kazım Doğan Brandi işçilerini ziyarette bulundu. Daha öncesinde, sabahtan akşama kadar işçilerin yanında olacağı sözünü veren Kazım Doğan bu sözünü hayal meyal hatırlamış olmalı ki, utangaç bir tavırla işçilere günah çıkardı. İşçi sınıfına ihanetinin haddi hesabı olmayan DİSK-Tekstil bir taraftan günah çıkarırken, bir taraftan da günah işlemeye devam ediyor. Kazım Doğan işçilere hitaben

yaptığı konuşmada, direniş yerine gelmeye yüzünün olmadığını, çünkü Brandi direnişi için hiçbir şey yapmadıklarını söylüyor. Kendisini bunun dışında tutarak, bunun sorumlusunun Genel Merkez olduğunu belirtiyor. Sendikanın kendisinden ibaret olmadığını, Genel Merkez birşey yapmadığından, kendisinin de birşey yapamayacağını belirtiyor. Topu merkeze atıp, şube olarak kendisini aklamaya çalışan Kazım Doğan masumane rollerine giriyor. DİSK Genel Merkezi'yle şubeyi, iki ayrı şeymiş gibi göstermeye çalışarak, işçilerin kafasını bulandırıp tepkileri yumuşatmaya çalışıyor.

İşçilerin sendikayı yargılayan soruları karşısında binbir dereden su getirip, kıvırtmaya başlayan Kazım Doğan çözümü daha fazla ücretsiz PDF kitap dağıtma ve https://www.ozgur.org

getirilen eleştirilerin önünü kesebilmek için işçilere söz vermemeye çalıştı. Bir işçinin "Sendika neden bizim yanımızda değil? Neden bize yardım edilmiyor, sendikanın parası yok mu?" sorusunu kulak arkası eden Kazım Doğan, konuşma boyunca işine gelmeyen şeyleri duymamaya özen gösterdi.

İşçiler sendikalarına güvenmediklerini, günün birinde başka yerlerde çalıştıklarında, sendikal örgütlenme için DİSK Tekstil-İş'i seçmeyeceklerini belirterek, sendikayı iş yapmaya çağırdılar. Sendikalarını yanlarında istediklerini belirten işçiler bu taleplerini ayrıca DİSK Genel Merkezi'ne de iletecekler. Hiçbir adım atılmadığı koşulda işçiler düşünüyorlar.

Avrupa'da "Ortak Komite-Ortak Direniş" çıkışıyla dayanışma kampanyası

Sınıf dayanışmasında yeni bir deneyim

Ortak Direniş-Ortak Komite yazı dizimize bu sayıda ara vererek, yurtdışında Ortak Direniş girişimine destek amacıyla Ekimci Komünistler tarafından başlatılan dayanışma kampanyasının anlam ve sonuçlarını değerlendiren yazılara, ayrıca bu kampanya çerçevesinde elimize ulaşan mektuplara yer veriyoruz. Ortak Direniş-Ortak Komite değerlendirmemizin dördüncü bölümü bir sonraki sayımızda yayınlanacaktır.

Bir süredir *Kızıl Bayrak*'tan Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin onurlu direniş ve eylemlerinin haberlerini alıyorduk. Ayrı sektörlerde kurulu bu üç işletmede çalışan işçilerin eylemliliklerinin "Ortak Direniş-Ortak Komite" şiarıyla birleştirme kararı aldıklarını, bir dayanışma komitesinin kurulduğunu yine *Kızıl Bayrak*'tan heyecanla okuduk.

"Ortak Direniş-Ortak Komite" kararı bize büyük bir moral ve heyecan verdi. Türkiye işçi hareketinde uzun bir süredir ilk defa tek tek mevzi direnişleri birleştirmek doğrultusunda anlamlı bir adım atılmış oluyordu. Kazanılan bu mevzinin korunması ve geliştirilmesinin, sermayenin vahşi bir terör estirdiği Türkiye gibi bir ülkede hiç de kolay

olmadığını biliyoruz. Tam da bu nedenle sınıf kardeşlerimizi yalnız bırakmamak, ortak direnişlerini derinleştirmelerini kolaylaştırmak için Avrupa'da bir dayanışma ve destek kampanyası örgütledik. Avrupa'da yaşayan EKİM'ci komünist işçiler olarak bu ortak direnişe karşı sorumluluklarımızın bilinciyle hareket ettik ve bunun için "Ortak Direniş-Ortak Komite" ile dayanışma kampanyası örgütledik.

Direnişi öncelikle bulunduğumuz coğrafyadaki sınıf kardeşlerimizin gündemine sokabilmek gerekiyordu. Bunun için ortak direnişi anlatan, taleplerini işleyen ve direnişlerin seyrini duyuran ve destek ve dayanışma çağrısı yapan bildirilerimizi Türkçe, ülkeye göre Almanca, Fransızca, Flamanca olmak üzere değişik dillere çevirerek yaygın bir dağıtımını örgütledik. Ayrıca buna paralel olarak imza formları hazırlayarak imza ve bağış kampanyası başlattık.

İlk yöneldiğimiz yerler tabii ki fabrikalar oldu. Almanya, İsviçre, Fransa, Belçika, Hollanda, Avusturya gibi ülkelerin çeşitli kentlerinde çalışan işçi yoldaşlarımız enternasyonal dayanışma örgütledi. Öncelikle çalıştıkları fabrikalarda olmak üzere yaşadıkları kentlerde Tıbset, Reslan, Brandi direnişlerini anlatan bildirileri etkili bir tarzda dağıttı. Büyük bir sevinçle belirtebiliriz ki, çalışma yürütülen tüm fabrikalarda kampanyamız ilgiyle karşılandı. İşçiler imza atarak sembolik de olsa bir maddi destekte bulunmakla yetinmedi, Türkiye

işçi hareketi ve ortak direnişin seyri ve sorunları hakkında bir dizi soru sordu. Kampanyamız bir anda politik tartışmaların vesilesi haline geldi. Gelişmiş kapitalist ülkelerde sınıf mücadelesinin köreldiği yollu karşı devrimci propagandanın adı bir yalandan ibaret olduğunu bizzat yaşayarak gördük. Çeşitli milliyetlerden proleterler (dinci, faşist-ırkçı partilerin etkisindeki işçiler de dahil) kampanyamızı içtenlikle desteklediklerini ifade ettiler. Kampanyamızın bir dizi işletmede uzun süredir ilk kez yapılan bir siyasal çalışma olması ayrı bir ilgi ve heyecan uyandırdı. Bazı işletmelerdeki işçiler kampanyamıza omuz vermenin yanı sıra, direnişteki işçilere özel mektuplar yazarak direniş ve dayanışmada kararlılık dileklerini ilettiler.

Yoldaşlarımızın bulunmadığı bir dizi işletmeye ise tanıdık veya dostlarımız üzerinden ulaştık. Kimi yerlerde de çeşitli grupların sempatisini dostlarımız kampanyaya samimi destek verdiler. Kampanyamız boyunca ulaştığımız kesimler içinde en olumsuz ve ilgisiz tepkileri devrimcilik iddiası taşıyan geleneksel sol gruplar ile yurtseverlerin çevrelerinden aldık. Kampanyamız boyunca karşılaştığımız tek olumsuz ve bir o kadar da düşündürücü tepkiler sözünü ettiğimiz bu çevrelerden geldi diyebiliriz.

Direnişin sesini ve dayanışmanın gerekliliğini çeşitli işçi platformlarına, sendikalara, ilerici kuruluşlara da ulaştırdık. Kimi yerlerde ilgi uyandırmak, destek sağlamak yoğun bir çaba gerektirdiyse de sonuçta beklediğimizin üzerinde bir ilgi ve destek sağlandığını söyleyebiliriz. Ayrıca bazı sendikacılar Türkiye'deki sendikalarla bağ kurarak "Ortak Direniş Komitesi"ne ve gerektiğinde sendika

şubelerine destekte bulunma ve katkı sağlama taahhüdünde bulundular. Bu arada bazı ilerici basın kuruluşları sayfalarını Tıbset-Reslan-Brandi işçilerinin direnişine ve dayanışma kampanyamıza ayırarak daha geniş bir kamuoyu oluşturmamıza katkıda bulundular.

Rotterdam Liman işçileri ve Flachglas grevci işçileri ile "Dayanışma Komiteleri"nin kampanyamıza desteklerini özel olarak vurgulamamız gerekiyor.

Almanya'da MLPD, tıpkı Türkiye'li sol gruplar gibi ilgisizliği tercih etti.

Sonuç olarak: Bir hafta gibi bir sürede geniş bir kitleye ulaşmayı ve hemen tüm Avrupa'da direnişlerin sesini yaygınlaştırmayı başardık. Kampanyamız boyunca işçi sınıfının bir başka ülkedeki işçi sınıfının eylemliliklerine ilgisiz olmadıklarını, hatta fazlasıyla ilgili davrandıklarını gördük.

Gelinen aşamada kampanyamız sona ermiş bulunmaktadır. Kampanyamız henüz bitmeden "Ortak Direniş Komitesi"nin dağıldığını öğrendik. Fakat bu geri adım kampanyamızı hiç bir biçimde boşa çıkarmamaktadır. Topladığımız bağış bundan böyle gelecek direnişlerin hizmetindedir. "Ortak Direniş-Ortak Komite" girişimini boşa çıkaranların bu gerici çabalarının anlamını en iyi direnişe devam edecek işçiler anlayacaktır. Biz direnişte mücadele ve kararlılık tutumu gösterecek işçilerin yanındayız. Direniş çizgisi devam ettiği müddetçe desteğimiz de sürecektir.

İşçi direnişleriyle dayanışmayı sürekli sürdüreceğimiz bir faaliyet haline getireceğiz. Türkiye'deki işçi sınıfı mücadelelerinin sesini Avrupa'ya, Avrupa ve dünyanın değişik ülkelerindeki işçi mücadelelerini de

Türkiye'ye ulaştıracak, enternasyonal dayanışma, bilgilendirme ve koordinasyon işlevi görececek bir platform kurarak kurumlaştırma çalışmalarını hızlandırmış bulunuyoruz. Bu platformun direnişteki işçilerin sürdürdüğü mücadelenin siyasal ihtiyaçlarına katkıda bulunacak bir fonu da olmak durumundadır. Topladığımız bağışı, Türkiye'deki direnişlerin siyasal hizmetine sokulacak geçici bir fonda toplamayı düşünüyoruz. Bu konuda gösterilen haklı hassasiyetin farkındayız. Toplanan her kuruş işçi direnişlerinin hizmetine verilecektir.

**Yaşasın Proletarya
Enternasyonalizmi!
Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber,
Ya Hiçbirimiz!
EKİM Yurtdışı Örgütü**

Tıbset-Reslan-Brandi Kampanyası

Fransa'daki Ekim taraftarı olarak TIBSET-RESLAN-BRANDİ emekçilerinin direnişine destek vermek amacıyla başlatılan dayanışma kampanyasını bölgemizde de hayata geçirmeye çalıştık. Kitlelere gitmeden önce, ilk aşamada Türkiyeli devrimci örgütlerin taraftarlarının içinde yer aldıkları derneklere başlatmaya hazırladığımız kampanya hakkında yazılı ve sözlü bilgi verdik.

Bir haftalık bir süreye sıkıştırmak zorunda kaldığımız bu kampanyayı konuya ilişkin bildiri ve maddi/manevi destek formu aracılığı ile yürüttük.

Sonuçlanmış bulunan kampanyaya ilişkin üç gözlem yapmak durumundayız.

1) Maddi destek olarak elde ettiğimiz rakam TIBSET-RESLAN-BRANDİ emekçilerinin direnişine Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerce duyulan ilginin ölçeğini yansıtmamaktadır. Elde edilen bağış miktarının düşük olmasının nedeni kampanyayı daha güçlü yürütememiş, daha geniş kitlelere gitmememiş olmaktan kaynaklanmaktadır.

2) TIBSET-RESLAN-BRANDİ emekçilerinin direnişine Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler son derece büyük ilgi duymuşlardır. Konunun bir kaç cümle ile tanıtımı bile ilginin ve sempatinin ifade bulmasına yetmiştir. Gidilen ev ve konfeksiyon atölyelerinde hiç bir işçinin TIBSET-RESLAN-BRANDİ emekçilerinin direnişine ilgisiz kaldığına tanık olunmamış, destek vermek için başvuru alan alışılmış bahane ve kaçamakların tek bir örneğine dahi raslanmamıştır.

3) Üçüncü olarak yapacağımız gözlem buradaki Türkiyeli devrimci grupların kampanyaya ilişkin tavırlarıdır. Devrimci bir sorumlulukla ve samimiyetle hareket eden MLKP taraftarları kampanyamıza katıldı ve destek verdiler. Bu desteğin maddi tutarının hiç bir önemi yoktur, esas olan bir işçi direnişi karşısında gösterilen devrimci duyarlılıktır. MLKP taraftarları dışında diğer devrimci çevrelerden yürüttüğümüz kampanyaya çerçevesinde maalesef beklenen ilgi ve duyarlılığı görmedik. Bir işçi direnişine destek vermek amacıyla yürüttüğümüz bu son derece mütevazî kampanyanın küçük grup çıkarlarının üstünde tutulacağını bekliyorduk, yanıldık.

Reslan, Tıbset, Brandi işyerlerindeki grevci arkadaşlara

Yapı, kimya, tekstil ve kağıt işkolunda örgütlü İsviçre sendikası olarak başlatmış olduğunuz haklı mücadelenizde sizlere başarılar dileriz. İşçi sınıfının mücadelesinin, dünya çapında örgütlü işverenlere karşı uluslararası boyutta yürütülmesi gerektiği inancı ile, sizlerin mücadelesine kuru bir dayanışma mesajı ile yetinmek yerine somut yardımda bulunmak istediğimizi ve dayanışma kampanyasına katıldığımızı iletmek istiyoruz.

Gerek Yapı ve Endüstri Sendikası -GİB- olarak gerekse diğer İsviçreli kuruluşlar olarak yürütülen bu kampanya grevinize güç katacağınızı ümit etmekteyiz. Aynı şekilde her üç işyerinde yürütülen grevlere katılan işçilerin bir araya gelerek daha güçlü olmasını sağlayacak girişimlerin de başarıya ulaşmasını diliyoruz

Dostça selamlar
Yapı ve Endüstri Sendikası Adına
M. Akyol

İşçi Direnişleri Dayanışma Fonu

İşçi grev ve direnişlerinin karşı karşıya kaldıkları önemli sorunlardan biri de sınıf kardeşlerinden ve toplumun emekçi, ilerici katmanlarından gerekli destek ve ilgiyi görememeleridir. Grev ve direnişler yalnız kalınca, ya da gerekli desteği alamayınca patron ve sermaye devleti karşısında yalnız kalarak zayıf düşmekte, bu durum grev ve direnişlerin kaderinde önemli bir rol oynamaktadır.

Bu güçlüğü aşmanın en önemli gereklerinden biri de başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun ilerici ve emekçi katmanların desteğini sağlamaktır. Böyle bir desteği sağlamak ise her yönüyle etkili bir çaba demektir.

Bu son derece yakıcı sorunun çözümünün sendikacılar ve boylu boyunca düzenin icazet sınırlarına sığınmış, sendika bürokrasisi ile işbirliği halindeki sosyal-reformist çevrelerden beklenemeyeceği açıktır. Beklenemez, zira sendikacılar ve devrimci sınıf hareketinin önünde bir başka engel olan sosyal-reformist çevreler, grev ve direnişlerin siyasal direnme kapasitesini güçlendirici çabalar ortaya koymak şöyle dursun, tam tersine, bu amaca dönük en küçük bir inisiyatif dahi (sahip oldukları mevzilerden de yararlanarak) boşa çıkarmak için tüm güçlerini kullanmaktadırlar. Tıbset, Reslan ve Brandi direnişlerinin başladığı günden bugüne dek gösterdikleri çabalar bu durumun en son ve en yeni örneğidir.

Dahası var. Bu aynı gerici güruh işi grev ve direnişleri maddi kaynaklardan yoksun bırakmaya kadar vardırırmaktadırlar. O kadar ki, bu yolla grev ve direnişlerin dayanma gücünün tez elden tükenmesini sağlayarak açıkça sermayeye hizmet etmektedirler.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Yalnızca tek tek grev ve direnişlerin de değil, genel olarak sınıf hareketinin siyasal direnme kapasitesi ortaya koymasını sağlamak ve bunu güçlendirmek tümüyle direnişçi işçilerin ve komünistlerin görevidir. Komünistler öteden beri bu görevlerine sıkıca sarılmaktadırlar. Bunun bir örneği de Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin “Ortak Komite- Ortak Direniş” girişimine yaptıkları etkin katkıdır. Hain sendika bürokratlarının ve sosyal-reformist gericiilerin ortak marifetiyle bu anlamlı adımın boşa çıkartılmış olması, hiç bir şekilde bu girişim ve çabanın değerini karartamaz. Zira bu mevziyi yaratmanın ilk adımları atılmıştır ve bu ihtiyaç sınıf kitleleri nezdinde açıkça duyulan bir ihtiyaç haline gelmiştir. Önemli olan da sınıf hareketinin kendi özdeneyiminden ortaya çıkan bu sonuçtur.

Grev ve direniş fonları

Komünistler, Tıbset, Reslan ve Brandi direnişlerinin “Ortak komite-Ortak Direniş” aşamasına ulaştığı günlerde Türkiye’deki çabalarının yanısıra Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde

de “siyasal destek ve maddi dayanışma kampanyası” örgütlediler. Bu kampanyanın siyasal etkisi ve sonuçlarını komünist basında izlemek mümkündür. Kampanyanın yalnızca bir hafta gibi kısa bir zamanda sağladığı maddi desteğin toplam miktarı **13 bin DM**’dir. Belirtmek gerekir ki, bu katkı tümüyle çeşitli uluslardan işçilerin emeğinin ve alınterinin ifadesi olup, komünistler bu katkıyı Türkiye’deki sınıf hareketinin siyasal direnme kapasitesini güçlendirmek ve direnişlerin etkisini yaymak amacı çerçevesinde kullanılacağını belirterek toplamışlardır. Elde edilen bu maddi destek hiç bir biçimde sendika bürokratlarına teslim edilemez. Bu maddi katkının bu hainlere teslim edilmesi halinde sonucun ne olacağını Türkiye işçi sınıfı kendi özdeneyimi ile çok iyi bilmektedir. Zonguldak madenci direnişi sırasında komünistlerin Avrupa proletaryasından sağladığı maddi destek de dahil, çeşitli yerlerden gönderilen para ve öteki yardımların “Jaguar Şemsi”nin başını çektiği çete tarafından nasıl iç edildiğini hatırlatmak yeterlidir.

Komünistler topladıkları bu maddi katkının tek bir kuruşuna dokunmaksızın, sınıf hareketini güçlendirme amacı çerçevesinde kullanılacak “Grev ve Direniş Fonu”na aktarmış bulunuyorlar. Söz konusu bu fon tam bir aleniyet içinde daha da yaygınlaştırılarak güçlendirilecektir. Dahası bu fon bizzat meşruiyeti olan “Dayanışma Komiteleri”nin denetimine verilecektir. Bu komitelerin bilgisi ve kararları çerçevesinde gerektiğinde sınıf hareketinin hizmetinde kullanılacaktır.

Tek tek işçilerin ve işçi ailelerinin günlük ihtiyaçları için kullanmak gibi, açıkçası amaca hizmet etmeyen faydacı tutumlardan ise uzak tutulacaktır. Grev ve direnişteki işçilerin sorunlarının olduğu açıktır. Ancak işçi ve işçi ailelerinin bu ihtiyaçlarını karşılamak sendikaların görevidir. Sendikalar bunu karşılamakla yükümlüdürler. Sendikacıların bu konuda hiç bir tasarruf hakkı yoktur. Zira sendikaların mali imkanlarının kaynakları işçi aidatlarıdır. İşçi sınıfı bu aidatları sendikacılar palazlansın diye değil, sermayeye karşı mücadelede gerektiğinde kullanmak için ödemektedirler. İşçiler, kendi emeklerinin ürünü bu mali kaynaklar üzerinde her türlü tasarruf hakkına sahiptir. Gözetilmesi gereken de budur.

Sendikası işyerlerinde çalışan işçilerin durumuna gelince: Bu elbette özel bir durumdur. Bu durumdaki işçilerin sözünü ettiğimiz tipteki ihtiyaçlarını karşılamak için özel yardım kampanyaları örgütlenmelidir. Komünistler bu hususu her özel durumda gözetecektir.

“İşçi direnişleri dayanışma fonu” Türkiye’de de tüm işçilere ve emekçilere mal edilmelidir. Yalnızca Avrupa proletaryasından sağlanacak bir destek yetinme kolaylığına düşülmemelidir.

Haklı talepleriniz için başlatmış olduğunuz onurlu mücadelenizi selamlıyoruz!

Bugün artık gelinen noktada genelde tüm dünyaya, özelde ise Türkiye’de tüm emekçilerin hakları ve kurtuluşu için burjuvaziye karşı koymak ve dövüşmekten başka bir alternatifinin olmadığı görülmekte ve bilinmektedir.

Türkiye gibi mafya tarafından yönetilen ve mafyanın güdümünde olan bir ülkede, kayıplardan tutun da yargısız infazlara kadar, üniversite öğrencilerinin dövülmesinden en ufak bir hak arayışının azgınca bastırılmasına kadar daha birçok olay neredeyse normalleşmiştir. Çünkü Türkiye’de kapitalizmin işçi ve emekçilere verecek hiçbir şeyi kalmadığı gibi, ekonomik bunalım (en son IMF paketlerinde de olduğu gibi) her defasında işçi ve emekçiler başta olmak üzere tüm halka zorla dayatılmaktadır. Bunun sonucunda her kesimin görmüş olduğu zararlar bir tarafa, sadece işçi ve emekçilerin gördüğü zararlar saymakla bitirilemez. İşçi sınıfına işsizlikten enflasyona, daha az ücrete daha fazla çalışmaktan emeklilik yaşının arttırılmasına, sendikasızsız-sigortasız çalıştırılmaya kadar her türlü saldırı dayatılmaktadır. İşçilerin bu saldırılara karşı koymaları, kendi hak ve özgürlükleri için mücadele etmeleri en doğal ve gerekli yoldur. Her ne kadar eksiklikler yaşanıyor olsa da, gün geçmiyor ki, işçi emekçi basınından, hangi fabrikanın işçilerinin hakları için yürüyüş yaptıklarını, hangi işçilerin

boykot, iş durdurma ya da grev yaptıklarını okumayalım. Biz Avrupa’da Türkiyeli işçiler bu tür haberleri her defasında okudumuzda daha fazla şevkleniyor ve daha büyük bir ateşle sınıf kardeşlerimizin mücadelesini takip ediyoruz. Tabii ki her ne kadar fabrika ve işyerlerindeki tek tek grev ve mücadeleler önemli ve olmazsa olmaz direnişler ise de, biliyoruz ki, esas güç birlikteliktir. Tam da bu anlamda Tıbset-Reslan ve Brandi işçilerinin en doğal hakları için yapmış oldukları dört ayı geçen grevlerini birleştirerek, ortak hareket etmeleri bütün işverenlerin yüreklerine korku salmıştır. Bu ortak hareketlilik bütün fabrikalara yayılırsa ancak başarıya ulaşabilir. Bu açıdan Tıbset-Reslan ve Brandi işçilerinin bu eylemleri kısa da olsa önümüzdeki dönem Türkiye işçi sınıfının gittiği olumlu yönü işaretlemektedir.

Biz Almanya Köln kentinden bir grup belediye işçisi olarak “Birlikten güç doğar” şiarıyla sınıf kardeşlerimizin vermiş olduğu mücadeleye manevi desteğin yanısıra, maddi destekte de bulunabilmek için, kendi aramızdan topladığımız 510 DM’i direniş komitesine gönderiyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Yaşasın Tıbset-Reslan ve Brandi İşçilerinin Onurlu Mücadelesi!

Köln’den bir grup belediye işçisi

Sınıf dayanışması içinde tek yürek tek yumruk!

Biz İsviçre’nin Neuchatel ve Chau de Fonds şehirlerinden EKİM’ci işçiler olarak Türkiye’de ilk defa “Ortak Komite-Ortak Direniş” şiarıyla grevlerini birleştiren Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin direnişlerini selamlıyor ve en sıcak kardeşlik duygularımızı iletiyoruz. Topladığımız 380 İsviçre Frangı’nı mücadelelerinde bizim de katkımız olsun diye yolluyoruz ve başarılar diliyoruz.

Biz biliyoruz ki mevzi direnişler ancak sınıf kardeşlerinin birbiriyle dayanışmasıyla, tek vücut ve tek yürek olmasıyla kazanılır.

Burjuvazi Türkiye’de olduğu gibi tüm dünyada biz işçi ve emekçilere köleliği dayatmaktadır. Bilmeliyiz ki bizler üretimden gelen gücümüzü kullanmaz ve ücretli kölelik düzenine karşı sınıf olarak mücadele etmezsek her zaman ezilip sömürülmeye ve köle gibi yaşamaya mahkum kalırız. Ama sınıfa karşı sınıf şiarıyla hareket ederek burjuva sınıfın karşısına örgütlü bir güç olarak çıkarsak onları yerle bir ederiz.

Komünist işçi partisinin bayrağı altında mücadeleye atılarak burjuva sınıfını yerle bir ederek iktidarı almalıyız.

Yaşasın Sınıf Dayanışması! İsviçre/Neuchatel’den Ekimciler

Program sorunları üzerine konferan

Ulusal sorun, köylü

küçük

Kürt ulusal hareketinin önderliği devrimci küçük-burjuvazinin eline geçti. O da kendi rolünü oynadı. '60'lı-'70'li yıllarda bu hareketin yükünü taşıdı, ilk birikimini yarattı. '80'lerin ortasında bunu büyük bir enerjiyle desti. Bu davayı yalnızca Türkiye'nin değil, dünyanın da gündemine soktu. Sorunu çözümünü dayatan bir düzeye getirdi. Ama böylece bir yerde tarihsel rolünü de tamamlamış oldu. Ne anlamda? Oynayabileceği en ileri rolü oynadı, gelinek yerde daha iyisini ve daha ilerisini oynayamıyor. Daha ilerisini ise ancak Kürt işçi sınıfı ve dolayısıyla onun organik bir parçası bulunduğu Türkiye işçi sınıfı oynayabilir. Kürt sorununa daha ileri bir çözümü ancak Türkiye işçi sınıfı getirebilir.

Döne döne çağımızda ulusal sorun özünde bir köylü sorunudur diyoruz. Kürt halkının 1984'ü izleyen büyük tarihsel uyanışı, ortaya çıkardığı verilerle, bu temel marksist-leninist düşünceyi bir kez daha doğruladı. Kürt ulusal hareketinin bugünkü manzarası, onun salt ulusal istemler eksenine oturan bugünkü çizgisi bu konuda yanıltıcı olmamalıdır. Bu, yalnızca bugün gelinek noktadır. Kaldı ki "siyasal çözüm" çıkmazı dediğimiz bugünkü durum bile, tersinden, yani yarattığı çözümsüzlük ve tıkanma üzerinden, bir kez daha sözkonusu temel marksist düşünceyi doğrulamaktadır. Peki, '80'li yıllardaki büyük uyanışın ortaya çıkardığını söylediğimiz veriler nelerdir?

İlkin, gelişen gerilla hareketinin, gerek savaş gücü gerekse politik destek olarak, yoksul köylü tabanına dayanmasıdır. Ulusal direnme hareketinin '80'li yılların sonu ve '90'lı yılların başında ortaya koyduğu o büyük devrimci enerjinin, o tempolu gelişmenin toplumsal kaynağı budur.

İkinci temel veri, gelişen devrimci ulusal mücadeleye karşı geleneksel yarı-feodal sosyal katmanların, toprak ağalarının, aşiret reislerinin, şeyhlerin aldığı tavidir. Bu geleneksel sosyal tabakalar ulusal özgürlük hareketi karşısında net bir biçimde sömürgeciliğin yanında yer aldılar ve hala da alıyorlar. Neden? Çünkü ulusal hareketin devrimci-halkçı mecradaki bir gelişmesinin kendilerini silip süpüreceğini iyi biliyorlar. Çünkü Kürt halkının gerçek bir özgürleşmesinin ancak kendilerinin tasfiyesiyle olanaklı olabileceğini çok iyi biliyorlar. Bu sınıfsal bilinç nedeniyledir ki, sömürgecilikle tam bir kader birliği yapmış durumdalar. Ulusal devrimci hareketin ezilmesi için açık ve kararlı bir tutum içerisindeler. Geleneksel sınıfların bu açık sınıfsal tutumu, Kürt ulusal sorununun özünde bir köylü sorunu olduğunun bir başka temel göstergesi olarak çıkmaktadır karşımıza. Bir başka ifadeyle, Kürt köylü yığınları toprak ağalarına, aşiret reislerine ve şeyhlere bağımlılıktan kurtulmadan ve kurtulmadığı sürece,

gerçek bir ulusal özgürleşmeden de söz edilemez.

Ve nihayet üçüncü temel veriye geliyoruz. Bu, bizzat sömürgeci Türk burjuvazisinin, onun devletin, devrimci ulusal hareketi ezmek ve Kürdistan üzerindeki egemenliğini korumak için bu aynı geleneksel sınıf ve ilişkilerden en iyi biçimde yararlanmaya çalışmasıdır. Türk sömürgeciliği '20'li ve '30'lu yılların direnme hareketini ezdikten sonra bunu zaten temel bir politika olarak izleyegelmişti. '80'li yıllarda patlak veren yeni direnme hareketinin ardından ise, Kürdistan'daki bu geleneksel yerel güçlere nasıl dayandığını, devrimci ulusal hareketi ezmek için bunlardan nasıl yararlandığını ise biliyoruz.

Tüm bu veriler kategorisi birarada, Kürt ulusal sorununun da özünde bir köylü sorunu olduğunu pratikte bir kez daha doğrulamıştır. EKİM 1. Genel Konferansı, ulusal uyanışın ortaya çıkardığı bu verileri daha 1991 yılı başında bütün açıklığı ile ortaya koydu ve hareketin o günkü gelişme aşamasında taşıdığı derin devrimci ve halkçı toplumsal-siyasal karakteri bununla açıkladı. Konferans değerlendirmesinin ilgili bölümünden bazı pasajlar okumak istiyorum:

"... Hareket, omurgasını yoksul köylülüğün oluşturduğu bir devrimci taban üzerinde gelişmektedir. Kürt toprak ağaları ve aşiret reisleri ile çoğu Türkiye'nin büyük kentlerindeki Kürt büyük burjuvaları, hareketin açıkça karşısında yer almaktadırlar. Orta burjuva katmanların katılımı ve desteği ise hem son derece zayıf, hem de aynı ölçüde hesaplı ve temkinlidir. Bugünkü Kürt ulusal hareketinin bu toplumsal karakteri, marksist-leninist teorinin, çağımızda ulusal sorunun özünde bir köylü sorunu olduğuna, onun taşıdığı devrimci dinamizmin bu toplumsal karakterinden kaynaklandığına ilişkin temel tezinin bir doğrulanmasıdır. Hareketi kendini marksist-leninist olarak tanımlayan bir partinin (PKK) sürüklemesi de bu aynı gerçeği tanımlamaktadır.

"Türkiye Kürdistan'ındaki ulusal hareket, daha şimdiden, feodal bağımlılık ilişkileri içindeki Kürt köylülüğünün uyanışı ve özgürleşme süreci olarak gelişmektedir. (Buradaki özgürleşme, aşiret reislerinin ya da yöresel toprak ağalarının etkisinden çıkarak modern bir ulusal hareketin saflarına katılmak, onu ulusal hedefler doğrultusunda desteklemek olarak anlaşılmalıdır, ki bu çok önemli bir adımdır, önemli bir tarihsel uyanışın göstergesidir.) Sömürgeci burjuvazinin ulusal boyunduruğunu kırmaya yönelen hareketin, Kürt feodal-burjuva sınıflarını dolaysız olarak karşısında bulmasının nedeni budur. Kapitalist gelişmenin hayli bir süredir çözüp aşındırmakta olduğu geleneksel ilişkiler, feodal ve aşiretsel bağlar ve bağımlılık, köylü hareketi olarak gelişen devrimci ulusal hareketten büyük bir darbe yemektedir. Hareketin gelişmesi karşısında, aşiret reislerinin, toprak ağalarının, şeyhlerin sömürgeci burjuvaziyle daha sıkı kenetlenmelerinin temelinde, bu devrimci toplumsal-siyasal gelişmeye duyulan gerici sınıf tepkisi vardır. Aynı feodal-burjuva öğelerin, 'koruculuk' sistemi içinde, devrimci ulusal harekete karşı devletin yanında savaşmalarının gerisindeki sınıfsal neden de budur. Ulusal devrimci hareketin, toprak ağaları, aşiret reisleri, feodal kalıntıların ulusal boyunduruğun toplumsal

dayanakları olduğu gerçeğini daha açık görülür hale getirmiştir. Ulusal özgürlük mücadelesi ile feodal kalıntıların tasfiyesi mücadelesi arasındaki kopmaz bağı göstermiştir." (Kürt Ulusal Sorunu-1, Eksen Yayıncılık, s.45-46)

Eğer o güne kadar yürüttüğünüz mücadele ulusal özgürlük mücadelesi ile feodal kalıntıların tasfiyesi sorunu arasındaki bu kopmaz ilişkiyi bizzat pratikte daha belirgin hale getirmişse, bu durumda yapmanız gereken bu bütünlüğü gözetten bir politik çizgi izlemektir. Köylülüğün geleneksel ilişkilerden özgürleşmesi ile ulusal özgürleşme arasındaki bu kopmaz bağı gözetten bir gelişme çizgisinde ısrar etmektir. Ulusal hareketin devrimci-halkçı bir mecrada seyri, devrimci süreci derinleştirme çizgisi ancak bu durumda olanaklı olabilir.

PKK önderliğindeki ulusal hareket böyle bir gelişme çizgisi izlemekten anlaşılması güç bir tutumla kaçındı. Bunun yerine sözü edilen geleneksel sınıf ya da tabakaları tarafsızlaştırma, yer yer kazanma, onların devlete verdiği aktif desteği kırma ve ancak bunu sürdürmekte ısrar eden unsurları cezalandırma çizgisi izledi. Bu çizgi, devrimci sürecin derinleşmesini, sınıfsal içeriğinin belirginleşmesini, alt sınıfların toplumsal enerjisinin açığa çıkmasını engelledi ve sonuçta "siyasal çözüm" arayışında ifadesini bulan tıkanmayı hazırladı.

Halbuki feodal kalıntıların temsilcisi bu sosyal tabakalar özgürlük mücadelesinin ezip tasfiye etmesi gereken toplumsal hedeflerdi. Bu, ulusal özgürlük eksenine oturan bir davaya aykırı olmak bir yana, onun bizzat gerektirdiği bir tutumdur. Zira yineliyorum, ulusal köleliğin toplumsal tabanıdır bu tabakalar. Siz ulusal kölelikten kurtulmak istiyorsanız bu tabanı yok etmek, bu sınıf ve tabakaları tasfiye etmek zorundasınız. 1925-40 döneminin son çıkışı olan Dersim isyanı ezildikten sonra, Türk sömürgeciliği Kürdistan'da kendine bu feodal-burjuva sınıf ve tabakalardan sağlam bir toplumsal dayanak yarattı. Onları kendisinin organik bir parçası haline getirdi. Ve bugün, '84 uyanışından sonra, bakıyoruz, bu kaynaşmışlık gerçekten en ileri noktaya varmış. 13 yıllık mücadeleye rağmen bu sınıflar net bir biçimde sömürgeci egemenliğin yanında olmayı sürdürüyorlar. Çünkü aralarında bir sınıfsal kaynaşma yaşanmış. Bu organik kaynaşma, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel biçimler almış. Arada ayrı davrananlar da var kuşkusuz. Ama bunlar hem önemsiz bir azınlıktır, hem de bunların tavrı ancak PKK'nın "siyasal çözüm" çizgisine paralel olarak belli sınırlar içinde değişmiş bir tavidir.

EKİM 1. Genel Konferansı'nın bu değerlendirmesinde kritik bir başka nokta daha var. Biz bu değerlendirmede hareketin köylü tabanına belirgin bir biçimde işaret etmişiz. Ama önemle de eklemişiz; buna rağmen hareket halihazırda köylülüğün sınıf çıkarlarına uygun toplumsal istemler ekseninde değil, çok büyük ölçüde ulusal nitelikte istemler ekseninde gelişiyor, demişiz. Bunun o andaki nesnel mantığı aynı değerlendirme içinde şöyle konuluyor:

"Bugün Kürdistan'da, gecikerek gelmiş bir uluslaşmanın ve ulusal uyanışın ulaştığı düzeyden dolayı olduğu kadar, ulusal kimliğine yöneltilmiş

Konferanslar: Ulusal sorun-8

Kürt sorunu ve küçük-burjuva sınırlılığı

yok edici vahşi saldırıya karşı bir tepkinin de ifadesi olarak, ulusal istemlerin belirgin bir biçimde önplanda olduğu bir halk hareketi sözkonusudur. Ulusal varlığı bile kabul edilmeyen, 70 yıldır tarihten silinmek istenen bir halkın bu davranışı anlaşılır bir durumdur. Patlayan Kürt halkının devrimci ulusal birikimi ve öfkesidir.” (Kürt Ulusal Sorunu-1, Eksen Yayıncılık, s.45)

Patlayan buydu kuşkusuz. Fakat hiç de bununla kalması gerekmiyordu. Kaldı ki hareketin beslendiği, güç aldığı, savaşçı devşirdiği toplumsal taban, harekete gerçek gücünü ve dinamizmini, halkçı ve devrimci karakterini veren toplumsal katmanlar, bununla kalınmamasını ayrıca gerektiriyordu. Ve bunu aşmayı, ulusal boyutu sınıfsal boyutla birleştirmeyi fazlasıyla olanaklı kılıyordu. Ne var ki ulusal hareketin önderliği bunun gerektirdiği bir politik çizgi izlemekten geri durdu.

Nasıl ki ‘70’li yıllarda Türkiye’li devrimci akımlar, Kürt halkının gerçekte aynı zamanda ulusal ezilmişlikten de kaynaklanan o devrimci sosyal tepkisini veri kabul ederek, Kürt ulusal sorununu işlemekten uzak durdularsa, nasıl ki sınıfsal içeriğin önplanda olmasını bir imkan sayıp da Kürt halkının ulusal ezilmişliğinden kaynaklanan devrimci ulusal dinamiği harekete geçirmek için fazla bir şey yapmama zaafına düştülerse, o ulusal devrimci enerjiyi açığa çıkarmak için gerekli politik çabayı harcamadıysa, benzer biçimde ama tam bu kez tersinden, aynı hataya ‘80’li ve ‘90’lı yıllarda PKK düştü. Patlayan ulusal ezilmişliğin yarattığı birikimdi, ulusal öfkeydi. PKK bunu veri aldı. Ama patlayanlar alt sınıflardı. Onların aynı zamanda bir sınıfsal enerjisi de vardı. Bu ulusal enerjinin patlamış olmasıyla yetinmeyip, o ulusal uyanışı bir sınıfsal uyanışla birleştirmek yoluna gidebilirdi. Bilinçli bir tutum ve yönelimle bundan kaçındı. Önplanda olanı esas aldı. Ama bu tutum onu getirip bugünkü çıkmaza dayadı.

Türkiye devrimci hareketi sorunu salt sınıfsal, yani genel bir sosyal-siyasal mücadele sorunu olarak koyduğu için, bunun Kürt devrimcilerinde Türkiye devrimci hareketine karşı belirgin bir güvensizliği beslediğini; Kürt yurtseverlerini ayrı akımlar olarak şekillenmeye ittiğini; bu akımların Kürt halk hareketini ulusal dinamik üzerinden geliştirme yoluna gittiklerini; böylece Türkiye devrimci hareketi ile Kürt yurtsever devrimci hareketinin örgütsel olarak birbirinden ayrılmış olduğunu, daha önce de ifade etmişim.

‘70’li yılların başından itibaren bu ayrışma yavaş yavaş başladı ve adım adım ilerledi. Buna rağmen yine de Türkiye devrimci hareketinin ezici bir ağırlığı vardı. Çünkü Türkiye’deki sosyal mücadelenin genel karakteri bir sosyal sınıfsal çatışma biçimindeydi. Türkiye ölçüsünde bu böyleydi. Bu büyük kentlerde başlamıştı, taşraya ve bu arada Kürdistan’a yayılmıştı. Genel planda birleşik bir mücadele vardı. Kimse ne öğrenci hareketini, ne küçük-burjuva katmanların demokratik hareketini, ne de işçi hareketini bölebilirdi. ‘70’li

PKK Kürdistan’daki ulusal enerjiyi deşmeyi de başarınca, hem Türkiye devrimci hareketiyle Kürt devrimci hareketi birbirinden iyice uzaklaştı, hem de devrimci ulusal hareket giderek kendi içinde salt ulusal istemler eksenine kaydı. Ulusal hareket Türkiye’nin genelindeki toplumsal mücadele dinamiklerinden koptuğu ölçüde, salt ulusal istemler eksenine kaymakta, bu ise onun halkçı-devrimci karakterini zayıflatmaktadır.

yıllarda hiçbir Kürt hareketi bunu başaramıyordu. Büyük bir bölümü zaten marjinal akımlardı. Türkiye’nin en büyük akımları Dev-Yol’du, Kurtuluş’tu, TDKP’ydi, TİKKO’ydu, Devrimci Sol’du. Dikkat edin, bunlar hep birleşik mücadele yürüten örgütler. Bunlar sadece Türkiye’nin metropollerinde değil, Kürdistan’da da önemli güçleri olan hareketlerdi. Kürt devrimci yurtseverleri özellikle ‘74’lerden itibaren ayrı örgütler olarak şekillendikleri halde fazla bir güç bulamadılar. Bu Türkiye devrimci hareketin yeteneğinden çok, ‘70’lerin o yükseliş hareketinin birleşik bir halk hareketi olarak gelişmesinden geliyordu. Ve halk hareketinin Kürdistan cephesinde bile sosyal karakter belirgin biçimde önplandaydı. Yani her milliyetten işçilerin, emekçilerin köylülerin, yoksulların çeşitli sosyal, ekonomik ve siyasal talepler uğruna birleşik bir devrimci siyasal mücadelesi vardı ‘70’li yıllarda.

Türkiye devrimci hareketi işte bu duruma aldandı ve derindeki ulusal dinamiği değerlendiremedi. Halbuki ortada varlığı bile inkar edilen bir ulus vardı. Bu inkar edilmişliğin yarattığı koca bir tarihsel tepki birikimi vardı. O dinamiği de deşmeliydi. Nasıl ki köylü-toprak sorununu deşmek gibi bir hedefi vardysa, aynı şekilde, Kürt halkının ulusal istemlere dayalı öfkesini de deşebilmeliydi. Bunun yapılmadığını, çok karmaşık nedenlerin etkisi altında bundan geri durulduğunu, gündelik politikada Kürt ulusal sorununun ciddi bir yer tutmadığını biliyoruz. Bu dönemde sosyal-sınıfsal çelişkilerin önplanda olması, Türkiye devrimci hareketini Kürt sorunu konusunda bir rehavete itti.

Gerçekte ‘60’lı yıllarla kıyaslandığında, ‘70’li yıllarda devrimci hareketin geneli Kürt ulusal sorununa ilişkin olarak genel ilkesel çerçevede önemli bir ilerleme sağlamıştı. Ama bu ilerleme soyut ilkesel bir çerçevede kaldığı ölçüde çok da fazla pratik bir anlam taşııyordu. Gündelik politik mücadele ve çalışmada, gerek Türk halk kitlelerine Kürt ulusunun ezilmişliğini ve meşru ulusal haklarını anlatmak konusunda, gerekse Kürdistan’da Kürt halkının ulusal ezilmişlikten gelen enerjisini de açığa çıkarmak alanında anlamlı bir şey yapılmadı.

Türkiye devrimci hareketinin bu rehaveti Kürt hareketinde sık sık sözünü ettiğimiz güvensizliği besledi. PKK bu güvensizliği aşırıya da vardırdı. O dönem Türkiye devrimci hareketiyle sert biçimde karşı karşıya gelmesi bunu gösteriyor. Bu güvensizlik ‘60’lı yıllarda henüz Türkiyeli sol akımlar bünyesinde kendini ifade eden Kürt yurtseverlerinin ‘70’li yıllarda gitgide uluslararası devrimci akımlara kaymasıyla birleşti. Kürt sorununa kendi sınırları içinde bir çözüm arama

eğilimlerine apayrı bir kuvvet kazandırdı.

Buna rağmen de bütün bir ‘70’li yıllar boyunca Kürt yurtsever hareketi Türkiye sol hareketinin etkisinde kalmayı sürdürdü. Kürt hareketlerinin her biri Türkiye’deki belli başlı sol akımların birer uzantısı durumundaydı. TKP-TİP-TSİP’in PSK’sı vardı. TDKP-TİKB çizgisinin Kawa’sı vardı. Kurtuluş’un Rızgari’si vardı. Aydınlık’ın Denge Kawa’sı vardı.

Kürdistan’daki akımlar, Türkiye’deki akımların ideolojik-politik birer uzantısı durumundaydılar. Temel meselelerde örneğin TDKP-TİKB çizgisinde ne söyleniyorsa, Kawa da onu söylemeye çalışıyordu. Bu şaşırtıcı da değildir. Çünkü genelde mücadelenin ağırlığı metropollerdeydi ve metropollerdeki mücadele gerek taşradaki, gerekse Kürdistan’daki mücadeleyi kendi organik uzantısı haline getirmişti. Sosyal-siyasal mücadeledeki bütünsellik, pratikteki örgütsel ayrılığa rağmen siyasal akımlarda da bir bütünselliğe yol açıyordu. Kürt sorunu temelinde kendine ayrı bir ideolojik kimlik yaratmış olmak bu gerçeği değiştirmiyordu.

Yalnızca PKK bunun dışındaydı. Bu onun farklılığıydı. PKK bu akımlardan herhangi birinin izdüşümü değildi. Belki bazılarıyla daha iyi ilişkileri vardı, ama bu açıdan farklı bir konumdaydı. Çünkü PKK Türkiye solunu da, Kürt solunu da olduğu gibi reddediyordu. Bu anlamıyla ölçüsü kaçırılmış bir inkar hareketiydi. Ama bu ona bir kimlik ve sonraki çıkışı yapabilmek imkanını da sağladı. Bunun elbette bir mantığı da var. Ünlü “çubuk bükme” denilen şey budur. Eğer çubuk bir tarafa doğru fazla eğilmişse, siz onu düzeltmek mi istiyorsunuz, o halde öte tarafa biraz sertçe kırmalısınız ki, gerisin geri bıraktığınızda az-çok dengesini bulabilsin. PKK’nın çıkışındaki davranış çizgisini biraz böyle anlamak gerekir.

Ama ne oldu? ‘80’lerde Türkiye’deki sosyal mücadele ezildi. Türkiye’nin büyük kentlerinde işçi sınıfının, emekçilerin, kent yoksullarının o büyük direnişinin, Kürt yurtsever akımlarını da kendi yörüngesine çeken o büyüklü etki kırıldı. Türkiye devrimci hareketi ezildi, gücünü ve etkisini ve önemli ölçüde itibarını kaybetti. Ve tam böyle bir dönemde, PKK Kürdistan’daki ulusal enerjiyi deşmeyi de başarınca, hem Türkiye devrimci hareketiyle Kürt devrimci hareketi birbirinden iyice uzaklaştı, hem de devrimci ulusal hareket giderek kendi içinde salt ulusal istemler eksenine kaydı. Bir başka ifadeyle, yurtsever hareket Türkiye’deki genel birleşik mücadelenin etkisinden çıktıkça, o saf ulusal kimlik de daha belirgin bir biçimde önplana çıktı. Türkiye cephesindeki olumsuz süreçlerin ortaya çıkardığı bu durumdan çıkarılması gereken olumlu bir sonuç da var. Kürt ulusal hareketinin halkçı sınıfsal özünü koruyup geliştirebilmesi ile birleşik mücadele dinamikleri arasında kopmaz bir ilişki var. Ulusal hareket Türkiye’nin genelindeki toplumsal mücadele dinamiklerinden koptuğu ölçüde, salt ulusal istemler

ortada ne ciddi bir devrimci işçi hareketi var, ne devrimci bir emekçi hareketi var. Kürt hareketi gerçekten bu cepheden gerekli desteği alamadı. Bu desteğe ihtiyacı var, güç dengesini koruması, kendi lehinde tutması gerekiyor. Buradan bulamadığı desteği nereden bulacaktır. Biz bunu daha o zaman söyledik; batıdaki işçi-emekçi hareketi cephesinden bulamadığı desteği dönüp kendi mülk sahibi sınıflarından bulacaktır, dedik. Ama Kürt mülk sahibi sınıflardan destek alabilmek için de Kürt sorununu o salt ulusal içeriği ile, bu dar çerçevesi ile ortaya koymak gerekiyordu. Yani olayın mantığı bu kadar açık. Bunda anlaşılmayacak bir yan yok. Yani marksist tahlille, marksist bakış açısıyla irdelendiğinde, yaşanan olay şaşırtıcı da değil. Hani PKK burjuvaziye teslimiyete ya da devrimci ideallere sırt çevirmeye çok yatkın olduğu için yapmadı bunu. Kimliği, Türkiye emekçi sınıflarından destek alamadığı bir noktada kendi mülk sahipleri sınıflarıyla uzlaşmaya yatkın bir kimlikti. Ben bunu tuttuğu sınıf konumunu kastederek söylüyorum. Yani küçük-burjuva sınıf konumunu kastederek söylüyorum.

- Kürt ulusal hareketinin gelişmesinin köylülüğün özgürleşmesi üzerindeki etkisinin sınırları üzerine açıklamalı sorular...

EKİM 1. Genel Konferansı, o güne kadarki (1991) gelişme sürecini değerlendirerek, Kürt ulusal hareketinin Kürt köylülüğünün özgürleşme süreci olarak geliştiği belirtiyor. Elbette bunu kendi sınırları içerisinde düşünmek gerekir. Burada iki türlü sınırdan söz edilebilir. İlkin, Kürt hareketinin o günkü gelişme sınırları, Kürdistan'daki gelişme sınırları. Bunun sınırları belli. Yani milyonlarca insan etkileniyor diyoruz ama, Kürtler onbeş-yirmi milyon. Bu toplam üzerinden bakıldığında Kürtlerin önemli bir kitlesinin henüz bunun dışında kaldığı bir gerçek. Kürdistan'daki ulusal özgürlük mücadelesinin kendi coğrafyasında bile eşitsiz ve dengesiz geliştiği de bir gerçek. Ulusal hareketlenmeyi yaşayamayan bölgelerde köylülük doğal olarak feodal-burjuva sınıfların, aşiretlerin, tarikatların etkisi altında kalan geniş kitle oluşturuyor. Sınırlılığın ilkin bu yanı var.

Öte yandan, ulusal hareketlenmenin yaşandığı bölgelerde geleneksel ilişkilerden özgürleşme iktisadi-toplumsal bir içerik taşıyor henüz. Mevcut mülkiyet ilişkilerine yönelmediği sürece de böyle bir içerik taşıyamaz. Aşiret yapısından kopuş, bu geleneksel yapıdan kopuş, kadının özgürleşmesinde mesafeler vb., bu sınırlar içerisinde bir demokratik siyasal özgürleşmedir sözkonusu olan. Demek oluyor ki, bütün sosyal sonuçlarına varan bir özgürleşme değildir bu henüz. Daha da önemlisi, özellikle '90'lı yıllardan sonra, bizzat Kürt ulusal hareketi Kürdistan'daki geleneksel yapıdan da yararlanma eğilimi gösterebildi. Yani koruculuğu bırakan ya da Kürt hareketini şu veya bu biçimde destekleyen aşiretlere dokunulmadı, bu desteği veren geleneksel yapılara dokunulmadı. Daha geniş Kürt halk kitlelerinin desteğini almak için din sorununda rahatsız edici geri adımlar atıldı, dahası bunlar teorize bile edildi.

Ulusal davanın kendi modern karakterini kazanabilmesi, ulusal köleliği yaratan toplumsal temele yönelme ölçüsüne olanaklıdır. Eğer böyle bir yöneliş yoksa, ulusal dava çerçevesinde ulusal hareket etrafında kitleler birleşmiş olsalar bile, henüz tam ve gerçek manada bir demokratikleşme yaşanmış olmuyor. Yığınlar henüz tam özgürleşmiş olmuyorlar. Şu bir gerçektir ki, bugün örneğin Kürdistan'da HADEP'in bir takım yerlerde geniş çaplı oy alması, aynı şekilde, bir ölçüde geleneksel etkiden geliyor. Diyelim ki Ahmet Türk'ün aşireti olduğu gibi HADEP'e oyunu veriyor. Bu durumda o yapı belli sınırlar içinde bizzat ulusal hareket tarafından devralınmış oluyor.

Sözünü ettiğim sınırlılığın böyle bir yanı da var ve bunun mutlaka bilincinde olmak gerekir. Köylülüğün köklü bir özgürleşme, dinamik bir özgürleşme yaşayabilmesi, ancak Kürdistan'daki geleneksel toplumsal, siyasal ve kültürel yapının, onun temsilcisi sınıfların hedef alınması, bu çerçevede köylü-toprak hareketi çizgisi izlenmesi ölçüsünde olanaklıdır. Böyle bir çizgi izlenmediği için, böyle bir sosyal sarsıntı yaşanmadığı için, özgürleşme de bu açıdan biraz güdük bir özgürleşme olarak kaldı. Bağımlılık ilişkileri bugün

bir biçimde ulusal hareketin bünyesinde de sürüyor, bu ulusal hareketin bünyesine taşınıyor da.

Benim sözünü ettiğim türden bir sosyal sarsıntıda durum tümüyle başka türlü olurdu. Dikkat edilsin, siyasal demiyorum; zira Kürtler büyük bir siyasal sarsıntı yaşadılar ve yaşattılar. Ama bu ulusal kimliğin uyanışı biçiminde oldu. Bunun derinliği ve köklülüğü, ulusal uyanışın sosyal kimliğe oturması, köylülüğün sosyal-siyasal özgürleşmesi olarak gerçekleşmesi ölçüsünde olanaklıydı. Bugün Kürtlerin kendi bünyesindeki mezhepsel ve bazı kültürel şekillenme farklılıkları önemli problemler yaratabiliyor. Sömürgecilik bu farklılıkları gelecekte kullanmak üzere daha bugünden hesaplar ve hazırlıklar yapıyor. Oysa ulusal kurtuluş mücadelesi süreci içinde Kürdistan'daki feodal-geleneksel yapı parçalansa, aşiret yapıları dağıtılsa, tarikat yapılarına ve dinsel gericiliğe büyük bir darbe vurulup özgürleşme sağlanabilse, bir ulusu bölen bu tür geleneksel farklılaşmalar, bunların yarattığı engeller ya da güçlükler ortadan kaldırılır. İşin bir de böyle bir yanı var. Ulusal özgürlük mücadelesinin iktisadi-toplumsal bir içerik kazanarak derinleşmemesi durumunda, modern uluslaşma sürecinin, modern ulusal kimlik kazanma sürecinin bir de buradan zaafa uğraması sözkonusudur. Siz geleneksel yapılarla uğlaşarak değil onlara vurarak bu meseleyi çözersiniz. O zaman ortak payda, o modern ulusal kimlik olur. Yok Alevilik'ti, yok Şafilik'ti, yok bilmem neydi. Bu tür sorunlar ulusu bölen etkenler olmaktan çıkarlar. Ama siz bu yapıları ayakta tutan maddi-iktisadi zemine, bunun ifadesi mülkiyet ilişkilerine dokunmazsanız, bu yapılar bir biçimde ayağınıza dolanır.

- Türk burjuvazisinin emperyalist hedefleri ve Kürt sorunu üzerine açıklamalı sorular...

Türk burjuvazisinin bugün elbetteki emperyalist hedefleri var, bu da başka bir konudur. Türk burjuvazisi artık büyük oynuyor. ABD'nin daha bir etkin uzantısı olarak hareket etmeyi tercih ediyor. Palazlandı biraz, hevesi de arttı bu çerçevede. İsrail'le de ittifakını kurdu. Gücün nerde olduğunu görüyor; İsrail demek uluslararası sermayenin Ortadoğu'daki üssü demektir. Türk devletinin İsrail'le kader birliği etmesi, onunla stratejik hedef birliğine gitmesi, Türk burjuvazisinin büyük oynadığını, büyük oynamaya niyetlendiğini gösteriyor.

Peki bunun Kürt sorunu için anlamı nedir? Bir yanıyla Kürt hareketini ezmek için daha geniş imkanlara kavuşuyor İsrail şahsında. Bu ittifak Türk burjuvazisini Kürt hareketini ezmek için daha cüretli bir tavra itecek. Bu sorunun bir yanı. Ama sorunun başka bir yanı daha var; Türk burjuvazisi Kürt sorununda bir dönem Özal'ın gündeme getirdiği, ama zamansız olduğu için, henüz kendine güvenemediği için cesaret edemediği projeleri gündeme getirecek. Nedir bunun esası? Kürt sorununu Güney Kürdistan'ı da kapsayacak daha genel bir proje içerisinde, belli tavizler vererek, kendi tam denetimine almak. Kürtleri kendi emperyalist yayılmasının bir dayanağı olarak kullanmak. Türkiye'deki Kürtlere bir şeyler verirken, bu sayede Güney Kürdistan'ı da Türkiye'nin doğrudan ya da dolaylı vesayeti altına almaya çalışmak...

Bunlar niyetler tabi. Bugünün dünyasında bu işler, bu hayaller o kadar kolay gerçekleşmiyor. Türkiye'nin karşısında kendine göre kişiliği olan devletler var. İran buna bir örnektir. Böyle bir gelişmeye katlanamayacağını ısrarla söylüyor. Suriye'nin iyi kötü bir gücü ve kişiliği var, böyle bir gelişmeye katlanamayacağını her vesileyle dile getiriyor. Mısır gibi gerici-Amerikancı bir rejim bile bu durumu kabul etmeyeceğini söylüyor. Bu açıdan ben yalnızca Türk burjuvazisinin örtülü niyetlerinden ve heveslerinden söz ediyorum. Ama bunlar burjuvazinin bazı politik tercihlerine ve geleceğe yönelik bazı hazırlıklarına da yön veren niyet ve heveslerdir.

Türk burjuvazisi tabi bu uluslararası ilişkilerle, ABD-İsrail ekseninde kurulmuş siyasal-askeri mihverle (askeri niteliği belirgin bir biçimde ön planda olan bir tür savaş mihveridir bu) kendini bölgede daha sağlam güvencelere kavuşturuyor. Türkiye'deki sosyal karışıklık, 1992-93 Kışkırtma https://rantey.org İsrail'in gelecekte çok dolaysız

müdahaleleri olacaktır. Türk burjuvazisi aynı zamanda böyle bir güvence kazanmış olmaktadır.

Ama bu tür bir adım tersinden, devrim için de imkanlar açar. Türk burjuvazisinin Ortadoğu'daki politik yaşama bu kadar dolaysız müdahaleye heveslenmesi, beraberinde bir sürü karmaşık imkan açar devrimin önünde. Devrimin coğrafyasını genişletir. Türkiye devrimci hareketini bölgedeki tüm devrimci gelişme ve akımlarla daha yakın bir ilişkiye kaçınılmaz bir biçimde iter. Gerici çatışmalar ters tepir; bu Türk devletini sıkıntıya sokan, güçsüzleştiren bir etken rolü oynar, burdan devrim için ek imkanlar doğar. Türk devletinin bu yayılmacı emperyalist emelleri onun gerici komşu devletleriyle olan çelişkilerini derinleştirir. Devrim bu çelişkilerden dolayı yedekleri olarak yararlanma yoluna gider vs. vs. Özetle her adımın yarattığı belli güçlükler, ama beraberinde getirdiği belli imkanlar da vardır. Değerlendirmesini bilebilecek olanlar için.

Kürt sorunu bu çerçevede giderek daha da karmaşık bir hal kazanıyor. Mahir Kaynak diye bir MİT gediklisi var. Bu adamın görevi, rejimin aklından geçen, gelecek için niyetlendiği, ama bugün için henüz resmi politikada seslendiremeyeceği bir takım şeyleri erken zamanda ortaya atmak ve tartışmaya açmaktır. Geleceğin politikalarına şimdiden rejim hesabına lobi çalışması yapmaktır, böyle bakabiliriz. Bir taraftan polis akademisinde ders vermeyi sürdürürken, öte taraftan Med-TV'de serbestçe tartışmalara katılma rahatlığı gösterebilmesinin gerisinde bu var. Görevlidir, yaptığı işi görevli olarak yapıyor. İşte bu adam diyor ki; Türkiye-İsrail ittifakı sağlam bir biçimde kuruldu, ama bu ittifakın eksik bir ayağı var: Kürtler. Devam ediyor; bu ittifak Arapları hedefliyor bir yerde; Kürtler buna katılırlarsa çok büyük kazançlar elde ederler, katılmazlarsa ezilirler. Hem açık bir ittifak çağrısı yapıyor, hem de örtülü bir tehdit savuruyor. Elbette o bunu bir tehdit anlamında söylemiyor, bir normal durumu bir gözlemci olarak dile getiriyormuş gibi yapıyor. Gerçekte ise Türk devleti payına bir tehditi de seslendiriyor.

Bu görevli adam demeye getiriyor ki; ABD'yi sistemin efendisi olarak kabul ederseniz; Türk burjuvazisiyle kaderinizi ayırmak yerine birleştirirseniz; bu durumda Türk-ABD-İsrail eksenine katılmanın karşılığı olarak size elbette bir takım haklar tanınacaktır. Zira siz güç oldunuz, bunu gösterdiniz. Onlar da bunu görmezlikten gelmiyorlar artık.

Bu tür gelişmeler elbette Türkiye'de ve bölgede devrimci siyasal mücadelelerin sorunlarını çok daha karmaşık hale getiriyor. Çok daha geniş bakmak ve düşünmek, çok daha zengin faktörleri hesaba katmak gerekiyor, bu durumda Kürt sorunu burada gerçekten iki ucu keskin bir bıçak oluyor. Bu bıçağı devrim de kullanabilir karşı-devrim de... Kürt sorununun gelinek yerde bir de böyle bir mahiyeti var, burdan gelen bir önemi var. İsrail geçmişten beri Kürt sorunu üzerine hesaplar yapıyor. Kürt sorununu Irak'ı, İran'ı, Suriye'yi güçsüzleştirmenin bir imkanı olarak görüyor. Çünkü bunların her birinin bünyesinde bir Kürt sorunu var. Kürt sorunu üzerinden bu ülkeleri bölmek istiyor, güçsüzleştirmenin bir yolu olarak.

Bugün Kürt ulusal hareketi net bir biçimde İsrail siyonizmine karşı bir çizgi izliyor. Siyonizme karşı doğru bir tavır alıyor. Gerisinde ne var bunun? Gerisinde herşeyden önce Kürt ulusal hareketi önderliğinin devrimci konumu ve kimliği var. Yanısıra İsrail'in Kürt halkına karşı kirli bir savaşı yürüten Türk devletinin en yakın müttefiği olması gerçeği var. Kürt hareketinin devrimci önderliği ayakta kaldığı sürece Türk devletinin Kürtleri, İsrail'in ise Kürt sorununu kendi yayılma heveslerine alet etmesi kolay olmayacaktır.

(Devam edecek...)

Program Sorunları Üzerine Konferanslar:

Tarım ve Köylü Sorunu

19 Aralık '97 tarihinden itibaren (36. sayı)

Kızıl Bayrak'ta...

TÜM ZİNDANLARDAKİ TUTSAK YOLDAŞLARA!

Sermaye devletin zindanlardaki komünist, devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik teslim alma, kişisizleştirme emelleri en azından kendi tarihi kadar eskidir. Bu amaçla zindanlarda sistemleştirilen baskı, zulüm, işkence, ajanlaştırma, itirafçılaştırma ve katliamlar bilinmektedir. Yine komünist, devrimci ve yurtsever tutsakların bu zulüm karşısında eğilip bükülmedikleri, irade ve bedenleriyle tarihe onurlu direnişler kazıdıkları bilinmektedir. Yaşamın her alanında olduğu gibi, zindanlar da sınıf çelişki ve çatışmalarının dolaysız yansıdığı ve yaşandığı bir alandır. Dolayısıyla sınıf mücadelesinin her alanında olduğu gibi bu alanda da geçici mevzi ve taktik kazanım ve yenilgilere rağmen düzen ve devrim güçleri arasında saldırı ve karşı saldırı sürekli. Örneğin daha 1996 SAG ve ÖO direnişinde, devrimci irade karşısında yenilgi alan sermaye devleti, bugün hücre sistemi gibi geçmişe göre daha kapsamlı bir saldırı politikasıyla karşımıza çıkabilmektedir. Sınıf savaşımının mantığı kavrandığı sürece bu durum bizler açısından ne yeni ne de beklenmedik bir durumdur. Eğer zindanları sınıf mücadelesinin ve çatışmasının sürdüğü bir alan olarak görüyorsak -ki öyledir- o halde bizler sınıf çatışmasının en sıcak yaşandığı

(konum itibarıyla) mevzide olduğumuz bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmek zorundayız. Çatışmanın en sıcak yaşandığı mevzide olmak her şeyden önce ikirciksiz ve tereddütsüz olmak demektir. Çünkü ikircilik ve tereddüt ihanet ve teslimiyeti besleyen kan damarlarıdır.

Eğer bugün düşman önümüze “ya kişiliğinizi, kimliğinizi ve iradenizi bana teslim edersiniz! Ya da en ağır bedeli ödeyerek korursunuz!” şeklinde iki seçenek koymuşsa, biz komünistler düşmanın önümüze koyduğu bu iki seçeneği, kavgaya davet kabul ederiz. Ve hiç düşünmeden, tereddüt etmeden “biz bedelin her türlüünü ödemeye de ödetmeye de hazırız” deriz. Çünkü biz biliyoruz ki sınıf mücadelesinde iktidar bilinci şu temel ilkeyi kavrayıp gereğine uygun konumlanmaktır: **BEDEL ÖDEMEKTE TEREDDÜTSÜZLÜK, DÜŞMANA BEDEL ÖDETTİRMEKTE ATAK VE TEREDDÜTSÜZ OLMAK!** Biz bu ilkeyi savaş şiarımız olarak kabul ediyor ve gereklerini her koşul ve alanda yerine getiriyoruz, getirmek zorundayız.

Sevgili Yoldaşlar;

Bugün düşmanın hücre sistemi hazırlık ve dayatmaları da dahil tüm yaptırım, teslim alma politikalarına karşı devrimci tutumumuzu belirleyen bu bedel ödeme ve ödettirme ilkesidir.

Hücre sistemine karşı tutumumuzun ne olduğunu daha önce gerek günlük basında verdiğimiz ilanlarla, gerekse politik yayın organımız üzerinden kamuoyuna duyurmuştuk. Bu temel perspektif zindan cephesindeki konumlanışımızı, yaşamımızı ve düşmana karşı tavrımızı belirleyen eylem talimatı olarak algılanmalıdır.

8 Aralık'tan başlayarak tüm zindanlarda hücre sistemine karşı uyarı nitelikli çok değişik biçim ve yöntemi içeren bir eylem programı yaşama geçirilecektir. Bayrampaşa'da bizim imzamız kullanabilecek bir temsilcimizin olmamasından kaynaklı Bayrampaşa merkezli çıkacak olan sürece ilişkin ilanlarda bizim imzamız olmayacak. Bunun siz tutsak yoldaşlar için yaratacağı “dezavantajlı” durum hiç de bulunduğumuz zindanlarda tavırsız, atıl ve sürecin dışında kalmamızı gerektirmemelidir. Tam tersine sizler için geniş bir inisiyatif ve hareket kabiliyeti alanıdır. Kılı kırk yarmanın hiç bir anlamı yoktur. Yukarıda da belirttiğimiz temel perspektiflerimize zıtlık oluşturmadığı sürece bizler sunulan eylem program ve önerilerini tartışırız, öneri ve katkılarımızla zenginleştirmek için azami sorumluluk bilinciyle hareket ederiz.

Tartışma sürecine aktif olarak katılmasak da 8 Aralık'ta uygulamaya konulacak olan eylem programının bilgisine önden sahibiz. Ve habsi geçen eylem programında bizim katılamayacağımız hiç birşey yok. (Ayrıntıları önemsiz sayıyoruz).

Yani bizim için sorun mevcut eylem programının tartışma sürecine aktif olarak katılıp katılmadığımız değil. Sorun hücrelere hiç bir koşulda gitmemeyi, hücreleri düşmanın başına yıkmayı ve düşmana geri adım attırmayı esas alan bu çerçevede bedel ödeme ve ödettirme ilkesinin temel alınmasıdır. Bu temel perspektifle, mevcut eylem programına aktif katılıyoruz. Bulduğumuz zindan koşullarının özgünlüğüne uygun çeşitli eylem biçim ve önerilerimizle programı daha zenginleştirme ve etkili kılma çabasında olacağız. Zindan cephesinde başlayacak bu sürecin dışarıya taşınması ve yankı bulmasında daha önceki süreçlerde olduğu gibi ailelerimizi harekete geçirmek ve sürecin aktif bileşenleri haline getirmek önemlidir. Bu konuda da sürece asılmak ve üzerimize düşeni yerine getirmek zorundayız. Zindanlarda bizim direnişimiz ve

dolaysız olarak harekete geçireceğimiz ailelerimiz, dışarda ise örgütümüzün hücre sistemine karşı yürüteceği siyasal teşhir faaliyetleri sesimiz ve eylemimizi daha güçlü bir şekilde sınıf ve kitle hareketine taşıyacaktır.

Zindanlardaki ve dışardaki örgütlü güç ve inancımızla düşmanı bir daha dize getireceğiz!

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!

Bu bilinç ve sorumlulukla her EKİMCİ tutsak bulunduğu zindanda inisiyatif, performans ve düşmana karşı uzlaşmaz militan tutum ve sorumluluk bilinciyle bir örgüt gibi düşünüp davranacaktır!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
30.11.1997

Malatya Cezaevi EKİM davası tutsakları devlete geri adım attırdı!

SON SÖZÜ
DEVİRİMCİLER SÖYLER!

Malatya Cezaevi'ndeki EKİM davası tutsakları, sürdürdükleri süresiz açlık grevlerini 49. gününde sevklerinin kabul edilmesiyle sona erdirdi. Zindanlardaki baskılara, saldırılara, hak gasplarına karşı hiçbir zaman boyun eğmemiş olan komünist tutsaklar, bu kez de saldırıya karşı saldırı ile yanıt vermiş, “Teslim olmayacağız!” diye haykırışlardı.

Tutsakların direnişe başlamalarının öncesinde de, direniş süresinde de sermaye devleti ve onun Adalet Bakanlığı, Malatya Savcılığı, Cezaevi İdaresi sorumsuz ve ilgisiz tutumunu sürdürdü. Büyük bir ısrarla EKİM davası tutsaklarının ya ölmelerini, ya da geri adım atmalarını beklediler. Fakat bu kez de devrimci tutsakların kararlılıkları karşısında geri adım atmak zorunda kalan onlar oldular.

Devrimci tutsakları hiçbir zor, hiçbir güç karşısında teslim alamayacağını, daha dün '96 ölüm oruçlarında gören faşist sermaye diktatörlüğü, bu yıl zindanlara dönük sindirme, teslim alma ve imha etme politikalarını gizliiden gizliye örmeye çalışmaktadır. Tüm cezaevlerine tek tek saldırmakta, tutsakları teslim almak ve yıldırma istemektedir.

Oysa devrimci tutsaklar nice bedeller ödeyerek kazandıkları mevzileri, bedeller ödeterek korumasını da hep bilmişlerdir. Malatya Cezaevi'ndeki EKİM davası tutsakları da işte bu geleneği sürdürmüş; bu geleneğin yaratıcıları ve şehitlerimizden aldıkları mirası sonuna kadar korumuşlardır.

Direniş süresince komünist tutsaklar, her ne pahasına olursa olsun düşmana diz çöktüreceklerine inanmışlar ve bu inançla düşmanın suratına zafer sloganlarını haykıracakları anı beklemişlerdir.

Düşman işte bu kararlılık, bu inanç, bu yürek karşısında diz çökmeye mahkum olmuştur. Bu yürek hiçbir zaman durmayacak, bu kararlılık bitecektir. Düşmanın suratına indirdiğimiz her şamarın gösterdiği gibi;

“... tarihin en güzel yerinde son sözü hep DEVİRİMCİLER söyler!”

Selam olsun zindanlarda mücadeleyi yükseltenlere!

Yoldaşlar;

'82-84 ve '96 Ölüm Oruçlarında da haykırdığımız gibi “Biz kazanacağız!” dedik. Biz kazandık. “Diz çöktürecekiz dedik!” Diz çöktürdük.

Yüreğimiz içerden ve dışarıdan yükselttiğimiz komünist mücadelenin sıcaklığıyla dolu.

Yüreğimiz, direnişimiz karşısında düşmanın düştüğü acizliğin bilinciyle, ZAFER'imizin mutluluğuyla dolu.

Yüreğimiz, yüreklerinizin sıcaklığını duyuyor. Kalplerimiz sizinle atıyor.

Biz komünistler -kavgaya sevdalı yürekler- düşmanın gecelerine bir kabus gibi çöküyoruz.

Yoldaşlar; bizim sevdamız, bizim direniş türkülerimiz karşısında düşman gün be gün daha da küçülüyor.

Yüreklerimizin tüm sıcaklığı ve ZAFER coşkusuyla sizleri kucaklıyoruz.

Selam olsun zindanlardaki mücadeleyi yükseltenlere!

Kızıl Bayrak çalışan ve okurları

Yeltsin'in kabine değişikliği Mafyalaşan sermaye iktidarını pekiştiriyor

Rusya'da politik iktidar her geçen gün biraz daha itibarını yitirmekte. Yeltsin'in son kabine değişikliğinde olduğu gibi, figüranlar değişmekte, fakat karar mekanizmalarında asıl söz sahibi olan mafyalaşmış sermaye gruplarının iktidarı giderek pekişmektedir. Politik iktidar ile sermaye grupları öylesine içiçe geçmişlerdir ki, bakanlar ve yönetici bürokratlar birer işletme personeli gibi çalışmakta, maaşlarını firma sahiplerinden almaktadırlar. Bu son derece çıplak bir gerçeklik olarak yaşanmaktadır. Yani parlamento emekçi kitleleri aldatma, oyalama işlevini dahi yerine getirememektedir. Bu nedenle Yeltsin sık sık iktidarın itibarını yeniden kazanmak için kabine üyelerini değiştirme yoluna gitmektedir. Son olarak kapitalist gelişmenin garantörü olarak lanse edilen maliye işlerinden sorumlu Çubiyas'ın görevleri sınırlandırıldı. Bu özellikle Batı medyası tarafından Yeltsin'in demokratik bir müdahalesi olarak sunuldu.

Fakat artık Rusya'da, Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümündeki kitle eylemlerinin de gösterdiği gibi, gelişmeler çok daha açık bir biçimde algılanmaktadır.

İçice geçen "ekonomik ve politik mafya"

Sosyolog Juri Oleşçuk, birkaç ay önce yaptığı araştırmada, Rus halkının yalnızca sermaye sınıfıyla ilgilenmediğine dikkat çekiyor. Yoksulluğun artmasından, genel toplumsal krizden aynı zamanda politik iktidarı sorumlu tuttuğunu belirtiyor. Yani sermaye sınıfı ile politik iktidar emekçi kitleler nezdinde özdeşleşmiştir. Zira toplum nezdinde Rus sermaye sınıfının gücü devletin gücünü dahi gölgede bırakacak derecede büyük, etkin ve gözle görülür durumdadır. Rusya sermaye sınıfı, Rus devlet aygıtının kendisidir. Başka bir deyişle, Rus devlet aygıtı bugün bazı egemen sermaye gruplarının tam denetimindedir.

Bu '92 yılından bu yana yaşanan bir süreçtir. Aralık '92'de Viktor Çernomirdin'in başkanlığa getirilmesi bir dönüm noktası oldu. Ardından otomobil devi Awto Was genel müdürü Aleksander Kadanikov, Çernomirdin'in yardımcılığına getirildi. Daha sonra bu görev ONEKSİM Bankası'nın (ki Rusya'nın gizli merkez bankası sayılır) kurucusu ve başkanı Wiladimir Potanin'e verildi. Logo Was otomobil kompleksinin başkanı Boris Beresovski ise Yeltsin'in danışmanı olarak Ulusal Güvenlik Konseyinin yardımcı sekreterliğine getirildi.

Bir gazeteci, hükümeti kapitalistlerin kabinesi olarak nitelendiriyor. Bu durum

Yeltsin'i rahatsız etmiş olmalı ki, senatoda yaptığı bir konuşmada, kapitalist çarpıklıkları engelleyecek güçlü bir devletin zorunluluğundan söz etmek durumunda kalıyor. Zira herşey son derece çıplak biçimde yaşanıyor. Bankaların ve askeri-sanayi komplekslerin sahipleri politikayı sermayeleri için yeni kâr koşulları yaratmanın aracı olarak kullanıyorlar. Son olarak Çubiyas devlet işletmelerinin özelleştirilmesinin önemli adımlarını attı. Metalurji ve telekomünikasyon yok fiyatına Çubiyas tarafından özelleştirildi.

Rusya'da egemen hale gelen mafya kapitalizmi, günümüzde sermayenin kendisini farklı bir biçimde üretmediğini göstermektedir. "Mafyalaşma" kapitalist gelişmenin doğal bir sonucu olarak yaşanmaktadır. Ve bu sermaye emekçi halkın her türlü yaşam alanına saldırmaktadır. Bugün Rus halkının büyük kesimi yoksulluk içinde yaşamaktadır. Ücretlere, sağlık sektörüne, emekli aylıklarına, sosyal sigortalara saldırı yeni ekonomik-politika olarak gündeme alınmış bulunmaktadır. Çernomirdin halkın gelişen tepkisini yatıştırmak için bir sosyal programın uygulanacağını ileri sürerken, emekçi kitleler yeni kitlesel direnişlere hazırlanmaktadır. Resmi rakamlara göre 30 milyon işsiz bulunduğu bu ülkede, emekçi kitleler durumlarının iyileşebileceğine dair hiçbir umut taşımamaktadırlar.

Rusya, sosyal devrim sarsıntısından geçmiş bir ülkedir. İşsizlik, yoksulluk ve sefaletin her geçen gün biraz daha derinleştiği, politik iktidarın itibarını yitirdiği böyle bir ülkede başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleler için köklü bir hesaplaşma kaçınılmazdır. Bütün politik gözlemciler Rus emekçilerinin reformlara güvenini yitirdiğini ve radikal çözümlerden yana tutum belirlediğini söylemektedirler. Er ya da geç, Ekim Devrimi ülkedeki tek gerçekçi çözüm, Ekim yeniden yaşanacaktır.

Zimbabve'de topraksız köylülerin eylemleri gelişiyor

İngiliz emperyalizmi tarafından 1980 yılında "bağımsızlığa" kavuşturulan Zimbabve, yeni sömürgecilik koşullarında sorunlarına çözüm arıyor. Emekçi kitleler geçen süreç içinde politik bağımsızlığın sosyal konumlarında herhangi bir değişiklik yaratmadığını gördüler. Beyaz oligarkların ekonomik gücü karşısında siyahların yönetimi ellerine geçirmesinin kendileri için fazla bir şey ifade etmediğini gördüler. Siyah bir burjuva kesimin oluşmasının olanakları dahi elde edilemedi. Politik ayrıcalıkları ekonomik palazlanmanın önemli bir unsuru olarak gören bazı siyah üst toplumsal sınıflar dahi bunun bir yanılsama olduğunu, yeni sömürgeciliğin ne anlama geldiğini yaşayarak öğrendiler. Kitlelerin politik olarak yeniden harekete geçirilmesi bütün kesimler için acil bir sorun haline geldi. Özellikle devlet başkanı Robert Mugabe'ye karşı, kendi taraftarları arasında dahi tepkiler büyümeye başladı.

Siyah köylülere toprak reformu vaadi

Özellikle topraksız köylüler içinde eylemlilikler gelişmeye başladı. Devlet başkanı Robert Mugabe, bu eylemlilikleri dizginlemek için, Ekim ayında yapılan Commonwealth Zirvesi'nde beyaz çiftlik sahiplerinin denetiminde bulunan alanların yarısının siyah köylülere verilmesi için Tony Blair ile mutabakat sağladıklarını duyurdu. Yani topraksız köylülere toprak dağıtılacaktı. Buna karşılık İngiliz hükümeti beyaz tarım oligarklarına mali destek sağlayacaktı.

Topraksız köylülerin güvenini yeniden kazanmak için Robert Mugabe Ekim ayı başında ülkeyi bir hafta dolaştı. '92'de çıkartılan toprak reformu yasasının kesinlikle uygulanacağı sözü verdi. '92 yılında çıkartılan yasaya göre bundan böyle Zimbabve'de yabancılar toprak satın alamayacak, büyük çiftliklerin aktiviteleri sınırlandırılacak ve vergiye bağlanacaktı. Resmi açıklamalara göre, öngörülen bu toprak reformu sürecinde, 1776 beyazın elinde bulunan çiftlikler "zorla" satışa çıkarılacaktı. Bu topraklar İngiliz sömürgecileri tarafından 1. ve 2. Dünya Savaşı döneminde siyah köylülerden zorla alınarak savaşa katılan İngiliz askerlerine verilmişti. İngilizler tarafından oluşturulan bu kolonilere yerli halkın girmesi bugüne kadar yasaktır. Tel örgülerle çevrilen bu çiftlik alanları özel izinlerle gezilebilmektedir. 1980 yılında Zimbabve'nin bağımsız olduğunu ilan eden bu durumda bir değişiklik yaratmamıştır. Modern tarım

teknolojisinin uygulandığı bu çiftlikler Zimbabve pazarını ele geçirmiş durumdadır.

Zimbabve'de 4.500 beyaz çiftlik sahibi bulunuyor. Ekili alanların %50'si bu azınlık tarafından işletiliyor. Buna karşın 8 milyon siyah köylü toprağın sadece %40'ına hakim. Topraksız köylülerin büyük kesimi 1890-1980 arası İngiliz sömürgeciliği dönemindeki koşullar altında yaşıyor. Mugabe, defalarca söz vermesine rağmen, beyazların ekonomik sabotajlarının yaratabileceği sonuçları ileri sürerek her defasında toprak reformdan vazgeçti. Bugün Zimbabve'nin ihracatının %40'ı bu beyaz çiftlikler tarafından gerçekleştirilmektedir.

ZANU ve ZAPU Kurtuluş Hareketi'nin eski üyeleri kendilerine verilen yeni yerleşim alanları vaaadinin yerine getirilmesini talep ediyorlar. Bu kesimler son aylarda başkent Harare'de birçok gösteri gerçekleştirerek hükümetin resmi binalarına saldırdılar. Başkan Mugabe'nin sarayı saatlerce ablukaya alındı. Bu yıl yaşanan kuraklık emekçi kitlelerin eylemlerinin yaygınlaşmasına ayrıca ivme kazandırdı. Emekçi kitlelerin önemli bir kesimi mutlak yoksulluk sınırında yaşıyor. Hükümet kitle eylemleri karşısında büyük bir çıkmaza girmiş bulunuyor.

Beyaz oligarklar toprak reformunu reddediyorlar

Daha önce toprak reformuna 150 milyon İngiliz sterlini ile destek vereceği vaaadinde bulunan İngiliz hükümeti beyaz çiftlik sahiplerinin protestosu üzerine bundan vazgeçtiğini duyurdu. Bazı koşullar ileri sürerek verilecek yardımın özellikle "yoksulluğa karşı mücadele" programı çerçevesinde tanımlanmasını istedi. Blair hükümeti böylece Mugabe hükümetinin hayallerini suya düşürmüştü. Hükümet, bu yardımın topraklarına el konulması planlanan 2000 beyaz çiftlik sahibine verilmesini talep etmişti.

Mugabe'nin son oyalama taktikleri İngiliz hükümetinin yaptığı açıklamayla boşa çıkmıştır. 17 yıllık bağımsızlık süreci topraksız köylüler için yeni bir deneyim olmuştur. Beyazların denetlediği topraklara zorla el konulması, beyaz oligarkların zorla sökülüp atılması artık tek çözüm yolu olarak kalmaktadır. Bu amaçla binlerce köylünün içinde yer aldığı topraksız köylü inisiyatifleri oluşmuştur. Brezilya'da olduğu gibi topraksız köylüler toprak sorununun çözümünü kendi ellerine almaya başlamışlardır. Bu eylemler önümüzdeki dönemde başka ülkelerde de yayılacaktır.

Brezilya ve Meksika'dan sonra şimdi de Güney Kore... Kapitalizmin “mucize ülke”leri peşpeşe iflas etti

Kolay para kazanmanın oluşturduğu dinamik bankalar, mali kuruluşlar, şirketler vb., iş hacimlerini büyütme dolayısıyla kar oranlarını artırmak için dışarıdan dolara endeksli borç almaya yönelirler. Borç spekülasyonu artırır, spekülasyonun yükseliş seyri yeni borçlanma gerektirir vb. Ve süreç tıkanana kadar mekanizmanın çarkları aynı doğrultuda hızlanarak işlemeye devam ederler. Bir “mucize” olarak tanıtılan bu modelin iflası, mekanizmanın filanca çarkının falanca dişlisinin bozulmasıyla açıklanamaz. Her şeyden önce spekülasyona ve kaba vurguna dayanan bir iktisadi yapının kısa ömürlü olmaktan başka bir geleceği yoktur.

Asya ülkelerini toptan sarsan borsa krizi farklı açılardan değerlendirilmesi gereken karmaşık boyutlu bir gelişmedir. İktisadi, mali, politik, sosyal vb. bağlamlardaki neden ve sonuçları, aralarındaki ilişkileri koparmamak kaydı ile, sorunu ayrı ayrı analiz konusu yapmak ve irdelemek mümkündür. Ancak borsa krizi iktisadi, mali, politik, sosyal vb. boyutları dışında bir başka gerçeği, burjuvazinin salt yalanla beslenen ideolojik saldırganlığını tüm çıplaklığı ile ortaya çıkarmıştır. Bir başka ifade ile bu kriz, burjuvazinin on yıllardır sürdürdüğü yalan kampanyasını ve bu kampanya üzerine bina edilmiş hayalleri çok somut bir biçimde, pratikte çökertmiştir. Burada, diğer boyutlarının yanı sıra, soruna bu açıdan bakmaya, önemini ortaya koymaya çalışacağız.

Geniş kitlelere hitap eden burjuva basın-yayın organları, yaptıkları değerlendirmelerde, borsa krizinin genellikle mali boyutlarını ön plana çıkartmaktadırlar. Ancak, bu değerlendirmelerin esas iskeletini, özetle, “kim ne kadar kaybetti!”, “kim ne kadar vurdu!” türünden kâr-zarar karşılaştırması olmaktadır. Bu üstünkörü açıklamalar geniş kitlelere yönelik yayın yapan burjuva iletişim organlarının toplumsal misyonunu bir kez daha ortaya koymaktadır. Burjuvazinin yalan makinası olarak iş gören sermaye medyası geniş emekçileri kandırma, ilgi alanlarını çarpıtma, saptırma, yanlış hedeflere yönelte görevini yerine getirmektedir.

İnsanların toplumsal sorunlara ilgi düzeylerine bakıldığında, burjuvazinin bu yalan mekanizmasının önemli başarılar elde ettiği açıktır. Bir tek örnek verelim. Lady Diana'nın trafik kazası dünyada yüz milyonlarca insanın ilgi merkezi olmaya yetmişti. Fakat öte yandan, '91 yılından bu yana Cezayir halkı, tarifi zor bir trajediyi, bir insan kırımını gününbirlik yaşamaktadır. Bugüne kadar katledilen masum insan sayısı yüzünü çoktan geçti. Bu ülkede deyim yerindeyse odun doğranır gibi bebek doğranıyor. İnsan haklarının savunmasını herkesten önce sahiplenen, Cezayir ile yaklaşık iki asırlık tarihsel ilişkileri olan Fransa'da bir milyona yakın Cezayirli göçmen işçi yaşamaktadır. Bu koşullarda bile

Cezayir halkı ile dayanışma, masum insanların katledilmesini kınama amacıyla düzenlenen bir gösteride bir kaç bin insan zor bir araya getirilmektedir.

Batı Avrupa ülkelerinde “Grand Public Media” diye adlandırılan geniş kitle yayın organlarında teğet geçilmekle yetinilen, sansasyonelleştirilen önemli konular genellikle uzman kesime yönelik yayınlarda ciddi bir analizin konusu edilir ve tartışılır. Fakat bu kez böyle olmadı. Asya borsa krizi, uzman çevrelere yönelik sözkonusu yayınlarda kapsamlı bir analize ve değerlendirmeye tabi tutulmadı. Geniş kitle yayın organlarında yeralan haberleri çağırıştıran ve onlardan farklı olarak bir ton rakamla takviye edilmiş bulunan makalelerden öte bir üretime rastlanmamaktadır. Bu dikkate değer tutum bir tesadüf değildir. Kitle yayın organlarının esas misyonlarının toplumu yalanla beslemek olduğunu ve bundan dolayı da en ciddi sorunları büyük bir hafiflikle yansıttıklarını belirtmiştik. Uzman yayın organlarının burjuva ekonomistleri ve analistleri de borsa krizi konusunda benzer bir yöntemle başvurmak yoluna gittiler.

Neden devekuşu politikası!

Burjuva iktisatçılar, gözlemciler ve analistlerin devekuşu misali kafalarını kuma gömerek Asya borsa krizine ilişkin aynı nakaratları tekrarlamaları aslında yadırganacak bir tutum değildir. Bunlar sorunun ciddiyetinin yeterince bilincindedir. Borsalarda olup bitenlerin nedenlerini ve yaratacakları sonuçları çok iyi biliyorlar. Bunalım, yaratacağı sonuçları yaratıp yatıştıktan sonra, burjuvazi, sorunu kamuoyunda açık bir biçimde tartışacak ve kriz sonrası verilerin gerektirdiği politik tutumu açıklayacaktır. Böylece krizden çıkarılacak dersler önümüzdeki dönemde kapitalist talanın sürdürülmesine yetkinlik kazandıran bir faktör olarak kullanılacaktır. Daha şimdiden IMF genel müdürü Michel Camdessus, Barcelona'da 29 Kasım günü yaptığı açıklamada şunları söylüyor: **“Çok geçmeden borsa krizinin üstü kapalı bir tanrı lütfu olduğu anlaşılabacaktır”, “Asya ülkeleri IMF'nin reçetelerini hüfeysin PDF Kitap Arşivi https://kntay.org bu ülkelerin hepsinde uygularlarsa krizden güçlenmiş olarak**

çıkacaklardır.” Ama mevcut aşamada kamuoyu önünde borsa krizini tüm boyutlarıyla ve herkesin anlayacağı bir açıklıkla tartışmak kesinlikle sözkonusu değildir.

Burjuvazinin bu tavrı gıdasını yaşanan krizin karakterinden, krizin ortaya çıkardığı gerçekten almaktadır. Borsa krizi sonucu iflasın eşğine dayanan sadece birkaç ülke, krizin kurbanları da sadece kapılarına anahtar vuran bazı bankalar değildir. İflas edip çöken, burjuvazinin överek göklere çıkardığı sözümona dört başı mamur bir kalkınma modelidir. Dökülen ve tek çareyi IMF'ye sığınmakta bulan ülkelerin hepsi istisnasız düne kadar “edjerha”, “kaplan”, “mucize” olarak anılmaktaydılar. IMF'nin, Dünya Bankası'nın “en başarılı öğrencilerinin” sınıfta kalmaları yalanla onarılmış da olsa bir mitolojinin çökmesi demektir. Bu çöküşte halayın başını 1995'te erken doğum yapan Meksika çekmişti. Bugün ise kervana Asya ejderhalarının katılmasıyla, burjuvazinin on yıllardır kutsadığı, alternatifsiz biricik kalkınma yöntemi olarak tanıttığı model toptan çökmüş, geriye bir savaş sonrası manzara bırakmıştır. Dolayısıyla, borsa krizini farklı boyutlarıyla birlikte gerçek bir değerlendirmeye tabi tutmak, burjuvazinin yalancılığını tüm çıplaklığıyla sergilemek anlamına gelecektir. Bu kadarını da burjuva iktisatçılarından, gözlemcilerinden ve analistlerinden bekleyemeyiz.

“Ejderha”, “kaplan” ya da “mucize”lerin ortak özellikleri nelerdir? Ya da bu kalkınma modelinin karanlıkta tutulan yüzü nasıl bir görünüm arz etmektedir?

Burada sıralayacağımız veriler iki hususa aynı anda açıklık getirecektir. Birincisi sözünü ettiğimiz ülkelerin ortak özelliklerinin neler olduğudur. İkincisi ise, birincisinin uzantısı olmakla birlikte, çıkış noktası ile çöküş anı arasındaki süreci, kalkınma modelinin tarihçesini oluşturacaktır. Ortaya çıkacak tabloda herhangi bir ülkenin ismini kullanmayacağız ve herhangi birisinin özel durumundan hareket etmeyeceğiz. Ejderhaların hepsinin kendi kendilerini bulup tanıyabilecekleri bir genelleme yapacağız.

Geri kalmış ve kalkınmakta olan ülkelere örnek alınması salık verilen, dahası takliti onlara IMF'nin müdahalesi sonucu zorla dayatılan “edjerha”, “kaplan” ve “mucize”lerin hepsinin özgeçmişleri aynıdır.

Meksika, Güney Kore, Tayland, Hong-Kong, Singapur, Malezya, Endonezya vb. ülkeler arasında göze çarpan ilk ortak özellik, yürürlükteki politik rejimlerin karakteridir. Her ne kadar bazı tali farklılıklar sözkonusu olsa da bu ülkelerin hepsinde askeri diktatörlükler hüküm

sürmektedir. Meksika yönetiminin sivil görünümlü olması istisnayı bozmamaktadır. Bu ülkelerin model seçilmiş olmalarının sırrının ilk ipucu buradadır. Militarist şiddet altında tutulan toplumlarda sermayenin elde ettiği avantajları tek tek sıralamanın hiçbir gereği yoktur. Sermayenin palazlanması ve sömürü mekanizmasını tam kapasite çalıştırması önündeki tüm toplumsal ve yasal engellerin şiddet yolu ile bertaraf edildiğini belirtmek yeterlidir.

Militarist şiddet yoluyla sermayenin her bakımdan güvenceye alındığı bu ülkeler, aynı zamanda, sömürülmeye yatkın vasıflı bir emek gücüne ve işletmeye hazır değişik kategorilerde zenginliklere sahiptirler. Coğrafi mekan olarak da son derece elverişli bir konuma sahiptirler. Aynı şeyi dev yeraltı zenginliklerine sahip bir Demokratik Kongo Cumhuriyeti (eski Zaire) vb. Afrika ülkeleri için söyleyemeyiz. Birçok Afrika ülkesinin insanlarını karmaşık ve vasıflı emek gücü gerektiren üretim ilişkileri içine sokmak, böylece yeterli oranda artı değer devşirmek uzun vadeli bir yatırım gerektirir. Oysa kapitalizmin en ivedi kaygısı en kısa yoldan en büyük vurgunu vurmaktır. Onun için sözünü ettiğimiz ülkeler kısa vadede kâr sağlayabilecek ideal sömürü alanlarıdır.

Askeri diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkelere politik iktidar sadece emekçiler üzerinde terör estirerek sermayeye kolaylık sağlamaz. Devlet, kalkınmayı teşvik etmek, hızlandırmak adına iktisadi yaşama doğrudan el atarak, özel sermayenin külfetli bulduğu ve kısa vadede gelir getirmeyen temel altyapı yatırımlarını üstlenir. İleri düzeyde gelişmiş ülkelere devletin iktisadi yaşama müdahalesi yadırganıp tasfiye edilirken, örneğin Güney Kore'de devletin 60'lı-70'li yıllardaki iktisadi politikası **“cüretli bir sanayileşme ve modernleşme politikası”** olarak kutsanmıştı. Devletin bu ülkelere iktisadi yaşama müdahalesi kamu gelirlerini altyapı yatırımlarında kullanmakla da sınırlı kalmaz. Emekçilerden vergi yoluyla gaspettiği artı değeri sembolik düzeyde bir faiz karşılığında özel sektöre teşvik kredisi adı altında sermaye olarak sunar.

Bu temel koşulların biraraya getirilmesi sonucu, sözkonusu ülke, yabancı sermaye için bir çekim alanına dönüşür ve sermaye akışı başlar. Yabancı sermaye iç pazara yönelik üretim için yatırım yapmaya gelmez. Çünkü bu toplumlarda geniş kitlelerin alım gücü düşüktür, dolayısıyla tüketim olanakları son derece sınırlıdır. Yabancı sermaye spekülasyon için, ucuz emek gücünden yararlanarak ihracata yönelik üretim için bu ülkelere kaydırılır. Emegin gücünün ucuzluğundan ötürü bu tür ülkeler dış pazara yönelik

üretimlerinde muazzam bir rekabet gücüne sahiptirler. Yabancı sermayenin kattığı ivme sonucu üretimin hacmi ve çeşitliliği artar ve dolayısıyla dış ticaret fazlalığı da hızlı bir artış kaydeder. Örneğin Güney Kore'nin Ekim ayındaki ihracatı 12,58 milyar doları bularak rekor düzeye yükselmisti.

Emek gücünün aşırı sömürsünün temel faktör olduğu hızlı kalkınma süreci artık başlamıştır. Dış ticaret fazlasının oluşturduğu sermaye, borsa ve gayri menkul spekülasyonunu besler. Güney Kore'de olduğu gibi en pasif işçi eylemleri/direnışleri kanla boğulurken, borsa kurları ve gayri menkul fiyatları rekor kırmaya başlarlar. Kolay para kazanmanın oluşturduğu dinamik bankalar, mali kuruluşlar, şirketler vb., iş hacimlerini büyütmek dolayısıyla kar oranlarını artırmak için dışarıdan dolara endeksli borç almaya yönelirler. Borç spekülasyonu artırır, spekülasyonun yükseliş seyri yeni borçlanma gerektirir vb. Ve süreç tıkanana kadar mekanizmanın çarkları aynı doğrultuda hızlanarak işlemeye devam ederler.

1996 yıl sonu verilerine göre Asya ülkelerine verilen uluslararası borçlar (milyar dolar olarak) aşağıdaki gibidir.

Bir yıllık süreç içinde bu rakamlar çok değişti. Örneğin Tayland'ın, özel işletmelerin borçları bir yana, devlet olarak uluslararası sermaye kurumlarına ve bankalara olan borcu bugün 100 milyar doları aşındır. Güney Kore'nin dış borcu ise 110 milyar dolardır. Bu miktarın 80 milyar dolarını kısa vadeli borçlar oluşturmaktadır.

Burjuvazi kitlelere bu mekanizmanın hep böyle işleyip gideceğini anlatır. Kalkınma hızının düzenli artacağını, dış ticaret fazlasının hep yükseleceğini vb. propaganda eder. Bu kalkınma modelinin sonuçlanmış biçimi özellikle Asya ülkelerinin şahsında ifadesini bulmaktadır. Üretimin yıllar boyu tam kapasite sürdürüldüğü bu ülkelerde istihdam olanakları doğmuştur. Diğer ülkelerle kıyaslandığında işsizlik oranı son derece düşüktür. Dolayısıyla, ücretlerin düşüklüğünü, çalışma koşullarının vahşiliğini, emekçiler üzerinde estirilen terörü vb. görmezlikten gelirse, bu iktisadi kalkınma modelinde "kusur" bulmak kolay değildir. Ancak, mekanizma tıkanmaya başladığı an modelin "kusurlar"ı tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır.

Model nasıl tılandı?

Asya ülkelerinde yıllardır kurulmuş bir saat gibi işleyen bu modelin aniden tıkanması, kapitalizmin bağrında taşıdığı çelişkilerden, her zaman daha fazla artı değere elkoyma dışında bir kaygısı olmamasından kaynaklanmaktadır. Buna değinmeden önce krizin patlak veriş biçimini özetleyelim.

Görmezlikten geldiğimiz "kusurlar"

Tayland	37,5
Güney Kore	24,3
Endonezya	22
Çin	17,8
Tayvan	2,7
Malezya	8,2
Filipinler	1,6
Toplam	118,6

* Milyar Dolar

dışında herşeyin sültilman olduğu bir mekanda bir gün aniden bir durgunluğun belirdiğini görüyorsunuz. O pek cüretli yatırımcılar, aç gözli spekülasyoncular yarına kuşku ile bakmaya başlıyorlar. Bu gizli bir kuşku ama çok erken bir tarihte çevreye yayılır. Sermaye yılandan da korkaktır. Herkes durgunluktan haberdardır. Kuşkunun belirmesiyle birlikte ilk fırsatta yabancı sermaye kaçmaya başlar. Bu kaçış karşısında o ülkenin merkez bankasının ilk refleksi yabancı sermayeyi tutmak için ona daha fazla gelir sağlamak, yani faiz oranlarını yükseltmek olur. Fakat yabancı sermaye, artık faiz oranı arttırılarak tutulacak kadar aptal değildir. Kaçış hızlanır. Merkez bankasının döviz rezervleri erir, döviz borsası allak bullak olur, para değer kaybeder. Merkez bankası ülkenin parasını desteklemek için piyasaya döviz sürer. Arta kalan döviz rezervleri de böyle tüketilir. Seul Merkez Bankası'nın döviz rezervleri birkaç günde yarı yarıya eridi; 30 milyar dolardan 15 milyar dolara düştü.

Özel sektörün de krizden etkilenmesi yaklaşık benzer bir süreç izler. Bankalar, mali kuruluşlar, şirketler dışarıdan dolara endeksli aldıkları kısa vadeli borçları ödemek için müşterilerine yönelirler, alacaklarını temin etmeye çalışırlar. Bu kuruluşların müşterileri de zor durumdadırlar. Genel atmosferin yanı sıra merkez bankasının faiz oranları yükseltilmesi sonucu iş kapasiteleri de olumsuz etkilenmiştir. Bankalara olan borçlarını ödeyemezler. Diğer taraftan spekülasyonun doruğa tırmadığı gayri menkul piyasasında balona iğne batmıştır, fiyatlar hızla düşer.

Bankaların, sigorta şirketlerinin yüksek fiyat ödeyerek elde ettikleri gayri menkul mülkiyet üzerlerine kalır; satamazlar ya da zararına satmak durumunda kalırlar. Ve nihayet bu günlerde Asya'da özellikle Güney Kore'de olduğu gibi iflaslar gündeme gelir. En fazla borçlananlar en erken iflas ederler, beraberlerinde daha zinde olanları da iflasa sürüklerler. Hatta, iflaslar çorap söküğü gibi çevre ülkelere de yansır. Örneğin, Japonya mali kuruluşu **Yamaichi Securities**'nin geçenlerde iflas etmesinin nedenlerinden birisi çevre ülkelere verdiği yüksek orandaki borçlarını tahsil edememesidir.

Model neden tılandı?

Bir "mucize" olarak tanıtılan bu modelin iflası, mekanizmanın filanca çarkının falanca dişlisinin bozulmasıyla açıklanamaz. Her şeyden önce spekülasyona ve kaba vurguna dayanan bir iktisadi yapının kısa vadede olmaktan başka bir geleceği yoktur.

Dahası kapitalizmin geleceği budur. Bu tıkanışın ve krize dönüşün nedenlerini 17 Ekim tarihli sayımızda "Asya'da mali kriz derinleşiyor" başlıklı yazıda sıralamıştık. Bu arada mali kriz daha da derinleşti, sistemin topyekün krizine dönüştü ve beraberinde kapitalizmin model düzeyine çıkarttığı ülkeleri iflasa sürükledi. Söz konusu yazıda mali krizin nedenlerine ilişkin yaptığımız değerlendirme aynı zamanda sistemin topyekün krizinin nedenlerinin de bir dökümüdür. Farklı formüllerle yeniden özetlemek yerine bu bölümü olduğu gibi aktaralım:

"Önem derecesi farklı birçok neden birarada ve aynı anda bunalımda rol oynamışlardır. Bu nedenlerden birincisi ve en önemlisi dünya pazarının tıkanmış, dev bir üretim fazlalığının birikmiş olmasıdır. Uluslararası sermayenin '60'lı yılların başlarında bu ülkelere kayma nedeni emek gücünün değerinin emperyalist metropollerde görece yüksek olmasından kaynaklanıyordu. Bu nedenle, yoğun işgücü kullanımı gerektiren üretim sektörleri istihdamın ucuz olduğu yörelere taşınmıştı. Bugün emperyalist metropollerde de ücretlerin aşağı çekilmeye başlandığı bilinmektedir. Bu gerçek, esas tüketim potansiyelinin bulunduğu alanlardaki geniş halk kitlelerinin alım gücünün aynı oranlarda düşmesi anlamına gelmektedir. Kaldı ki geniş halk kitlelerinin alım gücünün yüksek oranlarda düşüşü dünyada genelleşmiş durumdadır. Yani bu ihracata dönük üretimde uzmanlaşmış Asya ülkelerinin üretim fazlalıklarını tüketicekleri tüketici pazarın tıkanması demektir.

"Bunalımın ikinci nedeni, yabancı sermayeyi, daha doğrusu genel anlamda sermayeyi ürküten faktörlerin Asya'da uç göstermeye başlamış olmalarıdır. Güney Kore'deki işçi hareketinin dinamiği ve dünya genelinde yarattığı yankılar bilinmektedir. Bu büyük işçi hareketinin ilk ve en yoğun etkisi doğal olarak en yakın coğrafik mekanda, komşu ülkelerde kendisini hissettirdi. Bu etkiler pratik sonuçlarını yaratmış olmaktan henüz uzaktırlar. Ama, sermayenin temel karakteristiklerinden birisi riski önceden tahmin etmek ve hesaba katmaktır. Dolayısıyla, bu ülkelerde yaşanan politik bunalımların, düşük yoğunlukta emekçi eylemlerinin, hissedilir toplumsal homurdamanın söz konusu sermaye kaçışında önemli bir rol oynadığı açıktır.

"Bunalımın üçüncü bir nedeni ise, sermayenin kendisine daha müsait, daha avantajlı yeni pazarlar keşfetmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Burada ilk akla gelen yeni sermaye cenneti Çin'dir. Çin, Asya'da en büyük ülke ile kıyaslanmayacak oranda dev bir pazar,

uçsuz bucaksız bir ucuz işgücü rezervi, toplumu demir pençesi altında tutan politik bir iktidar ve tahminlere göre 220 milyar dolar civarında döviz rezervi ile dünya sıralamasında ilk yeri tutan bir ülke Çin. Asya'daki mali krizin Hong Kong'un Çin'e başarılı iadesi ile çakışması bir tesadüf değildir. Bu iade vesilesi ile Çin yöneticilerinin uluslararası sermaye çevrelerine verdikleri teminatlar Çin Komünist Partisi'nin kongresi tarafından onaylanmış, verilen güven pekiştirilmiştir. Ve hemen ardından IMF genel müdürü Michel Camdessus; "Pekin yöneticilerinin, devlet işletmelerini yetkin birer işletmeye dönüştürme gereği gibi gelecek yılların temel bir sorununa parmak basmaları cesaret vericidir" diyerek, uluslararası sermaye çevrelerine Çin pazarına yönelmeleri için yeşil ışığı yakmıştır."

Bilanço...

Bu krizin bilançosunu böyle bir yazı çerçevesinde yapmak kalıksuz mümkün değildir. Ancak özet halinde bazı gözlemlerde bulunabiliriz.

Herşeyden önce bu krizden çıkarılacak en önemli sonuç, burjuvazinin yalancılığının pratik tarafından kanıtlanmış olmasıdır. Yani onun dünya halklarına örnek olarak sunduğu kalkınma modeli, deyim yerindeyse, bir doğal afet hasarı açmış, beraberinde çok şeyi götürmüştür.

İkincisi, bu ülkelerin emekçileri onyıllar boyu harıl harıl çalıştırıldı, onların ürettiği ürünler, dev zenginlikler sayesinde dünya pazarlarında büyük vurgunlar vuruldu. İnsanların karın tokluğuna ve tehdit altında çalışarak ürettikleri değerler bir anda yok olmuş sayılmaktadır. Oysa bu değerler somut metallerdir. Dünya pazarlarında veresiye satılmadılar ya da birden buharlaşıp yok olmadılar. Karşılığını birileri aldı gitti. Kim nereye götürdü? Hiç sorulmamaktadır. Kriz patladı, çöktü, battı gibi kavramlarla onyılların gaspı küllendirilmektedir.

Sorun bugüne kadar elkonulan değerlerle de sınırlı değildir. Uluslararası sermaye bu ülke halklarının geleceğini de ipotek altına almış durumdadır. Bugüne kadar vurulan vurgun yarın yeni vurgunlar vurabilmek için bir silaha dönüştürülmektedir. Örnek kalkınma modeli adı altında bu ülkelerin emekçileri iliklerine kadar sömürüldüler, ulusal zenginlikleri talan edildi. Talanın bu versiyonu çöktü. Ama çöküşün kendisi borçlanma yoluyla yeni bir talanın dinamiğine dönüştürülüyor. Örneğin Güney Kore'nin kriz öncesi dış borcu 110 milyar dolardı. Bu borca bir de IMF'nin 100 milyar doları bulacağı kesin gözü ile bakılan yenisi ekleniyor. Yani düne kadar bu ülkede emekçiler sömürülerek vurgun vuruldu, bundan sonra da onlara borç faizleri ödettirilerek rant geliri sağlanacak. Her zaman olduğu gibi bu iflasın faturası emekçilere çıkartılmaya çalışılacaktır. Onun için sermayenin batırdığı vatani kurtarma operasyonu başlatıldı, ulusal seferberlik ilan edildi. "Vatan, millet, sakarya!" nutukları eşliğinde kemer sıkma politikası gündeme getirildi. Bugün kapitalist hırsızlığın faturasının faturasını dahi ödemeye davet edilen Güney Kore emekçileri yakın geçmişte mücadelede ne kadar azimli ve kararlı olduklarını kanıtlamışlardı. Şimdi söz hakkı yine onlarda.

Tartışma tutanaklarından bölümler (Ağustos '97)

Örgütsel sorunlar ve sorumluluklar

Biz bir dönemden geçiyoruz. Bazı şeyleri yerli yerine oturtmak durumundayız. Dikkat ederseniz, olağan bir dönemin değil, özel bir dönemin özel sorumluluklarını tartışıyoruz. Ve bizim zaman kaybetmeye hiç mi hiç tahammülümüz yok. Biz partileşmenin eşiğinde bir hareketiz. Bir partide işlerlik hiçbir zaman soyut güven ya da güvensizlik duyguları üzerinden oluşturulamaz. Bu parti yaşamına aykırı bir uygulamadır. Parti yaşamında daima ilkeler ve kurallar esastır. Bir partide buna işlerlik kazandıramadınız mı, güven faktörünü de zedellersiniz.

- Örgüt sorunları cephesi en önemli gündemlerimizden biridir. Bu birkaç nedenden dolayı böyledir. Yaşanmış bir örgüt sürecimiz var. Bu sürecin toplam olarak değerlendirilmesinin yanısıra son bir yılımızı ayrıca değerlendirmek durumundayız. Son bir yılımızın bir dizi özgün yanı var. Bu sürecin kendi doğasından gelen bir sorunlar ve sorumluluklar yükü var. Hem bu süreçte katettiğimiz bir mesafe, hem de bu sürecin biriktirdiği sorunlar var. Süreci ilk olarak bu açıdan değerlendirmek gerekiyor.

Fakat bundan daha önemlisi, partimizin kuruluşunun arifesinde, bir kongre sürecinin içinde olmamızdır. Örgüt cephesindeki toplam birikimimizi değerlendirerek, partileşme sürecinin bu son aşamasına başarılı bir müdahale yapmak ile yükümlüyüz. Parti kimliğini örgüt cephesinde de kazanmak durumundayız. Bu son ifadeden de anlaşılıyor ki, parti artık burada daha genel bir kavram, daha siyasal bir kavram, ideolojik-politik özü olan bir kavramdır. Örgüt onun daha dar, daha özel bir alanıdır. Partileşme sürecimizin bu genel kapsamı içerisinde örgüt alanına da bir müdahale yapabilmemiz gerekiyor. Örgütü toplam olarak elden geçirerek, bunun gerekleri nelerse, buna uygun bir anlayış netleşmesi

çerçevesinde pratik bir müdahale yapmamız lazım. Ben bunu aynı zamanda, toplam on yıllık birikimimizi de gözeterek (gerçi örgüt olarak birikimimiz 7-8 yılı buluyor, ama artık bir siyasal akım olarak ele alıyorum), tüzüğe ilişkin sorumlulukların, parti örgütümüzün yaşamına yön verecek esasların, anlayışların netleştirilmesi ve kesinleştirilmesi olarak da anlıyorum.

Kuşkusuz bunları bu toplantıda bir sonuca bağlayamayız. Ama en azından bu görevi ve kapsamını açıklığa kavuşturmamız, bundan sonraki süreçte bu gözle yaklaşmamızı kolaylaştıracaktır. Bu aynı zamanda şu anlama geliyor: Biz örgüt sorunlarımızı ele alırken, dönemsel bir takım sorunlarla kendimizi sınırlamamalıyız. Buna ilişkin olarak, partimizin genel perspektifi ve anlayışı, gerek genel ilkeler ışığında gerekse bugüne kadarki kendi birikimimiz ve deneyimimiz ışığında ne olacaksa, sorunları işlerken, zaafı eleştirirken, çözümleri ortaya koyarken, bunu gözetken bir dil, bunu gözetken bir kavrayış ve kuşkusuz bunu gözetken bir ciddiyetle hareket edebilmeliyiz.

Örgüt cephesinde birikmiş bazı sorunlarımız var. Bu sorunlara müdahale dönemine girmemiz lazım. Fakat ben sorunların kendisini tek tek tanımlamadan önce, bu sorunların başarılı bir çözümünün bazı genel esaslarına değinmek istiyorum. Öncelikle genel esasları netleştirelim. Sorunların tanımına, onların tek tek unsurlarının irdelenmesine, ardından ortaya çıkan görevlere de bu genel esaslar ışığında yaklaşalım. Çünkü genel olarak siyasal yaşamımızda, özel olarak da örgüt yaşamımızda biz bu genel esaslara yeterli dikkati gösteremeyebiliyoruz. Böyle olunca, hem sorunların ortaya çıkışı kolaylaşıyor, hem de bu sorunlara müdahale etmeye niyetlensek bile, onları zamanında çözmek noktasında başarısız kalabiliyoruz. Bunun için öncelikle ve özellikle bu sorunların çözümünün en temel güvencesine değinmek istiyorum.

Bence bu, örgütün toplamında sağlanacak bir anlayış birliği ve kenetlenmedir. Çok basit bir şey söylemiş gibi görünüyor, ama çok temel bir şeyden söz ediyorum. Ben inanıyorum ki, bir örgüt ve onun merkezi önderliği tek tek bireylerin mekanik bir toplamı olarak değil de, organik bütünlüğü olan, bu çerçevede kenetlenen bir örgüt ve önderlik olarak düşünülürse, sorunların kapsamı, sorunların niteliği, sorunların çözümü konusunda kendi arasında kenetlenmiş, bu kenetlenmeyi sahip olduğu anlayış birliğinin hayata geçirilmesi süreci içerisinde de devam ettirebilen bir örgüt ve önderlik, önüne çıkan sorunları çözmekte zorlanmaz. Dönemsel bir süreçte yaşanan kimi

sorunlarımızın belki kaynağında değil, ama dalbudak vermesinin, yer yer anlamsız boyutlar kazanmasının ve bazı yıpratıcı gelişmelerin yaşanmasının gerisinde bu kenetlenmenin yeterli düzeyde yaşanmamış olması gerçeği vardır. Bu hem bugün hem de gelecekte gözetilmesi gereken bir durumdur. Gerek yönetici konumundaki ileri kadrolarımız gerekse de merkezi önderliğimiz faaliyetin çeşitli cephelerini tutmaktadırlar. Ama değişik görev alanlarında çalışıyor olmak, onların önderlik bilinci ve misyonunu unutmalarını hiçbir biçimde gerektirmez. Örneğin hiçbir biçimde oluşan sorunlara kendi çalıştıkları alan üzerinden taraf olmamalıdır. Dönüp bakalım, bir çok sorunun oluşmasında değil belki, ama çözülememesinde bunun büyük bir payı vardır.

İdeolojik birliğin taktik anlayış birliğinde somutlanması

Örneğin sınıf çalışmasının sorunları üzerinden yürüyen tartışmalarda bu zaaf belirgin biçimde ortaya çıktı. Sınıf çalışması kendi içinde bir siyasal sorun olarak görünür; ama dikkat edin, örgüt kadrolarının iç anlayış ve ruh birliğini zedeleyen, bir yetki karmaşası yaratan, disiplinsizliklere yol açan, yoldaşlık ilişkilerini yıpratıcı süreçleri besleyebiliyor. Sorunlara zamanında müdahalenin yapılamaması, beraberinde örgüt yaşamımız için tahrip edici olabilecek yan sorunlar yaratabiliyor. (...)

Birinci temel nokta iç kenetlenmedir, demiştik. Ama tekrar ediyorum, bir iç kenetlenme ancak bir iç ideolojik birlik ve bir iç anlayış birliği temelinde olabilir. Yani bu bir temenni olamaz. Ya da bu bürokratik bir yükümlülük de olamaz. Bunu yapmak durumundasınız, zorundasınız demek burada çok fazla bir şey çözmüyor. Hukuksal olarak böyle bir zorunluluk var, ama hukuk bir şey çözmüyor. Bir iç ideolojik birlik ve iç anlayış birliğinden sözettim. Bu halihazırda ideolojik birliğimizin genel çerçevesi alanında bazı sorunların varlığını anlatmıyor. Bu konuda büyük bir rahatlığımız var. Sorunlar da buradan çıkmıyor. Sorunun devrimci bir örgütün iç işleyişine uygun bir tarzda merkezi önderliğin önüne getirilememesi, ondan soruna bir çözüm getirmesinin talep edilmemesinden çıkıyor. Bu sorunun zamanında çözülmesini engellediği gibi, anlamsız yan sorunlara da yol açıyor. Bu zaafiyet doğal olarak iç anlayış birliğinde de sorunlar yaratıyor. Teorinin genel sorunları değil, taktik politikanın uygulanması alanında farklılıklar oluşuyor.

Örgütün iç kenetlenmesinin biricik güvencesi, sorunlar üzerinde ortak bir anlayış birliğidir. Bu anlayış birliğini süreklileştirecek bir çalışma tarzına, bir

ilişki tarzına, bir koordinasyon tarzına sahip olabilmektir. Bu öncelikli temel güvencedir.

İkincisi, daha genel planda aynı anlayış birliğini yayın araçlarımızı ve örgüt platformlarını kullanarak örgütün tümüne hakim kılabilmemizdir. Biz insanların hata yapabilecekleri koşullar yaratmamalıyız, buna meydan vermemeliyiz. İnsanların hata yapabilecekleri koşullar nelerdir? Bence kendisini göstermiş sorunlara zamanında gerekli açıklığı getirememektir. Sorunlara ilişkin boşluklar bırakmaktır. Sorunun belirmesi de gerekmiyor bence. Örneğin; üyelik-aday üyelik bir kurumdur. Nedir bu kurum? Bunun esasları nelerdir? İçinde bulunulan dönemde bu konuda durum nedir? Buna yaklaşımın kendine özgü sorunları nelerdir? MK bu sorunlara açıklık getirip yayın araçları üzerinden örgüte sunduğunda, bu konuda özel tartışmalar zaten ortaya çıkmaz.

Öte yandan, problemlerin belirttiği durumlar, belli sorunlar vardır. Sorunların kendini gösterdiği bir noktada, gerek merkezi önderliğin gerekse örgütteki ileri kadroların ortak görüş oluşturma süreçlerini hızla harekete geçirmeleri gerekir. Böyle bir sorun vardır ve nasıl yaklaşılacaktır? Öncelikle sorun gündeme getirilmelidir. Örneğin örgütün belli bölümleri ya da belli bireyleri arasında bültenler üzerinden kısır bir tartışmaya girmek yerine, bültenlerin gelinen noktada çalışmamızda tuttuğu yere işaret edilip, bu konunun MYO'da hareketi bağlayacak bir tarzda açıklığa kavuşturulması talep edilmeli, bu konudaki bir tartışmayı oluşturacak ilk görüşler ortaya konulmalı, bu tür bir çalışma tarzı içerisine girilmelidir.

Genel ideolojik sorunlarda fazla bir sorun olmadığı için bunun altını çizmiyorum. Ama bu genel ideolojik birliğin taktik planda da, taktik sorunlar, dönemsel sorunlar üzerinden de gerçekleştirilmesi gerekiyor. Dahası, bunların soyut ideolojik ilkeler, esaslar, görüşler olmaktan çıkarılarak somut anlayışlar haline getirilmesi, yani yaşam içerisinde büründüğü biçim üzerinde de anlayış birliğinin sağlanabilmesi gerekiyor. Genel ideolojik birlik üzerinden baktığımızda hiçbir sorun görünmüyor. Bizim tüm yoldaşlarımız popülizme karşı sınıfın tarihsel rolü, bu çerçevede partileşme sürecinin sınıf kimliğine dayalı esasları konusunda aynı şeyleri söyleyebilirler. Dikkat ederseniz problem buradan çıkmıyor. Problem, genel anlayışın pratik politikada, hayata geçirilmesi süreçleri içerisinde çıkıyor. Yani genel anlayışların somutlanmasında, ete-kemiğe bürünmesinde ortaya çıkıyor. Dolayısıyla, eğer merkezi önderlik bu sorunlara açıklık getirip, bu açıklıkları örgüte malederse, sorunlarımızın

çözümünün bir başka temel önkoşulunu yerine getirmiş oluruz.

Fakat dikkat ederseniz, benim burada esas tartıştığım örgütün taktik-siyasal birliğine ilişkin sorunlar değil. Esas problem taktik-siyasal sorunlardaki görüş ayrılıklarından çıkmıyor. Hep sınıf çalışmasının sorunları üzerinden örnek veriyorum; bu, bu sorunun kendisinden değil, fakat sorunu gündeme getirme ve tartışma yönteminin yolaçtığı problemlerden dolayıdır. Yani bunun örgüt yaşamımızda demokrasiden disipline, disiplinden merkeziyetçiliğe, merkeziyetçilikten yoldaşlık ilişkilerine, yoldaşlık ilişkilerinden örgütteki genel ruh birliğine, örgütün genel kolektif kimliğine kadar, bütün bu sorunları kesen bazı problemler yaratmış olmasından dolayıdır. Yoksa politik görüş ayrılığına ilişkin sorunların çözümü kendi başına çok da zor değildir.

Örgüt içi aleniyetin kapsamı ve işlevi

Öte yandan, sorunlarımızı çözmenin bir başka temel önkoşulu, örgüt içi aleniyetin gerçekleştirilmesidir. Bilgisizlik bazı sorunları anlamsız bir biçimde büyütebilmektedir. Örgüt içi aleniyet bizde bilinen bir kavramdır. Bunun anlamı, kapsamı, sınırları da bilinmektedir. Örgüt güvenliğini, örgütün iç illegalitesini zedelemeyen herşeyin örgütün bilgisine açık olmasıdır. Ben buradaki zayıflığın bazı problemler yarattığını düşünüyorum. Bu şu anlama geliyor: Örgütsel sürecimizin toplam akışı, onun çeşitli alanların kendi iç akışı, örgüt kadrolarımızın yeterince bilgisi dahilinde olmuyor. Bu bilgisizlik bir takım yanlış yorumlara ya da temel kaygılara yol açabiliyor. Eğer süreçlerimiz ve sorunlarımız konusunda yeterli açıklıklar yaratarsak, birilerine çok anlaşılır görünmeyen ve anlaşılır görünmediği için tepkilere yol açan, örgüt iç yaşamında zaaflara neden olabilen sorunların önünü böylece alabilmek imkanına sahip oluruz. Çünkü neyin neden öyle ya da böyle olduğunu iyi kötü biliyorsak, bunun bir zaafı mı kaynaklandığını yoksa kendi sınırları içerisinde belli bir nesnel mantığı mı olduğunu da daha kolay ve daha doğru bir biçimde görebiliriz. Zaaf oluşturan ile nesnel olanı birbirinden ayırabilme olanağını böylece bulabiliriz. Örneğin bir bölgede saldırıyla karşı karşıya kaldığımız bir dönemde, ilgili alandaki sorumlu yoldaşlarla şöyle bir mutabakata vardık: Bir karşı saldırı dönemi ile yüzyüzeyiz; bunu göğüsleyebilmemiz için belli bir içe kapanma yaşayacağız. Ama bu içe kapanmayı, birimlerde derinden derine, içten içe bir çalışma tarzına geçişin de bir vesilesi ve olanağı olarak kullanacağız. Çünkü bu tarz, içe kapanmaya, güvenlik kaygılarını gözetmeye de uygun bir tarzdır. Böyle bir dönemde politik sahada doğan boşlukları başka bir alanda daha özel bir yüklenme ile telafi edebilir, bunu böylece bir parça dengeleyebiliriz. Bunu tartıştık. Fakat sözünü ettiğim bu taktik manevranın ardından biz bu süreci örgütün geneli nezdinde açık hale getirebilmeliydik. Sorun bu açıklığı ile örgüte maledilemediği için, bu durum bir dönem sonra başka bazı çalışma alanlarında belli tartışmalar yaratabildi.

Demek ki, açıklık uygulamasını çok bilinçli bir tarzda kullanabilmeliyiz. Bunu daha genelleştirirsek, hareketin dönemsel sorunlarının adım adım örgüte maledilmesini başarabilmeliyiz. Örgüt bu sorunların ne kadar bilincinde olursa, o ölçüde hem toplamını gözetmek imkanına sahip olabilir, hem de toplamın kendisine yüklediği özel sorumluluklar varsa bunları daha bilinçli bir tarzda kavrar ve o bilince uygun olarak hareket eder.

Bir başka temel nokta şudur. Ortaya çıkan sorunların çözümünde MYO'yu temel bir araç olarak kullanmalıyız. Bir başka temel aracımız da örgüt genelgeleridir. Partimiz kurulduktan sonra genelgeleri örgüt içerisinde kurumsaltırmalıyız.

Parti öncesi süreçte özellikle MYO'yu örgüt sorunlarımızı işlediğimiz temel bir araç olarak daha etkili bir biçimde kullanabilmeliyiz. Yani anlayış birliğini, kendi iç diyalogumuzu, iç yazışmalar, mektuplaşmalar ya da konuşmalarla sınırlı bırakmamalı, sonuçlarını döne döne MYO'da da işlemeliyiz. MYO'nun örgüt üzerinde otoritesini tam olarak tesis etmeliyiz. Bu nasıl olabilir? Bu tür sorunların çözümünde, MYO'nun merkezi önderliğin örgütü yönlendirmesinin aracı olduğu kavrandığı ölçüde, MYO'nun sadece başyazıları değil, toplam içeriği örgüt kadroları için vazgeçilmez hale gelir. Bugün hem örgütün (özellikle de yönetici düzeydeki yoldaşların) hem de merkezi önderliğin MYO'yu etkin bir müdahale aracı olarak kullanabildiğini söyleyemeyiz. MYO'ya adeta örgütün illegal kesitinin, ya da illegal kesitindeki sorunların yayın organı gibi bakılıyor. Bu duruma son vermeliyiz. MYO'ya örgütün tüm alanlarının katkıda bulunması gerekiyor. Merkezi önderliğin ve ileri kadroların MYO'yu, onun bir merkezi önderlik aracı, bu çerçevede bir müdahale aracı olduğu bilinciyle kullanabilmesi gerekiyor. Hangi alanda ya da birimde çalışıyor olursa olsun, örgüt kadrolarının hiçbir ayırım gözetmeksizin MYO'ya bu gözle yaklaşabilmesi gerekiyor.

MYO'nun yanısıra kuruluş kongresinden itibaren sistemli iç genelgeleri gündeme getirmeliyiz. Bunun önemi şuradadır. Bir takım sorunların MYO'ya yansımamasının gerisinde, aynı zamanda, bu sorunların ya da bir takım bilgilerin kamuoyuna zamansız olarak yansımalarının çok da yararlı görülmemesinden gelen kaygılar var. Dahası, siyasi polise uyarıcı bilgiler vermemek kaygısı var. Örneğin çalışma tarzında bir değişikliğe gidiyorsun. Bir örgüt belli durumlarda siyasi polisi şaşırtmak için bunu gizler. Polis seni eski tarzın üzerinden izlemeyi sürdürür, sen o süreçte çalışma tarzını kritik bir takım noktalarda değiştirmişsindir. Bunu MYO üzerinden işlersen, polis de kendisini ona göre konumlandırır. Bir parti bunu sakıncalı görebilir. Ne yapar? Bunu genelgeler üzerinden örgüt üye ve aday üyelerine mal eder, kavratır ve uygulatır.

Bazı sorunlarda açıklık iyidir, bizim dosttan-düşmandan gizleyeceğimiz bir şey yoktur. Ama herşeyi anında kamuoyuna sunmamız hiç de gerekmiyor. Demokrasiyi bu noktada saçmalığa vurdurmamalıyız. BDF Kitap Arşivi

bir yararı yoktur, hatta sakıncalıdır. Bu tür sorunları kendi içimizde tartışırız. Bir örgüt böyle şeyleri gözetir, açıklayabileceği bazı şeyleri yarın açıklamayı tercih eder. Önce kendi içinde tartışır, sonra da ortaklanmış sonuçlarını açıklama yoluna gider. Demokrasinin kurumsaltırılması ile bunun dengesini kurabilmek durumundayız. Türkiye devrimci hareketinin örgütsel geleneğinde demokrasi olmadığı için, biz bir takım uygulamaları bir dönem biraz aşırıya vardırıp, özel bir vurgu yaptık. Bunun bir mantığı vardı, yaptığımız bir “çubuk bükme”ydi. Eğer biz iç demokrasi konusunda ya da genel açıklık konusunda bir kültür yarattığımızı düşünüyorsak, bu konuda bir rahatlığa sahipsek, bir partinin kendisine ait sorunları olabileceğini de bilebilmeli ve bunu gözetebilmeliyiz. Ya da bazı sorunların öncelikle partide tartışılabileceğini, ancak ondan sonra kamuoyunun bilgisine sunulabileceğini gözetebilmeliyiz. Bir parti bazı sorunları öncelikle kendi içinde tartışabilir. Bu tartışmaları hep kendi içinde saklı tutacağı anlamına gelmez, ama öncelikle kendi kadrolarıyla tartışır, kendi iç fikir birliğini oluşturur ya da esasa ilişkin fikir birliğini oluşturur. Çözülmesi gereken bir şey varsa bu ayrıca tartışılır, gerekirse kamuoyu önünde de tartışılır. Bunları ilkesel değil, pratik olarak gözetilmesi gereken sorunlar olarak görüyorum.

Öncelikle bunları gözönünde bulundurmamız lazım. Bence örgüt sorunlarını çözümlemeye, örgüt yaşamına müdahaleye, sağlıklı bir parti yaşamının inşasına yaklaşırken, çözücü halkanın ya da çözücü önkoşulların öncelikle bunlar olduğunu kavramak gerekmektedir. İşin bu yanını notatıyorum.

“Güven” faktörü ve prensiplerin önemi

Devrimci bir örgütte güven sorunu nedir, buna nasıl yaklaşmak gerekir? Bu konuya ilişkin zaman zaman belli tartışmalar gündeme gelebildiği için bir şeyler söylemek istiyorum. Siyasal yaşamda, bir örgütte, güvenin de güvensizliğin de her zaman bir sonuç olduğunu iyi kavramak gerekir. Sözelimi, “güvenmek zorundasınız” denmez; güvenilir. Ya da “niye güvensizlik duyuyorsunuz” denmez; öncelikle güvensizlik yaratan nedenler üzerinde düşünülür. Güven ya da güvensizlik, bir sürecin ve pratiğin ürünü olarak ortaya çıkar ve yine pratikte ortadan kalkar.

Bu güven sorununa girmeye neden ihtiyaç duydum? Böyle bir tartışma bugün, bizim koşullarımızda gerekli mi gerçekten? Bu soruya şöyle cevap vermek gerekiyor: Normal koşullarda böyle bir tartışma bizim için elbette bir lükstür. Fakat biz bir dönemeçten geçiyoruz. Bazı şeyleri yerli yerine oturtmak durumundayız. Dikkat ederseniz, olağan bir dönemin değil, özel bir dönemin özel sorumluluklarını tartışıyoruz. Ve bizim zaman kaybetmeye hiç mi hiç tahammülümüz yok. Biz partileşmenin eşliğinde bir hareketiz. Bir partide işlerlik hiçbir zaman olmayacağına ya da güvensizlik duyguları üzerinden oluşturulamaz. Bu

parti yaşamına aykırı bir uygulamadır. Parti yaşamında daima ilkeler ve kurallar esastır. Bir partide buna işlerlik kazandırmanın mı, güven faktörünü de zedelerininiz.

İlkin güven sorununa bu nedenle girdim. Fakat aynı ölçüde önemli bir başka neden daha var. Örgüt yaşamında asla kabul edilemez olan, tüm eleştirilere rağmen hala sürdürülebilen bazı sorumsuz davranışlarla karşı karşıya gelebiliyoruz. Sözünü ettiğim sorumsuz pratikler; gereğince merkezileşememenin, iç diyalogu yeterince sağlayamamanın, örgütte bilgi akışı araçlarının (başta örgüt raporları) periyoduna riayet edilerek kullanılamamasının, bütün bu aksaklıklar sürecinin yarattığı bir takım sorunlar var. Kuşkusuz örgütümüz çalışıyor, yoldaşlarımız didiniyor, faaliyetimiz sürüyor. Bunlara ilişkin herhangi bir tartışma yok. Ama biz biliyoruz ki, tüm bunlar sıkı bir merkeziyetçi çalışmanın organik bir parçası olarak ele alınmak durumundadır. Bir ihtilal örgütü olmamızın asgari gereklerinden biridir bu. Peki bu açıdan örgütümüzde gerekli titizliğin gösterilebildiğini söyleyebilir miyiz? Faaliyetin tüm bilgisi zamanında merkezileştiriliyor mu? Gelişmelerin tam bilgisi zamanında aktarılıyor mu? Bu alanlarda işlerlik tam oturtulmadan, örgütsel işlerliğin hakkı tam verilmeden, “bize güvenin” denilebilir mi?

Bu noktada geçmiş deneyimlerimize de bakmakta yarar var. Bu örgüt “peşin güven”in olumsuz sonuçlarını yaşamak ve faturasını ödemek zorunda kaldı. Tasfiyeciler örgüt içi güveni istismar etmenin, yoldaşça güveni örgüt aleyhine kullanmanın çok kötü örneklerini verdiler. Biz bu insanlara gereğinden fazla güvendik, sonuçta örgüt olarak bundan zararlı çıktık. Kuşkusuz bunun gerisinde kendine özgü nedenler vardı. Henüz yeni oluşan, gerçek ideolojik ve taktik anlayış birliğini kuramamış olan, henüz doğru dürüst bir sosyal taban bulamamış olan, çeşitli örgütlerden, çeşitli kaynaklardan akan, ya da mücadeleye henüz yeni katılan insanlardan oluşan bir örgütte peşin bir güven, ihtiyatsız bir güvendir. Oturmuş bir örgütte, mücadelelerden, deneyimlerden geçmiş, kendini kanıtlamış, profesyonel omurgasını bunun üzerinde oluşturmuş, önderliğini bu süreçler içerisinde bulmuş bir örgütte güven zaten peşinen kazanılmış bir mevzidir. Oysa hareketimizin henüz yeni yeni ortaya çıktığı, düşüncelerinin daha doğru dürüst anlaşılmadığı, gerçek bir örgüt yaşamını kuramadığı, gerçek siyasal pratik süreçlerini yaşayamadığı, kazanılan unsurların doğru dürüst kendini kanıtlayamadığı, deneyimler içinde pişmediği bir aşamada, bu aşırı güven bize büyük bir faturaya dönüştü. Örgüt yaşamımıza zarar verdiği gibi insanları da kolay hatalara itti. Ben kendi payıma bunları toplam siyasal yaşamım, bunu oluşturduğu toplam bilincim üzerinden söylüyorum. Toplam bilinç derken başka deneyimleri de kastediyorum; siyasal yaşam derken de kendi toplam siyasal yaşamımı kastederek söylüyorum. Biz ‘80 öncesi süreçte de soruna soyut “güven” üzerinden bakmanın faturasını ağır ödedik. “Bu konuda bana güvenecek

misiniz?” Hayır, devrimci bir örgütte böyle bir soru sorulamaz, böyle bir soruya yanıt da istenemez. Güven pratikte oluşur ve pratikte ortadan kalkar. Eğer sözkonusu olan insanlar arası ilişkileri zedeleyen, insanların gelişme sürecini sıkıntıya sokan komplocu bir güvensizlik ise, eğer böyle bir sonuç ve dolayısıyla bundan kaynaklanan bir sorun varsa, elbette güven-güvensizlik sorunu tartışılmaya değer. Fakat sorun bu değil de, örgüt işlerliğini yerli yerine oturtmayı boşa çıkaran, federalizmi besleyen, kısımcılığı geliştiren, iç enformasyonun zayıflamasına yol açan bir güven talebiyse, bu hiçbir biçimde ve kesinlikle kabul edilemez.

Devrimci bir örgütte güven değil sürekli bir denetim esastır. Devrimci bir önderlik örgütün tüm süreçlerine hakim olmak, tüm gelişmelerin bilgisine zamanında sahip olmak zorundadır. Bu tüm örgüt üyelerinin ve örgüt birimlerinin yerine getirmesi zorunlu bir görev ve sorumluluktur.

Güven ve inisiyatif

Buraya kadar söylenenlerden pratik alandaki inisiyatif daraltan ya da genel planda inisiyatif körelten bir sonuç çıkartılabilir mi? Söylenenlerden böyle bir sonuç çıkartmak, ya sorunun önemini ve mahiyetini kavrayamamak ya da onu çarpık kavramaktır. İlkelere, işleyiş kurallara tam riayet, denetimde titizlik ve denetime tam açık olmak temeli üzerinde alabildiğine geniş bir inisiyatif kullanımı. .. Sorunun bütünsel diyalektik kavranışı ve konuluşu budur. Bu temel üzerinde etkin bir inisiyatif, devrimci bir örgütte dinamizmin göstergesidir. Tekrar ediyorum: İdeolojik birlik, iç anlayış birliği; bunları sağlamanın önkoşullarını eksiksiz yaratma temeli üzerinde, en geniş bir inisiyatif. Bizim kadrolarımıza ve tüm örgüte söylediğimiz budur. Tartışmalarda sözü edilen hususlarda buna aykırı bir tutum yoktur.

Bu sorunu bir çalışma alanına yönelik müdahalemiz üzerinden açmak istiyorum. İlgili alana ilişkin müdahalemizin kapsamı nedir? Anlayışa ilişkin kaygılarımız vardı, ortaya koyduk. Ortada bir şekilsizlik, dağınık bir çalışma vardı. Belli çalışma alanlarına göre kendi içinde düzenleme, bu alanlara uygun sorumluluk tanımı yapma konusunda bir zaafiyet olduğunu düşündük, buna bir biçim verilmesi gerekir, dedik. Müdahalemizin temel unsurlarından biri buydu. İkincisi; faaliyeti genç ve deneyimsiz insanlarla yürütüyorduk. Ama bu insanlara yeterince inisiyatif verilmediği kaygısını taşıyorduk. İşlerin içiçe girmesinin, birtakım işlerin hep belli insanların omuzlarında kalmasının yolaçtığı bir kaygıydı bu. Bu insanlara verili durumları üzerinden bakmamak gerekir, bizim bu konuda belli deneyimlerimiz de var, bazı genç yoldaşlarımızın yaşadığı süreç buna bir örnektir dedik ve insanlara sorumluluk ve inisiyatif alanı açılmasını talep ettik. Bu ise ancak çalışma kendi içinde belli alanlara ayrılırsa ve bu alanlara ilişkin sorumluluklar somut olarak tanımlanırsa ve insanlara yeterli bir inisiyatif verilirse mümkün olabilirdi. Müdahale tümüyle anlayışa ilişkin bir çerçevedeydi.

Çalışma alanlarının çeşitlendirilmesine ve zenginleştirilmesine ilişkindi. Sorunlar hep anlayış planında tartışıldı, pratik planda da her zaman “kararları siz vereceksiniz” denildi. Bu tüm çalışma alanları ve birimleri için böyledir. Pratik planda inisiyatifli bir çalışmayı zaafa uğratmak bir yana, anlayış tartışılmış, “gerekli düzenlemeleri siz yapacaksınız” denilmiştir.

- Yoldaşın konuşmasının genel çerçevesine ve dile getirdiği sorunların yakıcı önemine ilişkin vurgularına katılmamak mümkün değil. Fakat bir hususun altını çizmek gerektiğine inanıyorum. Ben daha çok sorunun bu yanı üzerinde duracağım. Çünkü sözünü edeceğim husus da kendi süreçlerimizin ürünü bir olgudur. Bunu mutlaka gözetmeliyiz. Örgüt çalışmasında prensiplerin her zaman esas olduğu, güven ilişkisinin ancak bu temel üzerinde bir anlam ifade edeceği genel bir doğrudur. Fakat biz belli bir süreci birlikte yaşamış, birçok güçlüğü birlikte göğüs germiş, bir dizi sınavdan birlikte geçmiş isek, eğer bu siyasal süreçler az çok belli sonuçlar ortaya çıkarmışsa, tüm bunların artık bir güvenin temelini yarattığından kuşku duymamak lazım. Bu açıdan örgütün artık farklı bir sürece girdiğini düşünüyorum. Bir dizi süreçten geçmiş belli bir kadro birikimimiz var. Bu kadro birikiminin kendi içinde muhakkak ki belli yetersizlikleri ve dezavantajları vardır. Ama bu yetersizlikleri gidermek bir süreç sorunudur. Politik önderlik sorumluluğunu en tam yerine getirmek koşuluyla, sözünü ettiğim ileri kadrolara daha fazla bir inisiyatif alanı açmak gerektiğini ben de düşünüyorum. Bu hem bugünkü süreçlerimiz açısından, hem de partimizin kendi rolünü oynayabilmesi açısından ihmal edilemeyecek pratik bir sorumluluk alanıdır bence. Çünkü ortaya çıkan boşlukların ve zaafaların giderilmesi, yetkinleşme ancak bu temel üzerinden gerçekleşebilir. Önden biz ne kadar ideal metinler ortaya koyarsak koyalım, gerçek ihtiyaç; kavrayış zayıflığı ya da boşluğu, deneyim yetersizliği gerçek yaşamın kendisinde ortaya çıkar ve işlevsel bir müdahale de ancak bu temel üzerinde gerçekleştirilebilir.

Burada ideolojik ilkesel hataların yapılmaması meselesinde titiz davranmak gerekiyor, ama bu tam bir denetim meselesidir. Ya da bizim öteden beri tartıştığımız merkezileşmeyi iyi başarabilmek sorunudur. Bu yapıldığı ölçüde ötekiden hiçbir biçimde kaçınmak gerekmiyor. Tersine, enerji ve inisiyatifin en etkin bir tarzda ortaya çıkarılması bakımından zorunlu bir ihtiyaçtır.

Gerek bizim süreçlerimizde çıkmış olsun, gerek başka nedenlerle çıkmış olsun, yoldaşın “güven sorunu”na ilişkin söylediklerini, bu süreçleri yaşayan bir insan olarak anlamakta güçlük çekmiyorum. Biz gerçekten de geçmişte bu konuda ciddi sorunlar yaşadık. Bunun bizim süreçlerimize ciddi etkileri oldu. Geriletici, dağıtıcı, bozucu, hiç de hak etmediğimiz düzeyde sürecimizi zora sokan sonuçlarla yüzyüze getirdi bizi. Ama bunun da doğru ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta biz de yıllardır birlikte çalışan insanlarız. Bir sürecimiz var ve bu süreçte birçok şeyi yapmış olduğumuz olgular var. Sorunun bu

yanını da gözetmek gerekiyor. Bu açıdan bugün muhakkak ki belli sorunlar yaşanabiliyor. Ama gerek önderlik planında, gerek ileri kadroların ana gövdesi planında kendi enerjisini harekete geçiren, bu konuda sorumlulukla davranan, bu konuda işin özünde zaaf taşımayan bir birikime sahip olduğumuzu, sürecimizin böyle bir imkanı doğurduğunu da düşünüyorum. Geçmiş süreçlerimiz üzerinden baktığımızda, bugün bizim için sözkonusu olan güven ya da güvensizlik sorunu değildir.

Sorunları biriktirmemek, zamanında ortaya koymak ve tartışmak gerekiyor. Çünkü sorunları biriktirmek, normalde çok kolay çözülebilecek sorunların anlamsız bir biçimde büyümesine, yoldaşlık ilişkilerinde gereksiz yıpranmalara yol açıyor ve açacaktır. Bu konuda büyük bir sorumluluk göstermeli, kadrolarımızı bu konuda eğitmeliyiz.

(...)

Merkezi önderliğe sürekli bilgi akışı: Zamanında müdahalenin güvencesi

- Örgüt belli süreçlerden geçiyor. Bir örgüt her yeni süreçte belli sorunlarla karşılaşabilir, tarz değişikliği ortaya bir ihtiyaç olarak çıkabilir. Neticede bunlar örgütte tartışılır ve genel bir eğilim ortaya çıkar. Bu fikri genellikle MK genelleştirir ve kesinleştirir. Bu konuda bir değerlendirme yapar ve örgüte sunar. Böylece hem bir bütün olarak örgüt durumu görür, hem de her örgüt alanı veya birimi bu çerçevede kendi sorumluluklarına sarılır. Örgütte demokrasi vardır, örgütte farklı fikirler olacaktır, demokratik bir ortamda farklı fikirler dile getirilip tartışılacaktır. Ama neticede MK sorunu tartışıp sonuca bağladıktan sonra, ortaya çıkan sonuç üzerinde eylem birliği sağlamak, temel bir örgütsel davranış normu olmak durumundadır. Örgüt kavrayışı, örgüt yaşamı bakımından temel önemde bir sorundur bu.

Bu alandaki zaafı tutumlar yalnızca örgüt değerlerinin ve normlarının tahribatına yolaçar. Biz bu tür bazı sorunları yaşadık. Bugün için çözülmesi zor olmayan sorunlar bunlar. Fakat kavrayış planında sorunu bilince çıkarıp üzerine gitmek durumundayız. Örneğin bir birimde ya da alanda bir sorun ya da bir tartışma yaşanıyor, ya da örgütün karşı karşıya kaldığı bir saldırının yarattığı sonuçların yeterince kavranamamasının yolaçtığı bir takım kaygılar var. Bu durumda yapılması gereken ilk şey, meseleyi ortaya koymak, MK'dan bu konuda gerekli açıklığın sağlanmasını, izlenecek çizginin kesinleştirilmesini istemek olmalıdır. Bunun yapılmadığı koşullarda, farklı görüşler, farklı kaygılar, bireylere özgü özel tutumlar olarak yaşanabiliyor. Bu da zaman zaman garip ve anlamsız bazı sıkıntılar yaratabiliyor. Oysa bu tür sorunların bir çözüm platformu vardır ve bu da merkezi önderliktir. Bu tür sorunları uluorta eleştiri ve tartışmalara, spekülatif olmaktan öteye gidemeyen değerlendirmelere konu etmek yerine, örgütsel iletişim kanalları yoluyla zamanında merkezi önderliğe iletmek bir sorumluluktur. Bu biçimdir. Bunun ötesindeki her davranış niyetlerden

bağımsız olarak örgütün iç yaşamını olumsuz etkiler, yoldaşlar arası ve kurumlar arası ilişkileri zedeler. Merkezi önderlik her alandaki örgüt birimleri tarafından kendisine iletilen bu sorunları zamanında çözerse, böylece anlamsız sıkıntılar da kolaylıkla ortadan kalkar. Gerçekte somut durumu kavrayamamaktan ya da örgütün şu veya bu konudaki taktik tercihlerini bilememekten ya da bilindiği halde gözetmemekten gelen haksız değerlendirmeler ya da temelsiz kaygılar varsa, bu böylece giderilir. Dolayısıyla sorunların merkezi önderliğe taşınması, bu çerçevede merkezi önderliğin bilgilendirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Önderlik koşullarının yaratılması çerçevesinde önem taşıyan bir sorundur bu.

Genelgeler, iç tartışma platformları, örgüt içi aleniyet vb. yanı sıra rapor mekanizması, sözünü ettiğim önderlik koşullarının yaratılmasında çok önemli bir rol oynar. Partileşmenin eşliğindeki bir hareket olarak, rapor mekanizmasını hala ırtırtamamış olmamız ciddi bir zaafiyettir. Sorun yalnızca raporların belli bir periyodla düzenli bir biçimde verilmesi sorunu da değildir. Esas olan merkezi önderliğin önderlik görevini başarıyla yerine getirebilmesi için sürekli bir biçimde bilgilendirilmesidir.

Bu alanda yaşanan zaafiyet ancak bu sorunun taşıdığı önem kavrandığı koşullarda aşılabılır. Örgüt kadrolarının ve birimlerinin merkezi önderliği gereğince bilgilendirmemesi, sorunları sürekli bir biçimde onun önüne getirmemesi, sadece sorumsuzluğun değil, daha önemlisi, bu sorunun taşıdığı önemin kavranamamış olmasının bir ifadesidir. Belli bir düzen içerisinde rapor vermek tüm örgüt birimleri için bir zorunluluktur, fakat bu da yeterli değildir. Raporlardan bağımsız olarak bilgi akışının süreklilik taşıması gerekir. Bunlar örgüt yaşamımızın kuralları haline gelebilmeli ve bunların gereklerine uygun davranılabilinmelidir. Önemli bir gelişmenin ardından bu hareket adına değerlendirme yapması gereken bir önderliğe gerekli bilgiler, belgeler zamanında iletilmek zorundadır. Bu bireyler arası bir ilişki değil, kurumlar arası bir ilişkidir. Bu, tüm örgüt birimlerinin, tüm örgüt üyelerinin, tüm örgüt çalışmasının merkezi önderliğe tabi olması temel kuralının bir gereğidir. Bu örgüt üyesi olmanın, örgütlü olmanın temel bir koşuludur. Bunu anlayamayan devrimci sınıf örgütünden birşey anlamamış demektir. Bunu anlayamayanlar leninist partinin en temel işleyiş kurallarından birini anlayamamışlar demektir. Bunun gereklerini gözetmeyen organ ve bireyler örgütlü olmanın sorumluluklarına uygun davranmıyor, görevlerini ihmal ediyor, örgütü ve önderliği boşa çıkarıyorlar demektir.

Yıldönümü değerlendirmelerini bu hareketin önderliği yapıyorsa, ciddi bir siyasal gelişmede bu örgütün tutumunu merkezi önderlik saptıyorsa, ona her gelişme üzerinden bilgi aktarmak tüm örgüt birimleri ve tüm örgüt kadroları için ihmal edilemez bir sorumluluktur, örgütlü konum ve kimlik çerçevesinde bir zorunluluktur. Temel sorunlar üzerinden ya da önemli siyasal gelişmeler üzerinden değerlendirme yapmak merkezi önderliğin bu örgüte

karşı bir yükümlülüğüdür. Onun bu yükümlülüğünü yerine getirebilmesi için, örgüt birimlerinin ve tek tek kadrolarının bu değerlendirmelerin daha rahat ve nesnel bir biçimde yapılabilmesinin koşullarını yaratması gerekir. Bu yerine getirmekten kaçınılamayacak ya da savsaklanamayacak bir görevdir. Devrimci bir örgütün önderliği sıradan yazarlar ya da entellektüel aydınlar olmadığına ve olamayacağına göre, örgüt adına düşünce ve politika üreten örgüt önderliği kurumunun bireyleri olduğuna göre, örgütün bu önderliği her bakımdan sürekli olarak beslemesi gerekir.

Bu çerçevede merkezi önderliğe akan hiçbir bilginin boşa gitmeyeceğini unutmamalıyız. En ufak bir ayrıntı, en küçük bir bilgi kırıntısı, çok önemsiz görünen bir belge, zamanı geldiğinde mutlaka kullanılmıştır ya da kullanılacaktır. Ya da bunlar doğrudan kullanılsa bile, bir takım değerlendirmelerin yapılmasını kolaylaştırmıştır. Yaşamın gerçek bilgisi olmadan, yaşamın gerçek sorunlarına ilişkin, siyasal gelişmelere ilişkin isabetli değerlendirmeler yapılabilir mi? Gariptir, bazı yoldaşlarımız bunu hala yeterince anlamıyorlar. Bu nedenle de gereklerini yeterince gözetmiyorlar. Önderliğini beslemeyen, önderliği bilgiye boğmayan, her türlü ayrıntıyı anında iletme kaygısı gütmeyen bir kadro ya da örgüt, karşısında işlevsel bir önderlik de bulamaz.

Bu söylediklerimde hiçbir yenilik yoktur. Tüm bu meseleler merkeziyetçilik ve ademi merkeziyetçilik kavramları çerçevesinde 3. Genel Konferans'ta ayrıntılarıyla tartışılmıştır. Konferansın bağlayıcı nitelikteki *Değerlendirme ve Kararlar*'ında bunlar ayrıntılara kadar işlenmiştir. Bu nedenle yer yer hala da yeterince anlaşılmamış olmasını gerçekten yadırgıyorum. Hala birçok bilgi ya da belge ancak özel taleplerle gelebiliyor. Bu kabul edilemez bir durumdur.

- Ben raporların aylık periyodlarla verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Neden bir aylık periyod? Gerekçem şudur: Rapor denilince bizim aklımıza hep bilinen türden raporlar geliyor. Kuşkusuz böyle raporlar da hazırlanacaktır. Bundan sonra da örgüt birimlerimiz belli periyodlarla bütün çalışmanın, bütün gelişmelerin bilgisinin verildiği raporlar vereceklerdir. Ama benim söylemek istediğim şu: Genellikle ideolojik-politik sorunlarda bir problem çıkmıyor ve herkesin üzerinde birleştiği bir temel oluyor bu. Peki ama pratikte, özellikle taktik önderlik alanında işler nasıl gidiyor? Sorun budur ve sorunlar da bu alanda ortaya çıkıyor. Örneğin, herhangi bir fabrikada patlak veren bir grev ya da direniş var. Biz ne yapıyoruz, ne tür güçlüklerle karşılaşıyoruz, ne gibi gelişmeler yaşanıyor? vb. Bunları zamanında bilmek, önden buna müdahalelerde bulunabilmek ya da ortaya çıkacak bir takım sorunlara zamanında işaret edip çözümler bulmak önemlidir. Böyle düşünüldüğü zaman, bir organın çok özel bir biçimde ortaklaşa hazırladığı “dörtbaşı mamur bir rapor” gerekmez. Buna bir mektup da diyebilirsiniz.

Öte yandan, MYO merkezi önderliğin örgüte müdahalesinin temel bir aracı ise, MYO mektuplara ya da sözünü ettiğim türden raporlara boğulmalıdır. Bu bazen kişisel olur, bazen tek bir sorunla ilgili olur. Toplam faaliyetin kapsamından çok belli gelişmelerin bilgi ve belgesidir sözkonusu olan. Önemli olan bunu zamanında yazıp iletmektir. Mutlu Akü'de bir gelişme var. Bu ancak 3 ay sonra yazılı bir metin haline getirilebiliyor. Ya da dışımızda, sol harekette, işçi hareketinde, herhangi bir sendikada vb. bir gelişme yaşanıyor. Bunun bilgisinin anında netleştirilip iletilmesi gerekir. Bu yapılmayabiliyor. Bu tür görevler savsaklanabiliyor. Eğer olağanüstü bir süreçten geçtiğimizi söylüyorsak, parti hedefine uygun bir merkezileşmeden söz ediyorsak, bu böyle olamaz. Özellikle merkezi önderliğin müdahale aracı olan MYO'nun çok iyi beslenmesi gerekiyor, ki ortaya çıkan sorunlara zamanında müdahale edebilsin.

Ya da yoldaşlar arasında belli sorunlara bakışta kimi farklılıklar ortaya çıkabiliyor, bu belli problemlere yol açabiliyor. Çıkabilir, pratik süreçte her zaman böyle şeyler yaşanabilir. Sorun bu değil. Sorun bunların bilinmemesi, dolayısıyla zamanında müdahale edilememesi alanında çıkıyor. Bu duruma hızla son vermeliyiz. Hızlı ve işlevsel bir bilgi akışı örgütlemeliyiz. Güçlü, doğru ve tam bir merkezi önderlik buna bağlıdır. Unutmamalıyız ki biz zamanla yarışıyoruz. Ve planladığımız mesafeyi almak istiyoruz. Bu açıdan her cephede işleri sıkı tutmak, örgütün tüm fonksiyonlarını aktif hale getirmek zorundayız.

- Raporların daha sık olması gerektiğini ben de düşünüyorum. Her türlü bilgi, belge, değerlendirme ve planlamanın zamanında merkezileştirilmesi hem bir sorumluluk ve hem de bir gerekliliktir. Ek olarak belirtmek istiyorum. Raporlarda çalışmanın genel bir değerlendirmesi yapılıyor veya o an yürütülmekte olan faaliyete ilişkin bir takım şeyler ortaya konuyor. Ama daha dönemsel hedefler raporlarda yer almayabiliyor. Bu aynı zamanda çalışma tarzına ilişkin belli bir zayıflığa işaret ediyor. Bu tabi başka bir gündeme giriyor. Fakat bizim raporlara ilişkin tam bir açıklık sağlamamız ve katı bir uygulamaya geçmemiz gerekir. Raporlarda nelerin olması gerekir? Geçmişte politik değerlendirme noktasında belli bir zayıflık vardı. Buraya çubuk büküldü. Şimdi daha ziyade raporlar (son raporları saymıyorum), biraz politik bir makale ve ona eklenen bir ilişki dökümü tarzında. Kuşkusuz çalışmanın somut sorunlarını ortaya koyan raporlar da var. Ama ben hedef koyma noktasında bir zayıflık olduğunu düşünüyorum. Bu denetimi zorlaştırıyor. Bir de raporlarda süreklilik konusunda bir zayıflık var, ki bu periyodun seyrek olmasından kaynaklanıyor. Bununla bağlantılı olarak şunu söyleyeceğim. Bir önceki raporda belli bir hedef ortaya konuluyorsa, ikinci rapor bu hedeften kalkarak kendi geçmiş faaliyetini değerlendirmek ve önüne yeni hedefler koymak durumundadır.

- Tartıştığımız problem aslında merkezi önderliğe bilgi akışının yetersizliği. Bu bilgi akışı olmadığı için raporlara

ilişkin olarak bir periyod tartışması, daha sık olmasının daha yararlı olacağı tartışması doğuyor. Rapor her bir örgüt biriminin ya da alanının dönemsel çalışmasının bir dökümü, değerlendirmesi, bu temel üzerinden yeni hedeflerin saptanması çerçevesinde tanımlanırsa, aylık raporlar gerçekten biraz sık olacaktır. Ben de bunu kabul ediyorum. Yalnız merkezi önderliğe bilgi akışının zayıf olduğu bir noktada buna ilişkin bir takım tedbirler almalıyız. Bu tedbirlerin kurumlaşmış tedbirler olması gerekir.

Bu arada şunu da belirtmeliyim. Rapor adına siyasal makaleler geliyor. İstanbul'un iki ya da üç ay önce gönderdiği bir rapor var, gerçekten olduğu gibi gazete yazısıdır ve yayınlanmıştır. Bir raporu politik bir perspektifle hazırlamak, bu açıdan politik bir ön bölüm yazmak başka birşeydir, ama siyasal mücadeleye, sınıf hareketine ilişkin bir değerlendirme olarak, bir makale olarak kaleme almak başka birşeydir. İzmir'in de raporları var, İzmir'in devrimci hareketini ve işçi hareketini genel olarak değerlendiriyor. Bu raporun yaklaşık olarak üçte ikisidir. Biz onu makale olarak yayınladık. Bu bakımdan işlevseldir. Gerçekten İzmir'e özgü bir değerlendirmedir. Ama nihayetinde rapor bir örgütün kendi ilişkilerinin, pratiğini, sorunlarını ve hedeflerini kendi merkezi önderliğinin önüne koyan bir mekanizmadır. Buna bir çözüm bulabilmeliyiz.

Ayrıca dönemsel raporları kişiler değil, kurumlar-organlar yazmalıdır. Bu husus da yeterince gözetilmiyor. Gerisinde raporun işlevini kavrayamamak gibi bir zayıflık yatıyor. Böyle olunca, raporlar kolektif değerlendirmenin ürünü olmuyor. Bizim umduğumuz yararları da sağlamıyor. Dönemsel rapor öncelikle alandaki çalışmanın bütünlüklü değerlendirilmesi için gereklidir. Bu temel üzerinde, planlama yapmak, hedefleri koymak, öncelikleri saptamak, zayıf yanlara yüklenmek, deneyimi süzüp almak vb. Rapor sonuçta elbette kişinin ya da kişilerin kaleminden çıkar. Fakat çıkan metin değerlendirilir, güçlendirilir, fazlalıklarından arındırılır. Organ ya da alan adına raporların alandan sorumlu yoldaşlar tarafından hazırlaması uygulamalarına son vermeliyiz. Bu kişisel olarak gerekli görülürse ayrıca yapılabilir. Buna itiraz edilemez. Fakat bu organ raporu olarak da kabul edilemez. Şimdi bir örneği İstanbul üzerinden verdim de, daha önceki tartışmalarımızda bir örneği de bir başka alan üzerinden vermiştim. Yeni alanlar açılmalıdır diyoruz; bir yoldaş bize, biz bunu dört aydır yapıyoruz, diyebiliyor. Bu bir durumu anlatıyor. Ortada organ adına hazırlanmış bir rapor olmayınca, gelişmelerin bilgisine bu denli uzak kalılabiliyor.

Bilgi akışını güvenceye alabilmemiz gerekiyor. Bunun rapor kapsamında olması gerekmiyor. Yoldaşın söylediği gibi günlük bilgiler mektup tarzında kaleme alınarak da bu yapılabilir. Bugünkü yaşam ortamı içerisinde bunu yapmak çok zor da değil. Bilgi notlarıdır bunlar. Hangi birimde, hangi alanda çalışıyor olursa olsun, tüm yoldaşların bunu yapması gerekiyor. Bunun önünü

bilgi akışını güvenceye alalım. Taban çalışması içindeki yoldaşları eğitirsek, yönlendirirsek, teşvik edersek, bir parça zorlarsak bunun yapılmaması için hiçbir neden yoktur.

Dönemsel raporlar ile bilgi, belge ve değerlendirmelerin günlük olarak merkezileştirilmesini birbirine karıştırmamak lazım. Organlar dönemsel olarak rapor verir. Bilgi, belge, gelişme ise anında merkezileşir. Bu işi yaparken sözlü aktarımları değil, mümkün mertebe yazılı yöntemleri kullanmalıyız. Bu perspektifi insanlara vermeliyiz. Bu gerçekleştirilebilirse, iki aylık periyod devam ettirilebilir.

Bazı özel dönemlere ilişkin özel raporlar da hazırlanmalıdır. Örneğin İstanbul'dan ve değişik bölgelerden 1 Mayıs raporları geldi. İstanbul İK'nın bir değerlendirmesi vardı; 1 Mayıs öncesi iki aylık süreçte en iyi faaliyeti biz yürüttük diyordu. Kuşkusuz böyledir. Ama bu faaliyet nasıl yürütüldü, hangi güçlerle yürütüldü, bunu çok fazla somutlayamıyorum. Raporların çok somut olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Oysa bir önderlik, örgütü avucunun içi gibi bilmelidir. Bir orkestrayı yönetmek böyle mümkün olabilir. Gündelik seyrini yönetmek değildir bu. Yani sen örgütün ruhunu, havasını, eğilimlerini, kusurlarını bilebilmelisin. Basit ayrıntılarda bizim bazı temel gerçekliklerimiz gizlidir. O ayrıntıyı kendi içinde kurcalamak, o birimin, şu birimin, o alanın, şu alanın işine burnunu sokmak anlamına gelmez. O ayrıntıda bir temel gerçek gizlidir. Sen o ayrıntıdan o gerçeği yakalarsın ve işlersin.

Düzenli bilgi akışı sorununu çözebilirsek, raporlar bir aylık değil, iki hatta üç aylık da olabilir. Önemli olan gelişmelerin bilgisidir, bunun için raporları beklemek gerekmiyor. Raporlar bir çalışmanın değerlendirilmesi ve ondan bir takım sonuçların çıkarılması açısından gereklidir. Zaafların tespiti için, yeni hedeflerin tanımlanması için gereklidir. Gelişmeler ise anında iletilmelidir. Bu konuya bir açıklık getirilemezse, bugünkü zaafiyet sürerse, raporları aylık düzenlemek, bunu bir mekanizma olarak kurumsallaştırmak ve bir yükümlülük haline getirmek daha doğru olur. Buradaki sorun örgütü merkezi önderliğe bilgi akışı pratiği içerisine sokmaktır.

- Ama kendiliğindenliğe bırakılmış bir bilgi akışı olmamalıdır bu. Özellikle yönetici konumunda bulunan ileri kadrolarımız süreklileştirilmiş bir bilgilendirmeyi hem kendileri yapmalı, hem de tabandaki insanları bu doğrultuda bilinçli bir biçimde yönlendirmelidirler.

- Yoldaşlarımıza bu sorunun taşıdığı önemi kavratmak zorundayız. İstenen şeyin başarılı bir önderliğin önkoşulu olduğunu, bunu konferansımızın da zamanında böyle saptadığını ortaya koymalı, yoldaşları ikna etmeliyiz. Zaten bu kavranmadığı zaman aylık raporlar da savsaklanır. Bir mesele kavranmadığı zaman hiçbir yaptırım çözüm olmuyor. Öncelikle sorunun önemini kavratmak gerekiyor.

(Ekim'in 15 Kasım '97 tarihli 181. sayısından alınmıştır.)

Devrimci müziğimizin oluşum süreçleri: 60'lardan 80'lere bir değerlendirme

Egemenler tarafından başından beri emekçi halkın yüzyılların birikimi ile oluşturduğu, içine değerlerini, yaşamsal birikimlerini ve kendi emeklerini kattıkları halk müziği rafa kaldırılmış, saray müziği ya da doğu-batı menşeli müzikler geliştirilmeye, yaygınlaştırılmaya çalışılmıştır. Kapitalist üretim ilişkileri serpilip geliştikçe, emperyalizmin dolaysız etkisiyle batıya daha çok yönelinmiş, kendi halk türkülerimiz üzerinde yapılması gereken çalışmalar askıya alınmıştır. Batı hayranlığı ve özentisi, dışarıya eğitim için müzik grupları göndermekten dışardan müzisyenler ya da müzik grupları getirmeye kadar türlü yöntem ve biçimlerle ifade bulmuştur.

Bunun yanında halk müziği biçim ve içerik alanlarında estetik ve ideolojik saldırıların kısacasında kalmıştır. Egemen sınıf ideolojisi, düzene başkaldırı içerikli türküler, toplumcu gerçekçi sanata uzanacak yolun ilk taşlarını oluşturabilecek yüzlerce türküyü tozlu raflarda veya söyleyenlerin dağarcığında tarihe gömmüştür. Bunun yanında egemen sınıf, halk türkülerine karıştırılan çeşitli arabesk motiflerle, sanat müziği yorum ve enstrümanlarıyla bir dizi olumsuzluk katarak onları yoz müzik ürünlerine dönüştürmeye çalışmıştır. Konservatuarlar, TRT gibi kurumlar tarafından halk müziğinin içi boşaltılıp tekdüze bir hale sokularak kitlelerden (özellikle düzenin karşısında her zaman bir tehdit unsuru olarak görülen gençlik kitesinden) soyutlanmaya, uzak tutulmaya çalışılmıştır. Ekonomik ve sosyal gelişme evrelerinde düzenin hakim kılmak istediği ideoloji ve kültürü yayan pop, arabesk gibi kimi müzik türleri, halk müziğine alternatif olarak kitlelere sunulmuştur. Fakat herşeye rağmen yüzyıllardır yoksul ve ezilen emekçi kitlelerin bağrında filizlenmiş bu ürünler, yine aynı kitlelerin zihinlerinde ve günlük yaşamlarında, en önemlisi de mücadelelerinde bugüne ulaşabilmeyi başarmıştır. Kurulu düzene başkaldırının ifadesi olan bu ürünler gelecekte üretilecek olan devrimci müzik eserlerine önemli deneyimler sunmuştur.

60'lı yıllar ve Türkiye'de yeni bir dönemin başlangıcı

Modern sınıf ilişkilerinin belirli bir gelişme evresine vardığı ve dünyada patlak veren devrimci hareketlenmenin Türkiyeli ezilen emekçilere etkilerini gösterdiği 60'lı yılları, günümüzde oldukça gelişmiş bulunan devrimci müzik ya da mücadelenin müziği açısından bir dönemin başlangıcı sayabiliriz. Ruhi SU'nun, geçmişin olumlu deneyimlerinden, halk türkülerinden yararlanarak bu tarzı bir üst düzeyde yeniden üretme

bakış açısıyla yaptığı çalışmalar dışında, bu dönem üretimi ve icrası yapılan eserler, geçmiş birikimin kalıplarını çok fazla zorlayan bir nitelikten uzaktır. Ozan geleneği, bu yılların politik/devrimci nitelikteki üretimine damgasını vurmuştur. Bu türden üretimlere tümünden damgasını vuran bir başka faktör ise Amerikan karşıtlığıdır. Pir Sultan'ın, Dadaloğlu'nun eserlerinde başını Osmanlı'nın tuttuğu "bu düzen"e olan karşıtlığı dünyanın ve Türkiye'nin bu dönemki nesnel şartlarıyla doğru orantılı olarak anti-emperyalist bir niteliğe bürünmüştür.

70'li yılların 80'lere yakın olan ikinci yarısında burjuvazinin kitle hareketine ve devrimcilere yönelttiği sivil faşist terör, ideolojik birçok inceleme ve değerlendirme gibi halk müziğinin ya da devrimci müzik ürünlerinin de bir değerlendirme-eleştiri sürecinden geçirilmesini engelleyen bir etkene dönüşmüştür. Bu ise tüm dönem boyunca üretilen ve kitlelere sunulan devrimci müzik eserlerinin, ajitasyon yönü ağır basan ve belli bir estetik düzeyi aşamayan sözlerle, içerik-biçim uyumsuzluğu gibi olumsuzluklarla malul olmasını koşullamıştır.

12 Eylül ve "yılğınlığın" müziği

Sermaye sınıfının '80 karşı devrimiyle devrimci hareketi ve kitlelerin mücadelesini bir dönem için kesintiye uğrattığı dönem, ideolojik, politik, kültürel birçok konuda yapılması gereken değerlendirmelerin sınırlı da olsa yapılabildiği bir dönem oldu. Bu yıllarda her kesimden kitlelerin evrensel kültür ürünlerine (çoğunlukla medya kanalıyla da olsa) ulaşabilme imkanına sahip olmasıyla birlikte emekçilerin kulak eğitiminde büyük ilerlemeler kendiliğinden başgösterdi. Emekçi kitleler de dahil olmak üzere tüm toplum, kulak olarak değişik müzik türleriyle, yeni seslerle temas etti ve kaynaştı. Dolayısıyla bu gelişme, çokselslilik temelinde yükselmesi gereken ve yükselecek olan, bu temelde bir kimlik yaratacak olan devrimci müzik eserleri için kitlelerin beğenisini hazırlayan bir etmene dönüştü.

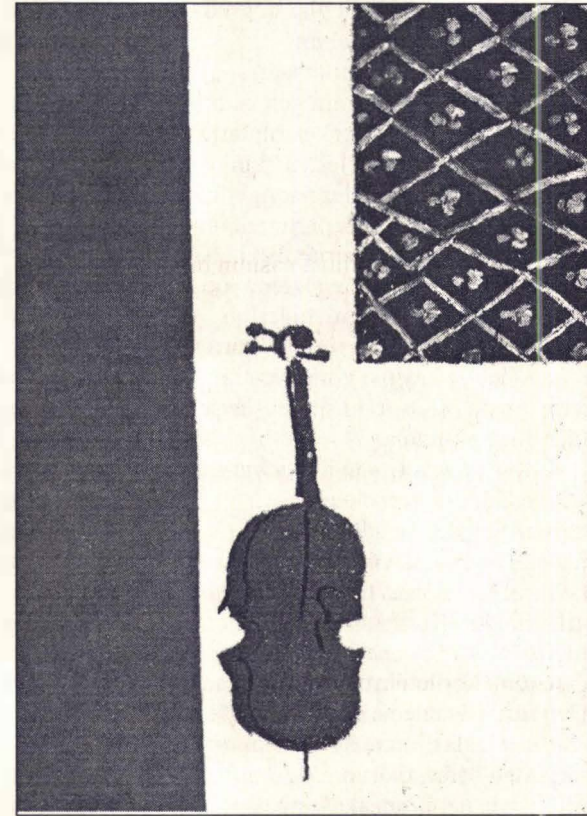
12 Eylül karşı-devriminin yarattığı kolay yenilgi ve teslimiyet ortamında '80 öncesi devrimci müzik üretimlerinde bulunan sanatçılar bir direniş tavrı gösteremediler. Bu sanatçıların çoğu yurt dışında mülteci bir yaşamı seçerken, bu "şans"a sahip olamayanlar ehlileşmiş, dizginlenmiş eserler üretmek düzenin onları hapsedmek istediği sınırlarda kaldılar. Bir dönem sonra ortaya çıkacak ve Unkapanı Kaset-Plak piyasası tarafından "özgün müzik" olarak kitlelere ve özellikle devrimci kamuoyuna takdim edilen tür, bu teslimiyet koşullarının ürünüdür. Bu yenilgi birçok sanatçının

geçmişte taşıdıkları bir dizi olumluluklara rağmen yalnızlık ve yılğınlık temaları üretmesine, müziklerinde sürekli olarak karamsarlığı üretmelerine yol açmıştır. Sonradan karşımıza çıkan Ahmet Kaya ve bu tarz müzik yapan özgün kuşağın müziğinde ise yine 80'lerde revaçta tutulan arabeskin dolaysız etkilerini bulabiliriz. Hatta bu dönem bu zatların üretimlerinde, sözlerde ve müzikte arabesk motifleri devrimci söylem ve biçime yedirme çabaları hakimdir. Kimi parçalarda sözlerde dikkatimizi çekebilen 'umut' ve 'isyan' temaları, tamamıyla geriye dönük olan karamsar ve durağan biçimlerde anlamsızlaşabilmiştir. Kitlelerde varolan, düzen tarafından dönemsel olarak da geçmişte de sürekli bir tarzda pompalanan kadercilik ve kabullenip boyun eğme özelliklerini kırmak bir yana, özgüncüler ve devrimci sanatçı eskileri bu özellikleri yeniden yeniden üretmek bir bakıma düzene hizmet etmişlerdir.

Sonuç yerine

Gelişen sınıf ilişkilerini yansıtabilecek olan çokselslilik ve dinamizme

yavaş yavaş yaklaşmak, ancak 80'lerin ikinci yarısında yeniden filizlenmeye başlayan kitle hareketinin etkisiyle toparlanmaya başlayan devrimci hareketin çevresinde devrimci sanatçıların ortaya çıktığı dönem onrası başarılılabildi. Ve bugün de devrimci müziğimiz, bu sanatçıların ortaya çıkardıkları güçlü potansiyel üzerinden gelişmektedir.

Biliyor kim olduğunu sermayenin...

Daha 9 yaşındaydı. Boyacıydı o da; babası ve abileri gibi ayakkabı boyardı okul çıkışında. İlk günler ne zor gelmişti ona boyacılık yapmak. Hele okul arkadaşları onu görmesin diye nasıl da yüzünü çevirir, saklamaya çalışırdı kendini. Çok utanırdı boyamaktan "ayakkabılarını amcaların". Utanırdı, ama babası ona "İnsan mesleğinden, el emeğinden utanır mı hiç, oğlum! Başın hep dik olsun. Utanması gereken sen değilsin, başkaları!" dediğinde daha fazla utanmıştı babasından. Bir daha asla utanmadı boyacılıktan. Gülüp geçti dalga geçenlere, öfkelenildi de...

Bir gün sokakta işçileri gördü. Öylesine kalabalıktı ki. Niye haykırıyorlardı peki böyle? Niye öfkeliydiler böylesine? Yoksa onlarla da arkadaşları mı dalga geçmişti? Evet, öyle olacaktı mutlaka. Amcalar, teyzeler, abiler, ablalar kolkola girmişler, hep bir ağızdan bağırıyorlardı: "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" diye. Bu sermaye dedikleri idi herhalde onlarla dalga geçen. O da bağırırdı onlarla birlikte... Aaa! O da ne! Polis amcalar da kolkola girmişlerdi. Tam karşlarına dikilmişlerdi. Hem onlar bağırıyorlardı da. Acaba onlar da kucaklaşmak için mi gelmişlerdi işçilerle. "Hareketlendiler işte, geliyorlardı kucaklamaya bizleri. Koştum sarılmak için polis amcalara. Ama sarılmadı onlar, vurdular copu kafama, işçi amcalara, teyzelere de vurdular. Sonra silah sesleri... İki abi düştü yere kanlar içinde. Benim de kanıyordu başım. Ne yana kaçsam bilemiyordum. Bi' abla çekti kolumdan, kaçırdı beni oradan."

Bir daha asla polislerle amca demedi sonra. Yürüdü amcaları, teyzeleri, ablaları, abileriyle kolkola. Haykırdı, haykırıyor alanlarda: "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" Biliyor kim olduğunu sermayenin. Onu, onları aç susuz koyan, sefil kılan olduğunu. Biliyor kimlerin onun amcaları, teyzeleri olduğunu. Biliyor ve yürüyor onlarla kolkola. Yürüyecek de, zafere kadar!

Sayım terörü üzerine...

1 Aralık '97 günü bir sayımı daha geçirdik. Bu sayımda da insanlar evlerine hapsolarak geçirmek zorunda kaldı.

Bu sayımın ise diğerlerinden birçok farklı yönü vardı. Sözde seçmen kütüklerini güncelleştirmek için öne alınan sayım takvimi, uygulamada işlerine geldiği gibi gerçekleşti. Sayımda bazı bölgeler kısmen sayılırken, bazı yerler ise hiç sayılmadı. Bu arada devletin resmi zor güçleri de her yerde terör estirdi. Otogarlarda, tren istasyonlarında, havalanlarında ise insanlar saatlerce sayım yasağının bitmesini beklemek zorunda bırakıldı.

İşte sayımda burjuva basının bile kabul gördüğü genel sorunlar. Devlet seçmen kütüklerini güncelleştirmek için bu sayımı öne almıştı. Niçin kütükler güncelleştirilmek istenmiştir? Bu sorunun yanıtı bile devletin kirli yüzünü görmek için yeterli açıklıktır. Sermaye Osmanlı'dan devraldığı ırkçı ve inkarcı politikalarıyla bir halkı yok saymış, onu asimile etmeye çalışmıştır. Asimile olmayanları yok etme yolunu seçmiştir. '84'teki atılım karşısında ise Kürt halkını toptan imha etme girişimine başlamıştır. Bu girişim kendini koruculaştırma, köy boşaltma, zulüm, işkence ve direnenleri öldürme gibi en insanlık dışı yollara bürünmüştür. Bunun sonucunda '84'den günümüze kadar büyük bir göç yaşanmış, yaşanmaktadır. Göç dalgasıyla şehirlere ve metropollere giden Kürt halkı, buralarda en kötü koşullarda yaşamak zorunda bırakılmıştır. İşte köy boşaltmaların, yakmaların, göçe zorlamanın artık kabul edilmesi ve bunun resmi bir gerekçe olarak gösterilmesidir. Sayım, ülkede bu derecede nüfus sirkülasyonuna sebebiyet veren kirli savaş politikalarının inkarıdır. Ve sorulan sorular ise sermayenin Kürt halkını inkara devam edeceğinin bir göstergesidir. Osmanlı döneminde bile sorulan sorularla ortaya çıkan Kürt, Ermeni, Rum, Yahudi vs. nüfusu cumhuriyetin başından itibaren yok sayılmıştır. Halkların nüfus içindeki oranı tespit edilerek, gerekli kültürel ve sosyal altyapı oluşturulmamış. Gelinek yerde ise devletin bir takım kırıntı haklara dahi tahammül edemeyeceği sayımda bile ortaya çıkmıştır.

Bunun yanında özellikle Kürt halkının oturduğu semtlerde seçmen kütüklerini güncelleştirmek ve nüfus sayımı için görevli memurlar gönderilmemiştir. Bu, ileride yapılabilecek bir seçimde, Kürt halkının sözde de olsa var olan seçme ve seçilme hakkını gaspetmektir. Açıkçası bu potansiyelden öcü gibi korkmalarıdır. Özellikle Kürdistan'ın

birçok bölgelerindeki sayıma kendi belediye başkanları bile itiraz etmişlerdir.

Sayımın bir diğer göstergesi de sermayenin kâr hırsıyla ortaya çıkan hızlı bir yoksullaşmadır. Tüm sınıf ve katmanlarda yaşanan bu yoksullaşma ile proletarya ordusu hızla büyümüştür. Bu büyümeyle, iş ve geçim derdiyle, işçi ve emekçiler sanayinin yoğun olduğu bölgelere doğru hızla akın etmişlerdir. Bu da nüfusun sanayi bölgelerinde artmasını sağlamıştır. Kürt halkının yanında bu ekonomik göçle birlikte büyük şehirler hızla kozmopolitleşmiş, sermayenin içinden çıkmadığı/çıkma istemediği sorunlar yumağını yaratmıştır.

Sayımın soruları ise bize devletin aslında bir sayımla, nüfus oranı ve bu oran içindeki -altyapı için gerekli- birtakım istatiki bilgileri değil, işçi ve emekçileri fişlemeye çalıştığını ortaya koyuyor. Türkiye'de devlet şimdiye değin işçi ve emekçileri fişlemek için en ufak bir bilgiyi dahi kolluk güçlerine aktarmaktan geri durmamıştır. Çünkü onlar biliyorlar ki kendi mezar kazıcılarını yaratıyorlar. Ve bu korkuyla mezara girecekleri günü engelleyebilmek için ellerindeki tüm olanakları seferber ediyorlar. Ülkeyi adeta bir polis-asker devleti yapmışlar. Bu yüzden en ufak bir muhalefete bile tahammülsüzler. Bu yüzden çok büyük bir istihbarat örgütünü besliyorlar. Kendi geleceklerinden korkuyorlar. Korkuları onları her türlü yöntemi uygulamaya zorluyor. İnsanlık dışı bir yöntem olması, kendi yasalarını bile hiçe saymaları bu korkularındandır. İşte tam da bu yüzden sayımda sorulacak bir kaç soruyla kendilerine istihbarat önemi taşıyan bilgiler edinmeye çalışıyorlar. Şayet sorun seçmen kütüklerini güncelleştirmek olsaydı, bunu insanları hapsedmeden de yapabilirlerdi. Bu ülkede herkesin bir nüfus cüzdanı var. Bu sayede nüfusu tespit edebilirlerdi. Gözaltına alınan bir kişinin GBT'sini birkaç dakikada bilgisayarlarla öğrenebiliyorlar. Neden nüfusu da öğrenmiyorlar. Yine sorun seçme hakkını kullanmak ise oy kullanmak isteyen herkes zaten gidip seçmen kütüğüne yazılıyor. Sorun

hangi şehirde kaç kişinin yaşadığı ise bunu da zorunlu olan ikametgah bildirimi ile muhtarlıklardan alabilirler. Hatta muhtarlığı boşverin daha fazla bilgiyi bile mahallelerdeki karakollarından da alabilirler. Nasıl olsa muhtarlıklardaki tüm bilgileri aldıkları gibi çeşitli yollarla daha fazlasını da insanların fişlerine ekliyorlar. Demek ki sorunları hiç de

sayım ya da seçmen kütüklerini güncelleştirmek değil.

Bu bilgiler onlarda var ki sokağa çıkma yasağından yararlanan işkenceciler ülkenin her yerinde adeta terör estirdiler. İstanbul'da 110, İzmir'de 130, Zonguldak'ta 10, Kocaeli'de 15, Ankara'da 230 kişi ev baskınlarıyla alındı. Ayrıca 2000 civarında kişi ise çeşitli sebeplerden dolayı gözaltına alındı. Bu daha resmi kayıtlara geçenleri. İşkenceciler gözaltına aldıktan çok sonra, işkence izleri geçtikten sonra gözaltında olduğunu kabul ettiklerine göre kimbilir kaç kişi daha gözaltına alınmış veya alınıp işlem yapılmadan salıverilmiştir. Terörü sayımda bile eksik etmemiştir devlet.

Bergama'da ise köylüler devletin hukuk tanımaz tavrına karşılık sayım yaptırmayarak yeni bir eylem gerçekleştirdi. Bergamalılar'ın mücadeleyle kazandığı, mahkemelere, çevre bakanlığına davul ettirdiği gerçeğe rağmen devlet kendi kanunlarını hiçe sayarak hala siyanürlü madeni kapatmamıştı. Bunun üzerine köylüler, en meşru haklarını kullanarak sayımda insanca yaşam hakkı için, çocuklarının ve geleceklerinin zehirlenmemesi için, -kapatılmazsa zaten zehirden öleceklerini ve dolayısıyla ne sayılmalarına ne de oy kullanmalarına gerek kalacağını açıklayarak- kendilerini saydırmadılar. Bergamalılar'ın defalarca tanık olduğu jandarmanın gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıktı. Yasaları uygulayıp siyanürcü Eurogold firmasını kapatacaklarına, bunu sayılmayarak protesto eden köylülere geniş önlemlerle sayım için baskı ve terör estirdiler.

Diyebiliriz ki sermaye kendi çıkarları için tüm olanaklarını seferber etmekte, her türlü fırsatı kullanmaktadır. Çünkü onlar sınıf bilinçleriyle hareket etmektedirler. Çünkü onlar geleceklerine güvenmiyorlar. Bu kadar saldırganlıkları bundandır. Biz de sınıf bilincimizi kuşanarak, geleceğimize olan güvenle ileri atılmalıyız.

İstanbul'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Bir ilanının düşündürdükleri!

Burjuva medya devletin her türlü gerici politikalarını hayata geçirmek, işçi ve emekçilerin beyinlerini yıkamak, onları kendi sorunlarından uzaklaştırmak için her dönemde görevini layıkıyla yerine getirdiğini herkes biliyor. Burjuva patronları görevlerini o denli iyi yapıyorlar ki, sürekli kârlarına korkunç derecede kâr katıyorlar. Bu konuda çok fazla söze gerek olduğunu sanmıyoruz. Burada asıl meseleye geçebiliriz:

Avrupa'da Türkiyeli işçilere miliyetçi ve şovenist duyguları sürekli aşılayan ve pohpohlayan, bütün bunları yaparken de Alman milliyetçiliğine sözde karşı çıkan ve başında Türkiye Türklerindir yazan bir gazete var. Bu gazetenin adı Hürriyet. Biz bu gazeteyi yakın bir dönemde biraz daha yakından tanıma olanağına kavuştuk. Bu döneme kısaca değinmek gerekiyor. '96 yazında Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde rejimin 6 Mayıs genelgesinde ifadesini bulan insanlık dışı saldırılarına, ehlileştirme ve teslim alma politikalarına karşı devrimci tutsaklar ölümüne bir mücadele yükselterek olağanüstü devrimci bir iradeyle saldırıyı geri püskürttüler. Bu saldırıyı geriye püskürtmenin zaferi ise özelde devrimci tutsaklara genelde ise tüm devrimcilere aittir. Bizler o dönemde yurtdışındaki devrimciler olarak devrimci tutsakların bu onurlu direnişine destek olmak için onlarca eylem gerçekleştirdik. Yapılan eylemliliklerden bir tanesi de burjuvazinin borazanlığını yapan Hürriyet matbaasını işgal etmekte. Hürriyetin Frankfurt'taki matbaası 41 devrimci tarafından işgal edilmişti. Daha sonraki süreçte bu gazetenin işgaline karışan devrimciler hakkında bir günlük iş kaybı olduğu bahane edilerek Alman mahkemelerinin de uygun bulduğu 120 bin Marklık dava açılmıştır. Bu dava hala devam etmektedir. Mahkemenin açılmasının ardından Komünistler "sermayenin borazanı Hürriyeti okuma okutturma!" şiarlı bir kampanya başlattılar. Kampanya, ulaşılan insanlar içerisinde olumlu bir tepki de bırakmıştı. Her tarafından saldırganlık kokan gazetenin açtığı davadan muhtemelen bu gazeteye düzenledikleri gecenin ilanını veren ATILIM okurları da nasibini almış olmalıdır.

Atılım daha önceleri de yurtdışında geceler yapıp, tuttuğu salonları doldurmak pahasına popüler sanatçılardan medet ummuştu. Onlara binlerce mark ödemekten geri durmamıştır. Yürüttükleri mücadelede hiç bir bedel ödemekten geri durmayan devrimcilerle dayanışma adı altında düzenlenen gecelere çıkmaları için bu "sanatçı"larla sıkı pazarlıklar yapmayı içlerine sindirmişlerdi. Şimdi ise salonlarını doldurmak adına sermayenin borazanlığını yapan Hürriyet gazetesine ilan vermeyi de uygun görmüşler. Fazla söze hala gerek var mı?

Almanya'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Özgür Gündüz

15 ARALIK 1994 PERŞEMBE

SİZİ DE YAKALADI

Alçak saldırıda arkadaşımız Ersin Yıldız şehit oldu, içindkilerle birlikte tahrip edilerek kullanılmaz

İstanbul merkez binamızın ile Ankara bürümüz bombalandı, 1 çalışanımız yaralandı

"Ancak,
Yine bo

Bombalamadan bir gün sonra yayınlanan Özgür Ülke gazetesinden alınmıştır

Sosyalizm Yolunda

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete